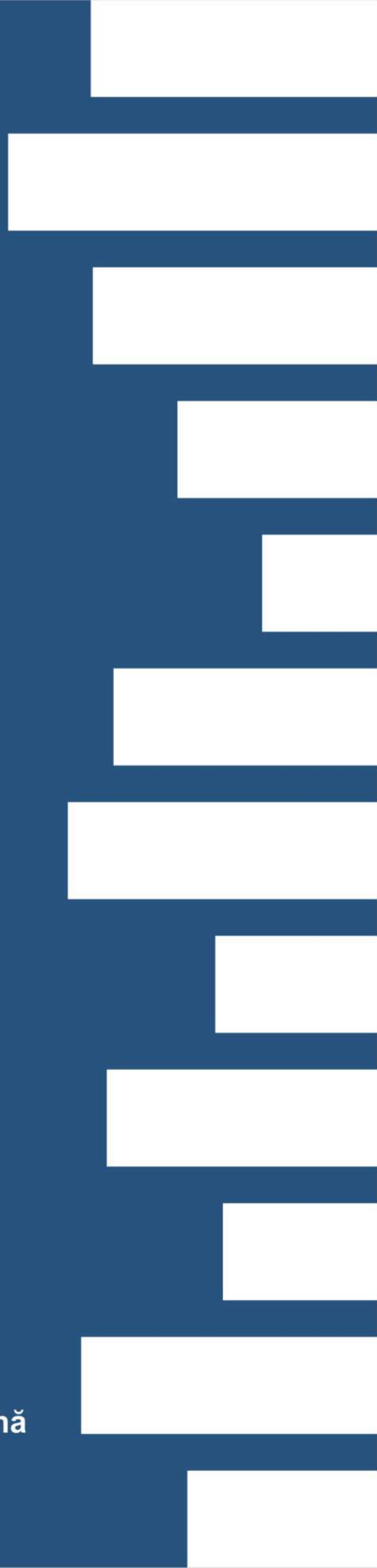
DeMontat

dramaturgie contemporană românească

Presa Universitară Clujeană

Iulia Enkelana • Andreea Lupu • Iulia Mardar

DeMontat

dramaturgie contemporană românească

EDITORI:
Raluca Sas-Marinescu
Alexandra Felseghi

Un proiect al Laboratorului de Dramaturgia Cotidianului
Facultatea de Teatru și Film
Universitatea Babeş-Bolyai, Cluj-Napoca

Iulia Enkelana • Andreea Lupu • Iulia Mardar

DeMontat

dramaturgie contemporană românească

EDITORI:
Raluca Sas-Marinescu
Alexadra Felseghi

PRESA UNIVERSITARĂ CLUJEANĂ
2021

ISBN 978-606-37-1111-4

Universitatea Babeş-Bolyai
Presa Universitară Clujeană
Director: Codruţa Săcelean
Str. Hasdeu nr. 51
400371 Cluj-Napoca, România
Tel./fax: (+40)-264-597.401
E-mail: editura@ubbcluj.ro
http://www.editura.ubbcluj.ro

CUPRINS

PREFAȚĂ

Situată la o distanță de zece ani de la ultima apariție de acest tip[1] cartea de față nu se vrea a fi mai mult decât este: un volum de texte contemporane românești rezultate în urma parcursului academic al unei promoții de Teatrologie din școala de la Cluj. În urma reformei curriculare recente, secția de Teatrologie se construiește în jurul a trei axe: dramaturgie, jurnalism teatral și management cultural. Studenții au posibilitatea de a pune accent pe oricare dintre aceste direcții de dezvoltare, uneori concentrându-se pe una dintre ele, alteori pe toate trei. Programul de scriitură dramaturgică este conceput într-o structură care se întinde pe cinci semestre și se dezvoltă treptat, plecând de la cursul de Dramatizare, apoi la cel de Prelucrare a textului de spectacol și ulterior la cursurile de Scriitură Dramaturgică. Există astfel o multitudine de abordări care au în centru textul dramatic. În cadrul tuturor acestor cursuri finalitatea este una practică – de prelucrare, dezvoltare sau concepere a unui text pentru spectacol.

Se impun aici o serie de clarificări în ceea ce privește terminologia specifică scriiturii dramaturgice, mai ales din cauza câmpului lexical restrâns din domeniu al limbii române, dar și din cauza practicilor teatrale românești care au dus la utilizarea unilaterală a termenului dramaturg pentru a desemna persoana care scrie o piesă de teatru. În Clasificarea Ocupațiilor de România meseria de dramaturg nu există. Există în schimb meseria de secretar literar, des confundată cu cea de dramaturg înțeles în sens german, respectiv o persoană specializată care operează modificări pe text în relație cu solicitările echipei de creație. Desigur, nu este nici cazul, nici locul aici să explicăm de ce descrierea ocupației de secretar literar este generalistă și neconformă cu realitatea din practica de zi cu zi. În ultimii ani majoritatea teatrelor au optat pentru transformarea compartimentului de secretariat literar într-unul de marketing și PR, concentrând activitatea mai degrabă pe una de promovare a instituției decât pe o muncă de creație.

Există mai multe paliere pe care poate fi analizată și desfăcută această meserie de dramaturg, dar se impune, în primul rând, delimitarea ei clară de autorul dramatic – persoana care scrie o piesă de teatru independent de o echipă de creație, de vreo comisionare sau de vreo promisiune de montare[2]. De precizat însă că dramaturgul are libertatea de a evada din când în când

1. Studii de Teatru și Film – 2009-2010, editor Raluca Sas-Marinescu, editura Limes, Cluj Napoca, 2010

2. De pildă Radu Macrinici sau Matei Vișniec

în rolul de autor dramatic, pe când invers lucrurile se întâmplă în situații cu totul excepționale. Nu vom relua aici teoria lui Lessing[3], vom încerca însă să nuanțăm palierele de muncă ale dramaturgului, așa cum se desfășoară ea în ultimii ani în lume, diferențiind, acolo unde este cazul, de practica românească în care dramaturgul este de regăsit cu preponderență în teatrele independente sau în teatrele de limbă maghiară și germană. În opinia noastră meseria de dramaturg este în mod indisolubil legată de spectacol și, așa cum menționam în 2017 "dramaturgia de spectacol reprezintă formulele compoziționale aplicate acestuia, coroborate cu ansamblul ideilor, imaginilor și senzațiilor care compun un mesaj, în relație cu tipurile de receptare și producerea de semnificație într-un univers specific, racordat la o realitate."[4] Tocmai această definiție îi conferă dramaturgului o poziție privilegiată și în același timp ingrată, în construcția de spectacol.

Școala de la Cluj încearcă să explice funcționalitatea acestui model conform căruia dramaturgul reprezintă un soi de arhitect al semnificațiilor spectacolului, având aptitudini în construcția de text de orice tip, cu orice funcție – de la textul rostit în cadrul unui spectacol de realism psihologic până la vorbele spuse de actor într-un spectacol construit pe baza tehnicii verbatim. Formele de exprimare teatrală sunt într-o permanentă reconfigurare și cel care pare că se adaptează cel mai rapid, servind aproape orice tip de manifestare, fie performance, fie devise theatre, fie teatru clasic este cel numit de Ghidul Routledge pentru Dramaturgie „text maker"[5] Dramaturgul contemporan nu mai lucrează acasă, el își construiește textul în teren, în timpul cercetărilor, interviurilor, discuțiilor și improvizațiilor, în acord cu semnificațiile lumii înconjurătoare și cu transformarea acestora în semnificații teatrale recongnoscibile la nivel de receptare.

Textele din prezentul volum duc lipsa exact unei astfel de colaborări despre care li se vorbește studenților mai degrabă teoretic. Lipsa de colaborare dintre secții, invocarea în permanență a timpului scurt pe care îl au colegii actori și regizori, lipsa unor cursuri comune în care aceste încercări de producere de semnificație în relație cu un context socio-politic de la care se revendică o generație, fac ca textele propuse să aibă la bază un set de exerciții practice propuse doar dramaturgilor.

Volumul este structurat în trei părți, câte una pentru fiecare dramaturg, organizați în ordine alfabetică. Fiecare dintre propuneri reprezintă un rezultat

---

3. Lessing, G.E., *Dramaturgia de la Hamburg*, ed. Univers, București, 1981

4. Sas-Marinescu, Raluca, *Dramaturg & dramaturgie: metode, tehnici, studii de caz*, ed. Eikon, București, 2017, pg.33

5. Romanska, Magda (ed), *Routledge Companion to Dramaturgy*, editura Taylor&Francis, 2015, pg.33

obținut în timpul școlii. Structura internă a fiecărei părți propun o monodramă, un o piesă de teatru care are la bază un fenomen/eveniment social documentat anterior scrierii textului și o prelucrare a unui text cehovian, în anumite cazuri (Iulia Mardar, Julia Enkelana) sau două piese de teatru și o prelucrare în alt caz (Andreea Lupu). Prelucrarea de text reprezintă un exercițiu pentru care îi mulțumim dramaturgului Szekely Csaba[6] – care în necunoștință de cauză s-a constituit în model, lansând concomitent și o provocare: oare cum ar arăta lumea personajelor, situațiilor, acțiunilor din piesele lui Cehov într-un context contemporan, bine delimitat social și politic, cu un limbaj actualizat și tratând teme de un interes imediat.

Textele *Ping-Pong*, *Aripa frântă a libelulei*, *Locul în care nu mă mai întorc niciodată*, s-au născut în urma cursurilor de *Scriitură creativă în artele spectacolului* și *Scriitură dramaturgică* (2020-2021). Unele dintre subiecte au apărut ca o dezvoltare a exercițiilor propuse la clasă, altele ca un răspuns la întrebări și teme de interes personal, conturate de-a lungul întâlnirilor, a brainstorming-ului de grup și one to one. O parte importantă a conceperii textelor a reprezentat-o perioada de cercetare, de diversificare a lecturilor de specialitate, dar și de istorie, sociologie, politică, psihologie – toate acestea reflectându-se în contextul personajelor apărute în cele trei piese. Mai mult decât atât, pe lângă cizelarea scriiturii de spectacol, am mai menționa un lucru care ni s-a părut a fi un câștig în tot acest timp petrecut împreună: plăcerea de a scrie și de a „ataca" teme dificile care chestionează și analizează în diferite forme modul în care ne raportăm la societate ca indivizi.

Textele din volum, unele dintre ele, se adresează liceenilor dornici de a lucra în cadrul trupelor de teatru locale.

Iulia Enkelana, Andreea Lupu și Iulia Mardar reprezintă generația dramaturgilor pierduți. Facem această afirmație cu o dublă nuanță: una de atragere a atenției asupra risipirii unui uriaș potențial din cauza politicilor culturale coerente care să ofere, așa cum afirmau recent o seamă de colegi un set de posibilități de dezvoltare – de la finanțări la rezidențe și comisionări. Cealaltă nuanță este una speranței – indiferent de unde se vor afla pe hartă suntem convinse că autoarele vor continua cel puțin să scrie pentru teatru, dacă nu cumva, la un moment dat, se vor reîntoarce la prima iubire: construcția arhitecturală de semnificații a unui spectacol în calitate de dramaturgi.

Raluca Sas-Marinescu
Alexandra Felseghi

6. Szekely Csaba a dezvoltat, în cadrului unui proiect european de practică care presupunea colaborarea dintre trei școli de teatru, textul Flori de mină, o recontextualizare și rescriere a textului Unchiul Vanea de A.P.Cehov. Textul a ajuns ulterior să facă parte din Trilogia Minelor și să fie montat în multiple teatre din țară și străinătate.

Iulia Enkelana

Iulia-Maria Kyçyku, cu pseudonimul Iulia Enkelana, născută în 1999, în București, într-o familie româno-albaneză. Între cuvânt și imagine, uneori oscilând de la una la alta (de la dramatugrie, proză sau poezie la fotografie sau desen), uneori combinându-le (în film), încerc să observ și să explorez conexiunile interne dintre arte și modalitățile în care acestea se ajută una pe cealaltă.

Din parcursul meu artistic de până acum, aș vrea să menționez textele *Pun-ishment*, *Vasăzică*, *Garoafa roșie* și *A fost ca o piesă*, publicate în reviste precum Viața Românească, Neuma, Haemus, Poeteka și The Bridge Magazine, scurtmetrajele *A trebuit să amanetez diamantul*, *Orașul absent* și *de/mascat*, selectate la festivaluri precum Prague International Indie Film Festival, SIMULTAN Festival, Ridgefield Independent Film Festival sau Tirana International Film Festival, cât și albumele digitale do you remember your first loneliness (fotografii) şi Eyeland (desene). Workshop-urile de scriere dramatică sau de film la care am participat în adolescență și care au avut un impact important în dezvoltarea mea au fost New Drama, GoBucharest și Let's Go Digital!, dar și Tabăra „Dramaturgia Cotidianului".

SEMNUL
monodramă dublă

Specificații

Sinopsis: *O sosie își pierde slujba la vârsta de 36 de ani, atunci când persoana pe care o dublează, o actriță celebră, fiica unui fost dictator, își face o operație estetică. O sosie acum șomeră spune un monolog despre identitate, originalitate și copie.*
Textul este o combinație între confesiunile Sosiei și fragmente citite din memoriile ei scrise recent.
Timpul: *după căderea pe cale pașnică a unei dictaturi nu foarte aspre, dar în care șeful de stat și membrii familiei lui aveau, totuși, nevoie de sosii.*
Spațiul: *o sală de spectacol dintr-o țară fictivă, dar asemănătoare uneia est-europene. Decorul amintește vag de cel al spectacolelor de stand-up sau al discursurilor motivaționale. Un microfon pe stativ, un reflector și un scaun pe care stă un exemplar din memorii. Decorul nu trebuie să fie neapărat realist, dar nici să ajungă într-o zonă science-fiction.*
Costumație: *Sosia este îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă sau până la genunchi.*

TABLOUL I

SOSIA intră în scenă, își potrivește microfonul și privește în sus, către public și către reflectoare. Ia memoriile aflate pe scaun și începe să citească, de la prima pagină. Pare să aibă emoții.

SOSIA: (*citește*) „Notă: Acesta nu este un manifest". Nu-ul este subliniat de două ori. „Aceasta este o... confesiune". Subliniat tot de două ori. (*Își drege scurt vocea.*) „Capitolul I. Eu și persoana mea ne-am născut în zodii din același element, la doi ani distanță, ea fiind mai mică decât mine. Am crescut în zone diferite ale țării și ne-am bucurat de o adolescență excentrică la final de anii '90 și început de 2000. Aproximativ când ea a devenit celebră, eu i-am devenit sosie. Bine, nu a fost chiar atât de simplu". (*Pune cartea la loc pe scaun. Face o pauză în care privește publicul.*)

Era să nu fiu acceptată în slujba asta, din cauza unui semn din naștere de pe gât. (*Își atinge semnul de pe gât cu dosul palmei.*) Aveam nevoie de slujba asta. De ce? Pentru că încă nu-mi găsisem vocația. Nu știu dacă să fii sosie e o vocație sau doar ceva care se

nimerește. Poate că e acel gen de meserie care nu e niciodată și o vocație. Sau care nu necesită vreo vocație? Da, nu ai chemare pentru așa ceva, s-ar spune. Dar, atunci, îți spui, de ce te naști arătând identic cu altcineva? Trebuie să existe o conexiune, dar oare așa se explică?

Persoanele importante au nevoie de noi. Nu se descurcă singure. Sună răsfățat, dar se pare că au nevoie de o protecție, protecția cuiva mai puțin important. În funcție de ce se stabilește importanța unei persoane, nu știu exact. Se pare că, pentru ca ele să se simtă bine și în siguranță, au nevoie, în preajma lor, de un geamăn din punct de vedere fizic. Poate asta le confirmă faptul că au o identitate... și în asta constă sentimentul lor de siguranță.

Cum spuneam, m-am luptat, în felul meu, pentru slujba asta, și acum a pierdut-o. (*Ca și cum ar răspunde cuiva din public.*) Există un stagiu de pregătire, da. Cel puțin, atunci exista; acum nu știu cum mai e. Ca să te înveți cu noile gesturi și expresii faciale. La început mi-era greu, pentru că trebuia să mă chinui să nu fiu eu. Din naivitate încercam să-mi aduc și interiorul în noul rol. Sau să-l reduc la el? Mă rog. Dar apoi m-am obișnuit și am învățat să fiu în pielea altcuiva cu creierul și gândurile mele. E foarte derutant la început. E o simultaneitate ciudată între trupul tău, care devine altcineva, și tine – care te afli în interior.

Mi s-au pus diverse întrebări de-a lungul timpului. Asta după căderea regimului, evident. Răspunsurile sunt, desigur, subiective, dar țin să specific că, cel puțin în cazul meu, nu, nu îți uiți identitatea. Nu devii persoana pe care o dublezi. Bine, uneori mai uiți sau mai încurci detalii din biografie, dar nimic grav.

Totuși, despre drama noastră nu scrie nimeni. Nici măcar scurte articole în ziarele cotidiene. Nu zic pe hârtie; pe internet, măcar. Nu. Nimic. Nu se fac documentare despre noi și nu ni se iau interviuri. Sosiile sunt foarte absente în societatea actuală. Și sunt mult mai puțin căutate decât în societatea precedentă. De asta am scris această carte fără să mă fi rugat cineva. E posibil să devină un best-seller. Totuși, ar fi mai bine să nu. Eu nu citesc best-seller-uri. N-am încredere în opinia majorității. Ea (*face un semn din mâini prin care vrea să arate că vorbește despre persoana căreia i-a fost sosie*), da. Ea nu citește nimic fără să-i fie recomandat dinainte de vreun (*ironic*) jurnal de renume, de preferință din Statele Unite. (*oftează*)

Lumea se întreabă și cum de o sosie poate să aibă opinii proprii. E o presupunere foarte ignorantă aceea că noi copiem și creierele oamenilor pe care-i dublăm. (*râde*) Chiar dacă eu am încercat asta la început. (*cu indulgență*) Dar eram tânără.

Ei, bine, când te-ai obișnuit deja cu rolul pe care-l joci, ai foarte mult timp liber. Dacă îl cauți pe al tău, dacă-ți cauți propriul rol? Poate. La început, ce-i drept, te revolți că există sosii și te întrebi de ce nu e ea sosia ta și de ce există avantajele astea financiare – adică, de ce oamenii bogați și cu un statut social superior au voie și chiar nevoie să aibă sosii. Da, înjuri societatea de mai multe ori chiar dacă regimul în care trăiești nu prea e fan al atitudinilor revoltate împotriva lui. Dar e o revoltă productivă, până obosești. Oboseala vine cu trecerea timpului și cu vârsta. Dar cred că orice sosie are nevoie să se revolte, cel puțin temporar. Indiferent de timpul în care profesează și de vârstă. Apoi, când termini cu revolta, folosești timpul liber ca să te gândești. Observi și te gândești. Analizezi. Poate nu e mereu creativ, dar e util. Urmezi instrucțiuni dar, în paralel, scanezi tot ce e în jurul tău. Joci rolul din reflex și ai mintea departe, foarte departe.

Mă rog, acum o să citesc un pic despre persoana pe care am dublat-o atâta timp. Mai exact, vreo... 17-18 ani, cam așa. Nu e puțin, dar, după cum vedeți, există viață după asta.

Zâmbește timid.

„Capitolul IV – Persoana mea". (*pauză*) „Persoana mea este un mod ciudat de a denumi persoana pe care, practic, o dublezi". (*publicului*) Și teoretic. (*reia*) „Nu știu cum am ajuns la această sintagmă, dar mi-e foarte la îndemână. Am să scriu puțin despre acest om cu care se presupune că semăn leit, deși de prea puține ori se ia în calcul varianta cum că ea ar semăna cu mine. Acest om care a fost mereu luat drept originalul".

Interesant e că semănăm doar separat. Am făcut niște fotografii împreună pentru dosar – da, exista un dosar – și nu semănam deloc. Revenind.

„M-a izbit din prima nepotrivirea dintre numele și figura ei. Asta dinainte să știu că-i voi deveni sosie, dinainte chiar să mi se spună că semănăm. Pe atunci era o onoare să semeni cu cineva în orice fel înrudit cu șeful de stat. O onoare complet aleatorie,

datorată naturii; dar nu se gândea nimeni până acolo". (*publicului.*) Natura în sine se pare că era o onoare. „Deși sub o dictatură relativ blândă, în țara noastră, ignorată de restul țărilor de pe hartă și mai mult sau mai puțin sincronizată cu ele, șeful de stat și membrii familiei lui aveau, pare-se, nevoie de sosii". (*Ridică privirea către public.*) Paranteză: nu știu dacă pe-atunci era o modă sau era o nevoie reală.

Reia lectura, după ce sare câteva pasaje sau chiar pagini.

„Nu am studii superioare, pentru că a fost nevoie de mine foarte repede. De fapt, nu de mine, ci de aspectul meu fizic. S-au bucurat mult când au văzut că semăn leit cu fiica șefului de stat. În afară de un bodyguard, s-au gândit că ar fi util să angajeze și o sosie. Și m-au luat pe mine, pentru înfățișarea mea și pentru lipsa unei vocații clare. Nu aveam în ce direcție să merg și, chiar dacă aș fi avut, m-ar fi luat cu ei.

Actriță, fiică de dictator. De fapt, invers. Persoană importantă, care a trebuit să își inventeze o pasiune, un interes. Probabil simțea nevoia de a face ceva vizibil în viață și a ales primul lucru care a atras-o, fără să se gândească prea mult la ideea de chemare. Cumva, o înțeleg. Nici eu nu mă gândisem prea intens până să nu-mi atribuie ei această chemare. Poate că, dacă m-aș fi gândit mai puțin superficial la chemarea mea, mi-aș fi descoperit un mare talent, aș fi aflat că sunt geniu într-un anumit domeniu, și aș fi devenit o mândrie a statului, cu care s-ar fi lăudat peste hotare, și nu o simplă sosie a fiicei dictatorului". (*publicului*) Dar, mă rog, știți cum se spune, (*cu o urmă de ironie*) „așa a fost să fie". „Persoană importantă. Persoana mea nu se știa niciodată când ar fi putut fi victima vreunui asasinat. A fost nevoie de mine". (*Pune cartea la loc pe scaun.*) De când s-a schimbat regimul, desigur, nu prea a mai fost nevoie de mine. Dar, din vanitate sau din obișnuință, ea încă mai credea că are nevoie de o sosie. Iar eu nu m-am opus. N-am demisionat, deși, deodată, aveam posibilitatea de a alege. Acum caută o nouă sosie, am auzit. N-o să-i fie greu să-și găsească una. Ea își permite orice tip de viață care se poate cumpăra în vremurile astea. În fine... Ar putea apărea proverbul: Schimbă-ți fața și vei lăsa pe cineva șomer. Un citat motivațional cu acte în regulă. (*surâde*) Schimbă-ți fața și-i vei schimba cuiva viața. (*râde sincer*)

Ar fi trebuit să adaug asta în carte.

(*Pauză, oftează.*) Ciudat e că, acum că ea și-a făcut operație estetică, nu mai știu dacă mă mai identific cu acest chip. (*Își atinge chipul, dar lasă repede mâna jos.*) Era chipul nostru, deși detestam asta. Nu pot să vă descriu cât e de penibil să fii mereu identificat cu... legat în permanență de fața altcuiva. Te întrebi patetic – cu demnitatea mea cum rămâne?! (*pauză scurtă*) Cu toate astea, (*își atinge chipul*) e incomplet, de când nu mai sunt dublura nimănui.

E foarte ciudat să mă văd în oglindă.

Ah, da. Mi-am amintit să spun că mai urmează o criză prin care treci, cea de a juca rolul unei persoane mai ignorante decât tine. O criză prin care e posibil să treci, vreau să zic. Până când devine amuzant. Cineva zicea de o generație a resemnării. Nu poți să fii sosie fără să te resemnezi. Fără să te revolți și fără să te resemnezi. Ar fi trebuit să scriu un manual pentru sosii, nu să-mi scriu memoriile.

Dar, da, e greu să fii copie când „originalul" – în ghilimele – e lipsit de originalitate. Unii se întreabă când am avut timp să am personalitate, doar am început atât de devreme. Poate că să mimezi că ești altcineva mare parte din timp tocmai asta te învață. Te învață ce nu ești. Oricum, important e să-ți păstrezi simțul umorului. Foarte puțini dintre noi ar supraviețui fără.

La un moment dat, pentru că răcise foarte rău, a trebuit să țin un discurs în locul ei, de Ziua Femeii. Mai participasem, desigur, la întruniri publice, dar niciodată în calitate de vorbitor, niciodată cu o misiune atât de importantă. Mi-au dat un text după care să mă ghidez și mi-au zis să n-o dau în bară. Era ceea ce în stagiul de pregătire îmi prezentaseră drept „o situație de urgență". Și, cu un rece „să n-ai emoții" și o subtilă amenințare pe post de încurajare, am pășit în fața mulțumii care aștepta cu sufletul la gură discursul fiicei președintelui, un simbol al feminității și eleganței naționale.

„Și am început. Și am vorbit, și am vorbit, și am dat exemple, am lăudat femeia fără să denigrez bărbatul, am crezut în ce spun și, dacă nu credeam, m-am făcut să cred, am emoționat până la lacrimi întreaga audiență, am dus-o până la lacrimi, aproape m-am dus și pe mine până la lacrimi, dar m-am abținut, căci nu știam dacă e permis să plâng, am vorbit atât de bine, atât de liber, cu ușurință și demnitate, m-am simțit ca unul dintre marii oratori ai istoriei, am sperat din tot sufletul că cineva înregistrează sau

măcar transcrie gloriosul meu discurs – chiar dacă nu primeam eu creditele, era gloriosul meu discurs, orice-ar fi fost –, am primit, pentru prima dată în viața mea – în oricare dintre viețile mele – aplauze bine meritate. Pe care știu că ea le-ar fi primit doar pentru că era cine era.

Atunci, i-am speriat un pic – sau i-am surprins –, dar se pare că le-am câștigat încrederea".

Așa că, de-acum încolo, când auziți un citat remarcabil de-al ei „de pe vremuri", gândiți-vă de două ori.

Face cu ochiul publicului și zâmbește.

Pariez că persoana mea nu s-a gândit niciodată că o să scriu o carte. Poate voi deveni chiar mai celebră decât ea. (*O imită pe Persoana ei.*) „Sosia mea, mai celebră decât mine?!" Ironic, nu? Parcă o aud. Filmele ei se vor învechi, ca orice lucru comercial. Nu vor mai prezenta un punct de interes decât poate doar pentru istorici, pentru că ea era fiica unui fost dictator care nici măcar n-a fost asasinat. (*cu autoironie*) Cartea mea, în schimb, nu se va-nvechi. (*râde*) Cine știe, poate o să devin atât de celebră și importantă, încât voi avea propria sosie. Voi avea nevoie de o sosie. Și ziarele vor scrie – în sfârșit, ziarele vor scrie! – (*interpretează*) „A început ea însăși ca o sosie. Acum era însăși are una". Și sosia mea va fi întrebată cum e să fii sosia unei sosii. A unei foste sosii. (*face o pauză în care se gândește și expresia feței i se transformă, devenind tristă.*) Ah, scuze; m-a luat valul. (*Trage aer în piept și oftează.*) Pe de altă parte, poate că nu e vina ei. Poate că ea nu și-a dorit niciodată o sosie și ăsta e doar modul în care funcționează lucrurile. Nu știu cine face regulile și nici de ce noi le urmăm.

Mă rog, reiau.

„Ea nu e în stare să exprime nimic fără bani. Sau să înțeleagă. Dacă i-aș spune că timpul e prețios, cel mai probabil, instinctiv, și-ar cumpăra un ceas cu diamante. Eu nu înțeleg banii și nu am talent la bani. Nu am simțit presiunea lor până nu mi-am pierdut slujba. Mai am puțin și mi se termină și ultimele economii din salariul slujbei mele bine-plătite. Nu sunt chiar economii, pentru că, neînțelegând banii, nu prea i-am cheltuit. Înainte de slujba asta, încă locuiam cu ai mei. Acum simt presiunea de a produce bani. E ceva lipsit de logică pentru mine. Mă gândesc că poate e o

problemă să nu înțelegi logica timpului în care trăiești”.

Tonul îi devine din ce în ce mai violent, revoltat, ca și cum cei din public ar fi parțial vinovați de ceea ce a trăit în trecut.

Mă rog, nu e treaba mea să descifrez societatea actuală. De fapt, chiar mă întreb care e treaba mea acum. Până aflu – în mod sigur nu în seara asta –, am să vorbesc puțin despre trauma post-condiției de sosie. E foarte diferită de traumele din copilărie și de depresia post-natală. Da, apropo, nu am copii. Dar am citit despre asta.

Trauma post-condiției de sosie e o traumă care se simte de parcă ți s-ar tăia mâinile și picioarele. Sau poate că ți le tai singur, fără să-ți dai seama, din cauză că te simți dezorientat. Cum am scris și aici: „Am fost inertă. Am fost nemișcată, în pielea altcuiva. Nu mai știu să mă exteriorizez ca mine, în cazul în care am știut vreodată. Dacă am știut, oricum nu-mi mai amintesc cum era”.

Da, trauma e despre inerția asta. Despre cum e să fii mereu în pielea altcuiva, dar cu creierul tău și cu istoria ta și, deodată, să te oprești și să fii în pielea ta. Porți haine care nu-ți plac, bei băuturi prea dulci pentru gustul tău, zâmbești când nu-ți vine să zâmbești, ești la 348 km de casă, te îngrași și slăbești la comandă, nu iei pauze dacă ai dureri de cap, brusc, trebuie să te tunzi! Și să nu uităm de câte ori trebuie să susții public idei care nu sunt ale tale, în fața maselor deja entuziasmate de orice clișeu și orice absurditate urmează să spui... pentru că tu, în fond, nu ești tu. E o ipocrizie plătită. O ipocrizie de lux. Și, dintr-o dată, când te aștepți mai puțin, tot circul ăsta se oprește.

Se calmează. Treptat, îi scade energia și devine tristă.

Ai creierul închis cu fermoarul în pielea altuia și, într-o zi, fermoarul se crapă pentru totdeauna. Și, odată crăpat, nu mai știi deloc cum să te exteriorizezi ca tine. Și e ca un handicap. Să fii sosie atâția ani te lasă invalid, orice s-ar spune. Oricât ar protesta unii sau alții. Și oricât de rebel ai fi în sinea ta. Te-ai obișnuit cu inerția, cu pielea altuia, și ești ca un invalid când ceva se întâmplă – de exemplu, când persoana ta își face o operație estetică – și, dintr-o dată, ești obligat să ieși din inerție. E mai cruntă ieșirea din inerție decât inerția în sine. (*râde ironic*) Și, așa, am rămas cu creierul meu

și în pielea mea.

Momentan, nu pot face nimic. Sau nimic util. Nu pot fi actriță, pentru că nu știu decât un rol. Așa că, de asta, acum, mi-am scris memoriile. Până la urmă, e și la modă.

Sosiile sunt inutile în societate. Unii cu o gândire mai creativă le-ar compara cu artiștii. Dar noi nu facem artă, nu producem nimic de durată, iar creativitatea noastră – în cazul în care există – nu e apreciată de nimeni. E insipidă, e fără consistență, se pierde înainte să se materializeze. Poate că, dacă ar exista critici de sosii, lumea ar arăta altfel. Sau poate ar avea doar o ciudățenie în plus, ceea ce nu strică niciodată – presupun.

Aș fi preferat să ies la pensie, doar că e prea devreme. Pensiile noastre nu sunt mici. Cu toată indiferența și ignoranța pe care le primim, statul a avut compasiune față de noi. Poate ne vede ca pe niște rarități. (*zâmbește*) Sau ca pe niște invalizi.

„Acum mă gândesc la anii mei de sosie, la timpul care s-a scurs într-o transparență ciudată, eu aparținând altcuiva și simțind că nimic nu-mi aparține. La cum lipsa asta și de apartenență și de posesie era tot ce aveam. Mă gândesc la combinația de inconștiență și luciditate, care pare să explodeze abia acum.

Timpul ei și timpul meu decurg altfel. Decurgeau. Niciunul dintre aceste timpuri nu poate fi dat înapoi, dar ea a avut mai multă putere asupra propriului timp. Poate că asta mă frământă, de fapt".

Pune cartea pe scaun și nu mai spune nimic un minut sau două. Apoi, privește publicul.

Nu aș vrea să vorbesc doar despre partea mea de sosie. Vreau să vorbesc și despre partea mea de om. Latura mea umană abia acum începe să vorbească cu glas tare. E ciudat să prinzi curaj abia la vârsta asta. E ciudat să nu știi ce vrei să faci și să nu te prea descurci în realitate. E ca și cum aș avea douăzeci de ani, arătând a patruzeci. Și cu oboseala ambelor vârste la un loc. (*râde trist*) Mă simt mult mai în siguranță în somn.

Am vise foarte simple. De obicei visez culori. În nuanțe care se schimbă foarte lent. Sunt norocoasă: am vise foarte calme; nu am aproape niciodată coșmaruri.

Am visuri foarte simple. De obicei în perioada de inconștiență

dinainte să adorm sau să mă trezesc. (*Treptat, pare că vede tot ce descrie.*) Văd de sus o mare foarte albastră și oameni în alb. Miroase a haine proaspăt spălate cu un detergent nu exagerat de parfumat. Sfârșit de vară. Se aude vântul. Nu mi-e foame sau sete sau somn. Cineva îmi spune „mamă". În casă e răcoare, e plăcut, punem jazz și blues la pick-up și dansăm lent și apoi din ce în ce mai rapid. Cred că simt și parfum de struguri.

Se oprește brusc și se intimidează, pentru că se simte penibil, așa că ia cartea și începe să o răsfoiască, neștiind ce să mai citească. Improvizează, vorbește repede, de parcă s-ar scuza, pe un ton nesigur, dar devine treptat încrezătoare.

Acum, despre statutul meu de sosie a cuiva care nu a avut niciodată un atentat, în jurul căruia nu s-a complotat niciodată. (*Atentă la pagini, nu privește publicul.*) De prea puține ori oamenii nu foarte inteligenți riscă să fie omorâți. Ceea ce e de înțeles, creierele comune nu prezintă niciun pericol. (*Privește publicul, acum sigură pe ea, zâmbește triumfător*.) Prin urmare, despre inutilitatea meseriei mele... din nou:

„Capitolul XXII – Sosie fără asasini. Slujba mea constă în a merge pe străzile orașului și a face cu mâna poporului din decapotabile răcoroase la evenimentele publice. În general, ele constau în: sărbători naționale, serbări politice sau sociale. Trebuie să zâmbesc și să mă comport normal. Trebuie neapărat să le zâmbesc copiilor – ei sunt viitorul. Și să merg cu spatele drept și pasul răspicat prin cartierele scumpe ale capitalei. Toate astea pentru ca, în cazul în care se ivește vreun călău, să rateze negreșit adevărata victimă. Victimă care, între timp, sub o atentă supraveghere, ia cursuri de actorie și primește roluri în filme care urmează să fie de succes. De multe ori e obositor și mi-e dor de casă".

Dor de casă... da... acasă... Orașul meu natal? Despre el nu sunt prea multe de spus. Decât că, de la o anumită vârstă, cam după ce treci de adolescență, devine genul de loc în care vrei să mori tânăr. Nu acolo, dar să mori tânăr în general. Există o complexitate a fiecărui oraș natal, presupun; sau un complex al lui... lăsat de el. Am un mic pasaj și despre asta, desigur.

„Orașul meu natal pare să fi devenit un fel de decor de teatru în care nu poți respira cum trebuie. Butaforie fără aer. Cerul e prea jos și nu pare a fi cer". (*Lasă cartea jos.*) M-am născut în butaforie?

(*surâde*)

În orice caz, acum să vorbim despre acest semn (*își atinge semnul de pe gât*) din cauza căruia era să nu mai fiu luată sosie într-un context atât de important. Important la nivelul societății de atunci, nu important pentru mine. Dar nu m-a întrebat nimeni, desigur. (*ca o mică revelație*) Era ca și cum le-aș fi aparținut doar pentru că semănam cu ea. Ca și cum le-aș fi datorat timpul meu, ani din viața mea, din tinerețe; chiar – tinerețea, pe care lumea pune atâta preț.

(*Mângâie semnul de pe gât.*) Dacă ar fi contat mai mult pentru ei, dacă ar fi fost mai larg, mai bătător la ochi, dacă mi s-ar fi întins pe jumătate de față, pe piept și pe umeri, cu siguranță destinul meu ar fi fost altul. Dar semnul nu i-a deranjat într-atât încât să renunțe la planul pe care-l aveau pentru mine.

Abia recent, uitându-mă în oglindă, am realizat: dacă acest semn, singurul lucru care mă diferenția fizic, singurul lucru al meu din ecuația asta ar fi fost mai puțin timid, mai puțin discret, toată viața mea – sau toată tinerețea mea – ar fi arătat cu totul altfel. Multă vreme semnul ăsta a fost singurul lucru al meu.

„Semnul meu. Semnul meu are forma unei păsări sud-americane. Când eram mică, nu arăta așa; semăna cu harta unei țări mici. În timp, s-a extins și a început să semene cu ceva ce are nevoie să evadeze. Sau doar așa îl văd eu în ultimul timp. Nu știu care ar fi cușca, dar îmi imaginez că pielea mea în sine ar ține-o captivă. Semnul meu ar fi putut să mă lase fără slujba din ultimii 18 ani. Dar n-a fost cazul; ei au fost amabili și mi-au oferit suficient fond de ten cât să-l acopăr. Cât să acopăr ce era al meu din toată schema asta. Ultimul lucru care-mi aparținea doar mie. Fond de ten ca să-l acopăr, așa cum fac unii cu mușcăturile de pe gât; în general adolescenții, ca să nu le observe părinții lor... cel puțin, așa am văzut în filme. N-am trăit niciodată așa ceva pe pielea mea".

(*amuzată*) Se pare că am trăit multe chestii pe pielea mea, pretinzând că sunt în pielea ei.

Nu cunosc sărăcia, dar nici libertatea. Abia acum încep să le descopăr. Până să-mi pierd slujba, am locuit într-o căsuță amenajată special pentru mine, în curtea imensă a patronilor mei. Să nu zic „patroni". N-aș prefera nici să le zic „stăpâni", pentru că sună mult prea grav. Le-aș spune „angajatori", dar n-ar fi corect, pentru că n-am avut de ales; și îmi lipsea pe deplin libertatea de a

pleca. Nu eram nici în libertate, nici în mizerie. Eram chiar într-un lux neașteptat. Mă tratau ca pe o rudă de-a lor. Nu cu afecțiune, dar cu o oarecare politețe și cu respect. Nu te-ai aștepta ca dictatorii să-ți ofere respect. Până la urmă, n-ai făcut decât să semeni cu fiica lor. Și, dacă e așa, nici aici nu prea ai avut de ales.

(*Trage adânc aer în piept.*) Identitatea nu e ceva care se pierde așa ușor – ca o carte de identitate. Alea sunt accidente. Experiența m-a învățat că necesită efort să-ți pierzi identitatea.

Nu știu dacă e mai ușor să o pierzi sau să o păstrezi.

Încerc să ies din statutul de sosie a mea, de proprie sosie. Arăt ca mine, dar nu mă comport ca mine. Arăt ca ea, dar mă comport ca mine. Arăt ca ea în trecut. Arăt ca mine. Mă comport ca... nu ca mine. Nici ca ea, în orice caz. Arăt ca mine și am posibilitatea să mă comport ca mine.

Dar parcă tot aștept să mă nasc, să renasc... (*ironică*) Parcă vă vorbește un fetus, nu-i așa? (C*onștientă că urmează să spună un clișeu.*) Viața mea abia acum începe...

TABLOUL II

„Originalul" (sau poate doar Sosia interpretând „Originalul") preia locul Sosiei și ține un scurt discurs. Decorul poate fi ușor schimbat.
„Originalul" e o tipă cochetă. Deși nu a îmbătrânit, încearcă să pară mai tânără decât e. Atitudine artificială, pare că altcineva i-a scris replicile. Încearcă să pară un om obișnuit, deși e evident că nu se consideră unul; se simte o superficialitate mascată în vocea ei; la început, e ca atunci când unele star-uri se prefac că nu se așteptau să primească un anumit premiu. Prin urmare, nu doar pe scenă și în filme, ci și în viață joacă prost. Spune clișee și încearcă să dea lecții de viață. Are o voce subțire, ușor iritantă, și un ton aproape tot timpul afectat. Poate da un interviu la tv.

ORIGINALUL (*cu o timiditate artificială prin care vrea să se facă simpatică*): Când mi s-a spus că voi primi o Sosie, mi s-a părut curios. Nu mi s-a argumentat de ce aș avea nevoie de una, ci doar am fost anunțată. Eu am presupus, mică fiind, că, dacă e așa, înseamnă că sunt în pericol. Dar nu prea am conștientizat ce se întâmplă.

Despre ea mi s-a zis că e o fată de vârsta mea, din provincie, care a avut noroc. Eram învățați să îi compătimim pe cei din orașele mici.

Am schimbat câteva vorbe și mi s-a părut de treabă. Destul de timidă, destul de dezorientată. Eu știam deja că vreau să fiu

actriță, deși nu aveam încredere în talentul meu. Aș fi vrut să o tratez ca pe o soră, dar nu se cădea, nu mi s-ar fi permis.

Câteodată mă chinuia gândul că ar putea fi omorâtă în timp ce eu sunt pe scenă, într-o noapte când e sala plină și sunt multe chemări la rampă. (*se încruntă*) De fapt, mereu era sala plină când jucam eu. (*Încearcă să pară că crede în ceea ce spune.*) Din motive politice mai mult, nu-mi închipui că am fost vreun star datorită (își dă ochii peste cap) prezenței mele scenice. Lumea nu tresărea decât pentru că știa că, dacă nu tresare, e posibil să o încurce. Oamenii nu realizează că, de fapt, nu ai doar privilegii când tatăl tău e șeful statului.

Dar adevărul e că uneori chiar asociam sunetul aplauzelor cu cel al unor gloanțe care ar putea să o lovească în timp ce merge pe stradă, jucând rolul meu. Îmi zbura gândul și, de multe ori, chiar mă îngrijoram. Nu dormeam nopți întregi. Stăteam trează și mă întrebam: e corect, e just, e drept ce se întâmplă?! Eu să mor jucând oameni fictivi, iar ea să moară jucându-mă pe mine?! O singură moarte să fie reală și, probabil, și o singură viață. (*Face o pauză, surâde amar și privește publicul.*) Cea a personajului, firește.

(*Își șterge presupusele lacrimi.*) Despre cazuri ca al nostru sau ale noastre – pentru că experiența noastră comună e prea puțin în comparație cu experiența fiecăreia – da, despre astfel de cazuri se spune de obicei că nu au avut de ales. (*Cu o ironie puțin exagerată, ridică din sprâncene.*) „Astea erau condițiile".

Cu toate astea, știți cum e, în viață, de fapt, nu prea alegi. Și știți cum se spune, lumea e o scenă. Nu putem evada din condiția de actori, oricât am încerca.

Și știți cum e, arta imită realitatea. Noi imităm și imităm, dar, în cazul meu, se pare că cineva m-a imitat și în realitate. Și a făcut-o cu mare măiestrie, deși poate că nu și-a dorit asta. Nu toată lumea își dorește să fie sosie, trebuie să fim conștienți. Uneori aș vrea să am tăria de caracter pe care o avea sosia mea. Aș vrea să am tăria și demnitatea și noblețea ei. Tot ce avea ea în viață, aș vrea să am eu și în viață, și pe scenă. Egoist, ați spune... dar mi-o asum! O admir foarte mult, deși nu i-am spus-o niciodată. Viața ei a însemnat o scenă unită cu viața și știu că nu i-a fost ușor. Dar și-a jucat rolurile cu mare pricepere și abținere de sine, fără să se uite vreo clipă în urmă. Și cred că cu toții avem ceva de învățat din asta.

Luminile se sting la fel de brusc cum s-ar stinge un televizor.
Luminile se reaprind puternic, la scurtă vreme, cât publicul să nu creadă că spectacolul s-a sfârșit. Sosia reapare (se poate demachia). Stă în poziție lejeră, picior peste picior, pe scaunul pe care se aflau memoriile ei.

SOSIA: Aceasta e o parte din discursul pe care l-a ținut la înmormântarea mea. Invitată de cine, nu știu. Am sărit peste părțile în care recita fragmente din autobiografia mea proaspăt publicată. A fost singura dată în viața mea când... (*Se oprește brusc, apoi zâmbește și reia*.) A fost singura dată când mi-am dorit să mă fi născut surdă. Dar nu mai e cazul, din fericire. Aici e liniște.

Luminile se sting lent.

CORTINA

ARIPA FRÂNTĂ A LIBELULEI

Personaje

CLARA – critic literar și jurnalist cultural
LUIZA – scriitoare
Amândouă au în jur de 27-28 ani și au fost prietene bune în liceu.

Acțiunea se petrece în pub-ul în care se joacă spectacolul.
Când un personaj se adresează publicului, celălalt „încremenește" pentru scurt timp, devenind temporar absent. Această adresare directă arată gândurile intime ale fiecărui personaj, din timpul discuției.

Clara intră în pub, urmată de Luiza.

LUIZA: Ești sigură că e o idee bună să facem interviul aici?
CLARA: De ce nu? De obicei e destul de liniștit.
LUIZA: Nu știu, cineva m-ar putea recunoaște.
CLARA (*se oprește și se întoarce spre Luiza*): Și?
LUIZA: Autografe, știi tu... ne-ar putea întrerupe.
CLARA: Nu cred că ai de ce să-ți faci griji.

Cele două continuă să meargă, în căutarea unei mese libere.

LUIZA: Zic doar... Nu vin și intelectuali pe-aici?

Se opresc.

CLARA: Masa asta e OK? Sau aia de-acolo?
LUIZA: La aia o să mă tragă curentul.
CLARA: Și asta nu-ți place?
LUIZA: Ce zici de aia?
CLARA: E ocupată!
LUIZA (*omului de la masa respectivă, aproape șoptit*): Ah! Scuze! (*Bate cu palma pe o masă unde este așezată o hârtie pe care scrie „REZERVAT".*) Aici.
CLARA: E rezervat.
LUIZA (*mutând hârtia pe altă masă – liberă sau nu*): N-o să observe nimeni.

Clara și Luiza se așază la masă, își așază hainele pe spătarele scaunelor și genţile pe un scaun liber etc.

LUIZA: E culmea, nu crezi? Noi două, cele mai bune prietene din liceu, printr-un joc fa-bu-los al sorţii, nu ne mai vedem atâta timp și, deodată, (*imită o explozie*) BEM! revista la care lucrezi vrea interviu cu mine.
CLARA: Da, șeful meu te admiră mult.
LUIZA (*încântată*): Pe ce drumuri te mai poartă și viața asta!
CLARA (*zâmbind, rezervată*): Într-adevăr, pe ce drumuri!
LUIZA: Mă bucur c-am găsit timp. Te-am strecurat și pe tine în agenda mea!
CLARA: Da, da, bine c-am încăput.

Luiza râde neașteptat de zgomotos.

LUIZA (*plină de energie*): Ah! Ce sete mi-e! (*strigă către bar*) Două pahare de vin roșu!
CLARA (*șoptește, stânjenită*): Mai încet! Deranjezi lumea!
LUIZA (*relaxată, face un semn din mână*): N-au treabă. (*strigă din nou către bar*) Demidulce!
CLARA (*încet*): Eu beau rosé demisec.

Luiza face același semn din mână, care ar vrea să spună „nu contează" sau „nu e problemă".

CLARA: Bine, dar cred că aș fi băut un ceai...
LUIZA (*nu o ascultă, privind discret spre cei din pub*): Sper să nu atragem prea multă atenţie.
CLARA: Prea târziu...
LUIZA (*râde*): Vreau să zic... cu interviul.
CLARA: Nu cred că e cazul.
LUIZA: Cu prezenţa mea aici, știi...
CLARA (*rece*): Ignoră-i.
LUIZA (*privind în jur*): Îi ignor. Sper să facă și ei la fel. (*se apleacă spre Clara, ca și cum i-ar spune un secret*) Poate deveni foarte enervant să tot fii înterupt în public. Iei și tu o gură de paste cu somon sau de șampanie și, nici n-ai înghiţit bine, că vine unu' să-ţi ceară autograf sau să facă poză cu tine sau să te felicite sau mai știu eu ce și dup-aia începe să vorbească și stă la discuţii cu tine și un sfert de oră, cel puţin, nu mai scapi de el!
CLARA (*după o scurtă pauză*): Nu le mai da atenţie.

LUIZA: Ai dreptate, Clara. Bunica mea avea o vorbă: infernul sunt ceilalți.

CLARA (*după o altă scurtă pauză, clatină din cap, oscilând între aprobator sau dezaprobator*): Ca să spui una ca asta, trebuie să crezi în infern... și în paradis.

LUIZA: Bunică-mea credea în ambele. Și în purgatoriu, deși nu era catolică. Dar bunica era o femeie modernă, avea stimă de sine. Și, iată, de-aia zicea că infernul sunt ceilalți. Se iubea foarte mult. Și pe bună dreptate.

CLARA: Da, da... da', auzi, ești sigură că n-ai citit asta undeva?

LUIZA (*serioasă, privind-o fix*): Clara, am auzit-o cu urechile mele.

CLARA (*puțin spus sceptică*): De acord...

LUIZA (*duios, nostalgică*): Uitasem că ai tendința să complici lucrurile. Chiar nu te-am mai văzut de mult.

CLARA: Lucrurile?

LUIZA: Ei! Discuțiile. Ești foarte sceptică.

CLARA: Nu pot altfel.

LUIZA: Asta o știu de mult.

Clara începe să caute reportofonul în geantă.

CLARA: Unde l-oi fi pus...?

LUIZA: Ce anume?

CLARA: Reportofonul.

LUIZA: Aha...

CLARA (*atentă la obiectele din geantă*): Ce discuție am complicat?

LUIZA: Ei! Asta cu bunica... aia, de-atunci, de când citeam romanu' ăla superb despre samurai și ai zis tu că-i vag și că personajele nu-s vii și nu știu ce... exact ca un critic.

CLARA (*ușor ofensată, se oprește o clipă din căutat și o privește pe Luiza*): Sunt critic.

LUIZA (*zâmbind vag*): Știu... zic doar că uneori iei lucrurile cam prea în serios.

CLARA: Știi că nu cu răutate...

LUIZA: Sigur. Nici nu te-am bănuit că mi-ai purta pică. Adică, doar pentru că tu critici și eu fac artă... (*Clara privește scurt publicul.*) Nu înseamnă că nu putem avea viziuni diferite.

CLARA: E chiar recomandat.

O pauză stânjenitoare, salvată de faptul că le sunt aduse paharele de vin. Clara mulțumește, iar Luiza zâmbește fals, exagerat și clatină din cap. Chelnerul / Chelnerița

pleacă, iar cele două se pregătesc să ciocnească paharele. Clara lasă geanta la o parte.

LUIZA: Pentru interviu! Și pentru revedere!
CLARA: Noroc!

Ciocnesc și beau. Clara face o foarte discretă grimasă din cauza vinului care îi displace.

LUIZA: Propun mai întâi să lucrăm, și dup-aia să ne distrăm.
CLARA: De acord.

Clara își ia din nou geanta de pe scaun și caută reportofonul.

LUIZA: Nu poți să mai faci nimic strict personal în vremurile astea.
CLARA (*indiferentă*): Așa e.
LUIZA: Nicio întâlnire, nicio revedere... totu' are un substrat de business. Am ajuns niște roboți, ne omoară rutina.
CLARA: Nu chiar ne omoară, dar suntem aproape în comă.
LUIZA (*nu o ascultă pe Clara*): Bine, mai puțin pe noi, artiștii. Cu noi, rutina e mai blândă.
CLARA: Se-nțelege.
LUIZA: Noi trăim în vis, în propria noastră lume... care uneori ni se pare mai reală decât lumea asta... nu știu cum să-ți explic.
CLARA (*atenționând-o cu degetul arătător*): Stai să găsesc reportofonul.
LUIZA: OK, OK, aștept.

Clara scoate reportofonul din geantă.

CLARA: Bun.
LUIZA: Dar ce aveai acolo, cumpărăturile pe o lună? Un cadavru de om făcut bucățele-bucățele?

Clara așază reportofonul pe masă.

CLARA (*se apleacă spre Luiza*): Toate dezamăgirile din ultimii 28 de ani.

Luiza o privește puțin derutată, apoi râde scurt și nu foarte zgomotos.

CLARA (*oarecum jenată*): Trebuie să ne apucăm de lucru. Ești gata?
LUIZA: Gata când ești și tu.

Clara întinde mâna spre reportofon.

LUIZA: Stai așa, stai așa! O mică paranteză înainte să-i dăm drumul. Așa, o paranteză... în afara interviului. Nu mi-ai spus încă ce crezi de ultimul meu roman... adică cel mai recent, vreau să zic. Să nu crezi că scapi așa ușor. Ți-am zis că trebuie savurat cu o ceașcă de ceai de mentă marocană și fursecuri cu scorțișoară alături, altfel nu merge... sper că n-ai uitat!

CLARA: Da, mi-ai spus... și am reținut.

LUIZA (*entuziasmată, așteptând laudele*): Ei? Ai băut ceai de mentă marocană și...?

CLARA (*rece*): N-am avut ocazia. Dar am avut unele...

LUIZA: Și, cum ți s-au părut personajele?

CLARA: Drept să spun...

LUIZA (*la fel de entuziasmată*): Da?

CLARA: Sinceră să fiu, Luiza, au fost destul de...

LUIZA: Vii, nu-i așa? (*încearcă să pară modestă*) Toată lumea o spune. Răs-pi-cat.

CLARA (*încercând să n-o jignească*): ... fade... parcă n-aveau consistență – sau ea se tot schimba.

LUIZA (*puțin confuză*): Se schimba consistența?!

CLARA: Da... Și, pe alocuri, erau oarecum... neverosimile... (*Ia o gură de vin.*) Nu zic că trebuie neapărat să fie...

LUIZA (*ofensată*): Dar e intenționat. Asta e parte din concept. (*Începe să se enerveze și ia o gură prea mare de vin.*)

CLARA: Înțeleg... adică... înțeleg că ar putea fi parte din concept, doar că nu prea reiese asta din romanul tău.

LUIZA (*aproape jignită, își îndreaptă brusc spatele*): Poate n-ai citit suficient de atent. Sigur era marocană menta?

CLARA: Luiza, mereu citesc ceva de cel puțin două ori înainte să-mi fac o părere. Și de cel puțin trei înainte să scriu despre.

LUIZA (*nostalgică*): La fel de silitoare ai rămas... ca în liceu. Nu-ți scăpa nicio virgulă.

CLARA: Da... și voiam să pun pe toată lumea la punct.

LUIZA (*amuzată*): Mhm... da' cu mine n-o să-ți iasă!

CLARA (*se grăbește să înceapă interviul, întinde mâna spre reportofon*): Acum...

LUIZA (*o întrerupe, continuându-și ideea*): Romanul meu are o construcție mai complexă, n-ai cum să ignori asta! N-am să te las eu s-o ignori!

Îmi pasă de evoluția ta, Clara.

CLARA: Da, legat de asta... mi s-a părut destul de neuniform. (*Luiza e surprinsă.*) Nu mă-nțelege greșit, are părți în care curge și e aproape melodios... apoi ritmul se taie brusc... (*ridică din umeri*) și nu mai revine niciodată. (*privește în jos*) Până la final.

LUIZA: Da, dar dacă te gândești la asta în raport cu tema...

CLARA: Știu ce zici, dar nu mă convinge. Nu în cazul ăsta. (*scurtă pauză.*) Și când te gândești la limbaj...

LUIZA (*simțindu-se incomod, vrând să facă o glumă*): Dar tu chiar n-ai milă, fato.

CLARA (*prietenoasă*): Scuze, defect profesional. (*zâmbește amical*) Dar tu m-ai întrebat, până la urmă.

LUIZA (*convinsă că e așa; după ce își drege vocea*): Trebuie să fi avut, totuși, și ceva bun... Un critic a zis că romanul meu miroase a lavandă... a câmp de lavandă din (*accent forțat*) Provence, la mijloc de iulie. (*râde, mândră.*) Doar ai citit recenziile, nu?

CLARA (*sobră*): Da, le-am citit.

LUIZA: Foarte bine, înseamnă că ți-ai făcut temele. Ai un punct în plus!

CLARA (*plictisită*): Ce bine...

CLARA (*publicului*): Sincer, romanul ei ar fi trebuit să se intituleze (*se gândește puțin*) Un veac de mediocritate... (*Scurtă pauză.*) Asta și fiindcă-ți ia un veac să-l citești.

LUIZA (*așteptând, în sfârșit, laudele*): Și ziceai ceva de limbaj?

CLARA (*enervată de discuție*): Limbajul... da, limbajul e un amestec foarte dubios între...

LUIZA: Ah, da, da... da' nu mai contează, până la urmă, dragă Clara, nu de asta ne-am adunat.

CLARA (*stânjenită, privește în altă direcție*): Asta zic și eu...

LUIZA (*stânjenită*): O să incluzi asta-n interviu... (*gesticulează explicativ, agitată*) adică, discuția despre romanul meu? Eu sper că nu. E irelevant! Adică, a zis critica specializată tot ce era de zis...

CLARA (*referindu-se la roman*): Și eu cred că e irelevant...

LUIZA (*prietenoasă, încercând să salveze situația*): Știi cum e... era un scriitor... francez, parcă... da, cred că da... era un scriitor francez care zicea că gusturile nu se discută.

CLARA: Foarte înțelept, într-adevăr.

LUIZA (*clar deranjată de critica negativă, perfăcându-se amuzată*): Să lăsăm arta acum.

CLARA (*mai încet, dar audibil*): Să lăsăm arta celor demni de ea...

O tăcere incomodă. Luiza îi face semn cu mâna către reportofon, vrând să-i indice că e gata să înceapă interviul. Clara își îndreaptă spatele, pornește reportofonul și adoptă un ton sobru, strict profesional.

CLARA: Pentru început, Luiza, cum te-ai descrie în câteva cuvinte?

Luiza trage aer în piept, ca și cum s-ar pregăti pentru ceva ceremonial, și se lasă pe spătarul scaunului. Vorbește aproape mecanic, face puține pauze și nu o privește pe Clara nicio clipă. De obicei se uită la pereți sau prin pub, uneori îi privește cu coada ochiului pe oamenii din jur, pentru a vedea dacă le-a atras atenția. Se transformă aproape complet. Uneori vorbește pe un ton explicativ și gesticulează de parcă ar prezenta cine știe ce teorie complicată, de importanță universală.

LUIZA: Eu sunt o ființă simplă... totuși poetică. Cred că poezia zace în fiecare element al naturii. Și al acestei lumi. În fiecare atom, în fiecare particulă. Inclusiv în salopeta murdară a unui muncitor de la vulcanizare sau în roata puțin dezumflată a unui tractor. În sunetul unei harpe dezacordate sau a unei tastaturi vechi – la care mi-ar plăcea să-mi scriu următoarea carte! Eu... eu sunt aripa frântă a unei libelule. Și zborul ei. Îmi place să mă plimb la miezul nopții și să mă uit la lună. Sunt o romantică. Sunt o fire romantică care încă se încăpățânează să mai creadă în iubire, în această lume rece și indiferentă, interesată doar de bani și de posesii materiale și de putere, și pentru care iubirea a ajuns o poveste de adormit copii. Sunt orgolioasă, geloasă, posesivă, dar niciodată rece și indiferentă. Sunt o ființă complicată. Nu-mi e ușor să fiu fericită. Și, totuși, cred că fericirea zace în fiecare element din jur, doar că noi ne încăpățânăm să n-o vedem. Cu toate astea, eu sunt perfecționistă. Mereu cred că e loc de mai bine. Apreciez o critică constructivă. Cred în evoluție și în importanța ei. Cred că nimeni nu e perfect, dar cu toții am putea fi. Și, de fapt, cu toții suntem perfecți, într-un fel. Perfecți pentru cineva sau perfecți la ceva. Pe mine mă inspiră oamenii frumoși, oamenii care au ceva de spus și care nu se dau înapoi în fața provocărilor vieții, ci le țin piept și le înfruntă cu vitejie. Nu-mi plac oamenii meschini, închiși la minte, lăudăroși. Cred că arta e cea mai bună evadare pe care o poate avea cineva. Pentru mine, arta e pluta de salvare, medicamentul suprem, antidotul care mă ajută să supraviețuiesc în această lume rece și indiferentă, interesată doar de bani și de posesii materiale și de putere. E o febră permanentă și un

leac care nu dă greș! Arta e ceea ce mă trezește la viață și ceea ce mă menține liberă și mă face să mă simt nemuritoare.

Clara o privește fix pe tot parcursul monologului. Când Luiza termină de vorbit, se lasă o tăcere scurtă. Luiza o privește pe Clara câteva secunde, așteptând următoarea întrebare.

CLARA (*privind spre reportofon, încercând să salveze situația printr-o glumă*): Sper că l-am pornit...

Luiza înmărmurește.

CLARA (*zâmbind, în continuare șocată*): Am glumit.
LUIZA (*emoționată*): Oare am vorbit prea mult?
CLARA (*șocată*): Nu e problemă, rezolvăm la editare.
LUIZA (*brusc foarte pedantă*): Bine, da' să nu tai prea mult. Da' nici să n-adaugi... M-am simțit inspirată, Clara; mi-ai pus o întrebare care mi-a oferit atâta libertate... nici nu m-așteptam. (*vrând să pară modestă*) Și sigur oi fi zis eu ceva bun acolo. Nu?
CLARA (*absentă*): Mai întrebi?!

Pauză. Clara privește în gol. Luiza își scutură mâna în fața privirii ei, pentru a o „trezi". Clara tresare și se uită la Luiza.

LUIZA (*prietenoasă*): Mai vrei un pahar?
CLARA (*mai încet, pe jumătate întoarsă spre public*): Două, ca să rezist...
LUIZA (*cu o falsă politețe și cu zâmbetul pe buze*): Poftim?
CLARA (*zâmbește*): Da, da. Ar mai merge unul.

Luiza face semn către bar, îi face cu mâna barmanului sau pocnește din degete, ca să li se mai aducă câte un pahar de vin. Tăcere. Clara privește în jur, prin pub, clătinând din cap în semn aprobator.

CLARA: Fain loc.
LUIZA: Da' nu ziceai c-ai mai fost?
CLARA: Ba da.

Scurtă pauză.

CLARA: Da' nu observasem... (*arată spre ceva din pub, eventual și numește*

obiectul respectiv; Luiza aprobă.)

Le este adus încă un rând, ciocnesc, zicând „Noroc!” și beau.

LUIZA: Ia spune-mi, cum mai stai cu dragostea?

Clara ia o gură mare de vin.

CLARA: Ei, știi și tu...

Clara pune repede reportofonul pe „pauză”.

LUIZA (*cu un zâmbet prostuț, neînțelegând*): Ce să știu?
CLARA (*publicului*): Jalnic.

Luiza o privește curios.

CLARA: Știi și tu... când ne-o fi mai rău, așa să fie!

Clara se simte penibil din cauza a ceea ce tocmai a zis și mai ia o gură mare de vin, care o amețește preț de câteva momente.

LUIZA: Eu una nu mă plâng deloc. (*Repornește discret reportofonul.*) Zi de zi mă bagă în seamă tot felul de indivizi, unul mai curios decât altul. Ba care au fost în liceu cu noi, ba foști colegi de facultate, ba colegi de breaslă. Nu mă culc cu niciunul, îți dai seama, deși mă mai simt tentată, când și când. Îi las să-mi facă cinste din când în când, dar nu prea des, ca să nu se-nvețe prost. Uneori îi las să mă ducă acasă cu mașina, dar nimic mai mult. Ajunge s-o faci o dată cu unul sub nivelul tău și ești terminată. Term-i-nat-ă. Auzi, îl ții minte pe Dani, care era vecin cu Ștefania? Tipul de la doi, ăla cu păru' blond.
CLARA: Nu.
LUIZA: Juca baschet într-o vreme.
CLARA: Vag...
LUIZA: În fine, are o decapotabilă splendidă, zici că e din filme. Roșie, tot timpul lustruită...
CLARA (*clatină din cap și încearcă să pară impresionată*): Aha.
LUIZA: Cred că toată ziua stă și-o lustruiește. Și-n interior are scaune de piele. O minunăție de mașină.
CLARA: Mă bucur.

LUIZA: Mda... Oricum, majoritatea-s la fel.
CLARA: Mașinile?
LUIZA: Tipii. Ei se așteaptă că, dacă arăt bine, să fiu și proastă. E un clișeu.
CLARA (*întărește*): Un clișeu. Oare n-ar trebui să ne întoarcem la...?
LUIZA (*o întrerupe; din nou încearcă să pară modestă*): Da, și-i atrage toată treaba asta: tânără, scriitoare, scrie presa despre ea... i se cere opinia despre globalizare, chestii... na, știi cum e.
CLARA: Îmi imaginez.
LUIZA: Mă rog, asta era până acum trei luni... N-am mai ieșit cu niciunul dintre fani în ultimele trei luni.
CLARA (*puțin contrariată*): Fani? Te și citesc?
LUIZA: Nu, prostuțo! În sensu' de „admiratori". Era o metaforă.
CLARA: Ah, da. O metaforă. Corect.
LUIZA: Oricum, n-am mai ieșit cu niciunul dintre ei în ultimele trei luni. (*Luiza așteaptă să fie întrebată ce s-a întâmplat în ultimele trei luni. Clara nu e pe fază, dar apoi se prinde.*)
CLARA (*încercând să pară curioasă*): Ce s-a-ntâmplat acum trei luni?
LUIZA: Da, păi... îl mai ții minte pe Edi... Eduard, care era în clasă cu fratele lui Bobo? Sigur îl știi, n-ai cum... erau mai mari decât noi... în clasă la Maria Flora, profa aia de bio, aia blondă și slăbuță, care a plecat în a zecea... hai, măi...
CLARA: Ăla care a zis că arăți ca un travesitit?
LUIZA (*deranjată*): Nu, ăla era prostu' de Vlad! Prietenul lui cel mai bun era Dani și era combinat cu Geanina... Geanina, sora lui Matei. Mă rog, da' s-au despărțit după doi ani, că ea l-a înșelat cu Bobo... în fine... (*Clara se străduiește, dar nu-și amintește de niciunul. La tot ce spune Luiza, dă din cap timid, în sens negativ, gestul devenind din ce în ce mai penibil.*)
CLARA: Parcă...
LUIZA: În fine, mărunțișuri.
CLARA: Detalii, da.
LUIZA (*mândră*): Un scriitor trebuie să rețină cât mai multe detalii. Altfel nu se poate. Fără detalii ești terminat.
CLARA: Total de acord. (*arătând spre reportofon*) Poate vrei să dezvolți ideea în...
LUIZA (*entuziasmată; n-o privește pe Clara*): Ideea e că ne-am cuplat acum trei luni și merge super.
CLARA (*prefăcându-se surprinsă pozitiv, ca și cum ar ști despre cine e vorba*): Cu Bobo?

LUIZA (*râzând*): Cu Edi, prostuțo!
CLARA (*n-are nicio idee cine e Edi, ridică paharul*): Să fie într-un ceas bun!
LUIZA (*ridică și ea paharul*): Să ne țină!
CLARA: Exact.
LUIZA: Pentru Edi!
CLARA (*după o scurtă pauză*): Și pentru Bobo...

Cele două ciocnesc, beau, apoi lasă paharele jos.

LUIZA (*publicului, amuzată*): Cum să mă cuplez cu Bobo?!

LUIZA: Da, deci, efectiv, relația perfectă. Și eu credeam că nu există așa ceva. Am dat de tot felul de bădărani până acum, nici nu vreau să-mi amintesc.
CLARA: Înțeleg ce zici.
LUIZA: Nici nu vreau să-i pomenesc, deci nici nu merită atâta atenție. Dar Edi e de vis. Sincer îți zic, Clara. Efectiv, iubitul perfect: atent, drăguț, tandru, inteligent, de succes. Are o afacere care merge ca pe roate. Nu că să-l laud prea mult, dar merge brici!
CLARA (*clatină din cap, afirmativ*): Brici.
LUIZA: Dar pentru mine contează sufletul lui. Și citește cărți; e primul meu iubit intelectual.
CLARA: Uau!
LUIZA: Da, te-ai întreba cum am rezistat altfel până acum. De fapt, nici eu nu știu.
CLARA (*parțial impresionată și parțial suspicioasă*): Edi e intelectual?
LUIZA (*încântată*): Da, citește cărți. Nu statusuri și bancuri porcoase. Și nu se uită la fotbal, dacă-ți vine să crezi.
CLARA: Asta e ceva.
LUIZA: Deși era împătimit în liceu, împ-ă-ti-mit.
CLARA (*privește în jos*): Oamenii se mai schimbă.
LUIZA: Mi-a citit cartea și a rămas mască. Mască.
CLARA (*publicului; plictisită*) O fi bună în pandemie?
LUZIA: A zis că se simte norocos să mă aibă.
CLARA: E important să fii cu cineva care te apreciază.
LUIZA: Da, și care te susține; a zis să nu mă las niciodată! Sigur, el n-a terminat literatură comparată, ca tine...
CLARA: Ei, trebuia să aibă și el un defect...

Luiza și Clara râd, Luiza ceva mai tare decât s-ar fi așteptat Clara. Clara se uită la reportofon și, foarte discret, la ceasul de la mână.

LUIZA: Dar e foarte dulce. Și finuț. Și mă înțelege, știi cum e... asta e cel mai important.

CLARA: E esențial.

LUIZA: Și se-mbracă frumos... îngrijit... și miroase frumos... și-mi face cadouri... (*Râde cu plăcere.*) Doamne, zici că am 16 ani!

CLARA: Și jumătate...

LUIZA: Parcă ne-am întors în trecut, nu? În liceu, cele mai bune prietene... atunci nici n-aveam vârsta legală la care poți să bei.

CLARA (*blândă, nostalgică*): Nici nu beam noi pe-atunci, decât la majorate.

LUIZA: Ah, da, așa e... dar și acolo, ce mai beam! (*Clara zâmbește.*) Știi, Edi nu bea decât la ocazii...

CLARA (*publicului*): Poate că a fost așa dintotdeauna, dar eu n-am observat. Sau poate că nu. A devenit, în timp. Mă rog. Oricum, timpul e nemilos. (*Ia o gură de vin.*)

LUIZA: Dar tu? Nu mai fi așa secretoasă! „Când ne-o fi mai rău, așa să fie", auzi la ea! Asta înseamnă că acum ți-e bine, nu?

CLARA: Binele e relativ... (*discret, închide reportofonul; mai încet*) Se consumă bateria aiurea...

LUIZA (*n-o ascultă*): Ia zi, ai trecut peste... cum îl chema? De la 12B... (*își amintește*) Robert! Te-a cam marcat la 17 ani, nu glumă! (*Râde.*)

CLARA (*sec*): Da, da, am trecut peste, până la urmă. Surprinzător, dar da.

LUIZA: Deci, ce cuceriri faci?

CLARA (*simțindu-se oarecum umilită, dar demnă*): Eu... eu sunt singură.

LUIZA (*cu o mirare exagerată*): Singură? Nu te cred! Nu se poate! N-a apărut niciun făt-frumos?

CLARA: Nu, e... e mai greu cu feții... frumoși...

LUIZA (*îi face plăcere*): Niciun cavaler, nimic?

CLARA: Ei... nu ne putem baza pe cavaleri... mai ales în secolul ăsta.

LUIZA (*oarecum ofensată*): „În secolul ăsta"? De ce, ce are „secolul ăsta"?!

Clara mai ia o gură de vin.

LUIZA (*ironic*): Sau vrei să-mi spui că ești o... tipă complet independentă, care n-are nevoie de nimeni și de nimic ca să fie fericită și care-și urmărește doar propriile scopuri și idealuri?

CLARA (*călcată pe nervi, face eforturi ca să-și păstreze calmul*): Zic doar că, în

secolul ăsta, „cavalerii” vin și se duc la fel de repede ca... banii. Și că acum ar cam fi timpul să nu mai stăm la povești și să...

LUIZA: Ooo, da! Înțeleg ce vrei să spui. Cei mai mulți cavaleri nu-s decât niște bufoni, și la ei cuvântul dat e o noțiune abstractă.

CLARA: Întocmai. Bine că ne-am lămurit. De asta cred că e momentul să reluăm...

LUIZA (*brusc entuziastă*): Eu, una, mă pot baza pe cavalerul meu. Ce zice, aia face. Bine, și cât l-am căutat... și așteptat. Dar nu pot să cred așa ceva. O fată așa drăguță ca tine... și deșteaptă. Un pic cam serioasă, ce-i drept; și poți să fii chiar fioroasă uneori... (*Clara își dă ochii peste cap, zâmbind, în speranța că va putea schimba subiectul.*) Te tachinez, scumpa mea. Dar nu-mi spune mie că e chiar atât de greu; trebuie să faci și tu unele cuceriri, nu se poate...

CLARA: Dacă le fac, le fac din greșeală.

LUIZA: Clara!

CLARA: Nu mă interoga, mă emoționez.

LUIZA: Bine, te las în pace. O să-mi spui tu când ești pregătită.

CLARA: De asta să fii sigură.

LUIZA (*publicului*): Plină de secrete mai e și Clara asta. Și câte tâmpenii a zis despre cartea mea! – nimic n-a înțeles. Mare critic, ce să zic! Edi, chiar și fără pregătire în domeniu, a înțeles-o. Edi a simțit-o. Edi e un finuț. Da’ Clara e țărancă. Oricâte cărți ar citi. Și oricât de dragă mi-ar fi, ea e... În fine. Și, de reîntâlnirea asta, ce să mai zic? Ca-n filmele proaste, jur. Ce să mai zic?!

CLARA: Eu trebuia să-ți pun întrebările aici.

LUIZA: Așa e, scuză-mă! Tare păcătoase mai sunt și parantezele asta sentimentale!

CLARA: Da, și se face târziu.

LUIZA: Ai dreptate... Din păcate, nu putem doar să stăm aici să depănăm amintiri și să vorbim de băieți.

CLARA (*un pic mai agresiv decât ar fi vrut*): Din păcate.

LUIZA (*timidă, zâmbind*): Următoarea întrebare?

CLARA (*tot puțin agresiv*): Da: unde-ți găsești inspirația?

LUIZA (*după o pauză; la fel ca la întrebarea anterioară*): Eu... eu mă uit la lună și devin inspirată. Mă hipnotizează, mai ales luna plină, argintie și aproape perfectă. Vibrația ei mă face să mă ridic în picioare, să mă așez la masa de lucru și să încep să scriu. Totuși...

CLARA: Stai așa. (*Pornește reportofonul.*)

LUIZA: Da. (*Își drege vocea.*) Eu... eu mă uit la lună și devin inspirată. Mă

hipnotizează, mai ales luna plină, argintie și aproape perfectă. Vibrația ei mă face să mă ridic în picioare, să mă așez la masa de lucru și să încep să scriu. Totuși, nu cred că sunt specială în vreun fel. Cine e, de fapt? Shakespeare, Dostoievski, Cervantes, Sandra Brown... toți același aluat. Știu, știu, știu! Puteți să mă contraziceți cât vreți, puteți să veniți cu câte argumente vreți, puteți să puneți critica de specialitate să mă bată la colțu' străzii. Dar toți suntem la fel, toți suntem frați. Arta ne înfrățește. Esența noastră e comună. Eu una, ca să-ți răspund la întrebare, sinceră să fiu, nu știu ce e inspirația. O găsesc acolo unde mă aștept mai puțin, atunci când mă aștept mai puțin. Pentru mine, e luna plină, în primul rând. E cappuccino-ul un pic cam dulce pe care mi-l comand de la cafeneaua de peste drum, într-o după-amiază ploioasă de joi. E traficul de la ora cinci. E copilul care-și scapă acadeaua pe trotuarul din spatele blocului. E zâmbetul persoanei iubite. Nu, nu mi-e frică de paginile albe! Nu mi-e frică și refuz să-mi fie frică! Eu nu scriu pentru posteritate! Eu nu scriu pentru laude și nu scriu pentru celebritate! Și bag mâna în foc că niciunul dintre cei menționați anterior n-o făcea. (*amintindu-și o idee uitată*) Și nici pentru bani! Eu scriu pentru că altfel nu pot trăi. Pentru că am asta în sânge. Ce clișeu, veți spune! (*cu patos*) Să spuneți! Asta sunt eu și mi-o asum!

Constant, Clara dă din cap, aprobator, la ceea ce spune Luiza, sperând ca aceasta să încheie mai repede.

CLARA (*publicului*): Rectific. Nu timpul e nemilos.
LUIZA (*amuzată*): Ups! Cred că iar am vorbit cam mult!
CLARA: Nu-ți face griji, e bine că avem material. (*mai încet, pe jumătate întoarsă către public*) Stai să văd dacă mai avem baterie...
LUIZA: Mă bucur! Până la urmă, cui nu-i place, să nu citească! Până la urmă, eu fac asta în numele artei, nu pentru ei! (*publicului*) Sper ca onorariul să fie pe măsură. N-am chef să-mi pierd timpu' cu prostii. Că, altfel, le interzic să-l publice! Să nu mai apară interviu'! Ce, eu mă joc aici?! Îi dau și-n judecată, dacă e nevoie. Merg la tribunal! La tri-bun-al. Vorba lu' Edi al meu: „Nu-i lăsa să te folosească, baby! Nu-i lăsa să profite de pe urma ta!".
CLARA: Exact. (*Ia o gură de vin.*) Dacă nu vor, să nu citească.
LUIZA: Până la urmă, infernul sunt ceilalți, vorba bunicii!
CLARA (*puțin îmbătată*): Da, da... așa e... că bine zici. (*râde, apoi rostește*

răspicat) Infernul sunt ceilalți! (*brusc serioasă, se apleacă spre Luiza*) Da', auzi, sigur n-ai zis-o tu?
LUIZA (*puțin flatată*): Ah, nu... ți-am mai zis că...
CLARA: Okay.
LUIZA: Nu, nu. Sigur nu e vorba mea asta.
CLARA: Păcat.
LUIZA: Păcat, într-adevăr, dar ce să facem...
CLARA (*justificându-se*): Eu mă asiguram doar.
LUIZA: Orice jurnalist tre' să facă asta, nu?

Clara aprobă, clătinând din cap, și ia încă o gură de vin, terminând paharul.

LUIZA: Bei în timpul serviciului? (*râde*)
CLARA: Să nu mă spui!

Luiza râde zgomotos. Scurtă pauză.

CLARA (*serioasă; privind-o cu subînțeles pe Luiza, chiar dacă aceasta nu se prinde*): Da, într-adevăr, ceilalți sunt... ceilalți.
LUIZA (*zâmbindu-i entuziasmată, după o scurtă pauză*): Așa-i?
CLARA: Da, da. Înțeleaptă și bunica asta a ta.
LUIZA: Da, era; Dumnezeu s-o ierte.
CLARA: Și s-o odihnească.

Clara se uită discret la ceasul de la mână și face ochii mari, văzând cât de târziu s-a făcut.

LUIZA: Continuăm?
CLARA: Da! Luiza, cred că ar fi important să știm cum consideri că ai evoluat ca artist de la primul tău roman, „Cuiul", la cel mai recent, „Petunia iernii", publicat luna trecută?
LUIZA (*sobră*): E o întrebare bună. Dar cred că cărțile mele vorbesc de la sine.
CLARA: Nu e nimic ce-ai vrea să adaugi?
LUIZA: Nu.
CLARA: Ceva care, eventual, să-i ghideze pe cititori și, mai ales, pe potențialii cititori?
LUIZA: Citiți-mi cărțile, toate 7, și o să trageți singuri concluziile.

Clara se enervează, dar încearcă să ascundă acest lucru.

CLARA: Dacă n-ai fi fost scriitoare, ce meserie ai fi ales?
LUIZA: Oh, ce întrebare dificilă! E foarte greu să răspunzi, atunci când, de fapt, nu tu ai ales.
CLARA: Da' cine a ales?
LUIZA: Vreau să zic că scrisul m-a ales pe mine, e evident.
CLARA: Evident. (*Pauză.*) E-vid-ent.
LUIZA: Dar o să fac un exercițiu de imaginație, de dragul tău... și al cititorilor mei... hmmm... presupun că aș fi făcut ceva mai activ. Din fire, sunt o persoană implicată și nu-mi place să stau cu mâinile în sân în fața problemelor societății. Ai putea spune că meseria mea e destul de pasivă, și că ăsta-i un paradox. Dar ce să-i faci, așa e viața. Poate că aș fi fost activist pentru drepturile omului sau ale animalelor sau contra defrișării pădurilor. Hmm... Dac-aș fi avut bani, aș fi călătorit prin lume, ca să ajut copiii săraci. Și nu doar copiii, pân' la urmă, că și adulții tre' să mănânce. Aș fi construit spitale, aș fi luptat pentru libertatea presei, contra foametei și a regimurilor totalitare... (*Râde.*) Aș fi făcut mult mai multe lucruri utile pentru omenire!
CLARA: Și, cu toate astea, de ce scrisul?
LUIZA: Pentru că altfel nu pot.
CLARA: Vorbesc serios. De ce scrii?
LUIZA (*puțin deranjată*): Nu știu, Clara, tu de ce respiri?
CLARA (*încercând cu greu să se abțină*): A fost vreun moment decisiv în cariera ta de până acum?
LUIZA: Clara, dragă, momentele decisive sunt ceea ce vrei tu să fie.
CLARA: Dar vreun autor care a avut un rol important în dezvoltarea ta? Care te-a influențat, să zicem?
LUIZA: Nu cred că sunt genul de scriitor care e „influențat". Pentru mine, ăsta e un cuvânt bizar. Eu nu urmez modele și nu cred că ceea ce scriu seamănă cu alte cărți pe care le găsești în librării sau la bibliotecă. Nu e că aș vrea să atrag atenția prin vorbe de acest gen, dar chiar cred că sinceritatea este absolut esențială pentru un scriitor. Și pentru un om, desigur, dar cu oamenii e mai greu.
CLARA: Mhm... Nu vrei să dezvolți?
LUIZA: Da, cum spuneam, nu cred vreunul dintre scriitorii și, de ce nu, scriitoarele pe care le-am citit a avut vreo „influență", cum spuneai tu. Nici măcar preferații mei, pe care nu-i voi numi acum, pentru că nu este timp suficient. Și pentru că mi se pare irelevant, de ce să n-o spunem. Mai degrabă mi-au arătat cum nu vreau să scriu. Dar, desigur, asta e o altă poveste.

CLARA: Prin urmare, crezi în unicitatea propriei literaturi?
LUIZA: Evident, da. Și mi-o asum. (*ia o gură de vin*)
CLARA: Ce părere ai despre literatura contemporană?
LUIZA (*aparent, se gândește puțin înainte să răspundă*): Mă doare s-o spun, dar este un balon de săpun.
CLARA (*clătinând din cap*): Balon de săpun.
LUIZA: Da. Fără resentimente. Adică, sincer, nu vreau să fac atac la persoană sau ceva asemănător. Însă trebuie să cred în ceea ce spun, nu-i așa?
CLARA: Dar nu spuneai ceva de o frăție și de un aluat care...?
LUIZA: E un balon de săpun, Clara! Ce să mai zicem?! Dar cred, din fericire, că va veni într-o zi cineva cu un ac și (*mimează*) poc.
CLARA (*încordată*): Și totuși, din punctul tău de vedere, tu însăți ai fi acel cineva care...
LUIZA (*serioasă, vrând să încheie discuția*): Poc!

Clara clatină din cap, afirmativ. Scurtă tăcere.

LUIZA (*cu o politețe falsă*): Mai ai ceva să mă întrebi? Că m-așteaptă Edi.
CLARA: Nu, nu... mai aveam câteva întrebări pregătite, dar se pare că le-ai anticipat.
LUIZA: Ce pacoste sunt și eu! (*râde scurt*) Și, totuși, nimic despre viitor?
CLARA: Nu. Adică, nu prea cred. Adică, nu. Cred că e în regulă ce avem. Și ca volum, și ca...
LUIZA: Sau despre starea lumii de azi?
CLARA: Dezastruoasă; ce mai e de adăugat?!
LUIZA: Sau poate, nu știu, despre cum cred că o să evolueze literatura, în condițiile astea dezastruoase?
CLARA: Poate-n interviul următor.
LUIZA: Bine, dar să știi c-atunci nu mai scapi! Nu te las eu! (*cască*) Doamne, ce-am mai obosit!

Clara are o reacție între râs trist și resemnare. Face un gest din mână, care ar însemna că e inutil și renunță să mai spună ceva.

LUIZA (*o privește duios pe Clara*): Ce mă bucur că ne-am revăzut, Clara! Să mai repetăm!
CLARA (*încercând să sune convingător*): Neapărat! (*cască, de oboseală*)
LUIZA (*închide reportofonul*): Îți trimit eu pe WhatsApp contul unde să virați onorariul. Nu-i grabă, nu mă-nțelege greșit... Sau preferați cash, ca să nu... știi tu, chitanțe, birocrație, alea-alea?

CLARA: Nu eu mă ocup de partea asta.

LUIZA: Nu, nu, ziceam doar... să vorbești cu șefii tăi și... să nu fie vreo neînțelegere. Nu că-s vreo obsedată după bani sau ceva, că știi și tu că fac totul în numele artei, dar... trebuie să mai și mâncăm, știi cum e! Și adulții trebuie să mănânce, cum ziceam.

Luiza râde la propria glumă. Clara a început să se joace cu paharul gol, să îl învârtă, chiar se uită prin el, așteptând ca Luiza să termine.

LUIZA: S-a făcut târziu, ai dreptate... nici nu simți cum trece timpul. (*Scurtă pauză.*) Ce-o face Edi? Aa, vai! Stai să-ți zic cu cine m-am întâlnit săptămâna trecută. Deci, fii pe fază...

Clara se ridică brusc în picioare, ca în semn de revoltă, se clatină foarte puțin, dar se prinde de spătarul unui scaun și își recapătă echilibrul.

LUIZA: Unde te duci?

CLARA (*un pic amețită*): Vin imediat.

LUIZA: Acum, nu mă lăsa singură.

CLARA: Vin imediat.

LUIZA: Bine, da' să nu stai mult. Tre' să-ți zic de asta, deci e demențial. Și apoi să-ți povestesc de șoferul de taxi cu care eu și Edi ne-am întâlnit în Venezuela. Avea o mustață hidoasă, ceva gen Gomez din Familia Addams. Și a vrut să ne ia triplu pentru călătorie, jigodia!

CLARA (*publicului*): Toate discuțiile duc la Edi.

LUIZA: Și mi-a zis că semăn cu Grace Kelly și credea că o să-i meargă așa ușor! Și nici n-a pronunțat bine, nu mai știu cum i-a zis... Edi era să-l bată și...

CLARA (*atenționând-o cu degetul arătător*): Păstrează-ți ideea.

Clara oscilează cu privirea de câteva ori între toaletă și ieșire, apoi alege să iasă din pub. Luiza nu o vede, nici nu o urmărește cu privirea. Rămâne singură. Se uită scurt în jur, apoi ia reportofonul, îl apropie de ureche și derulează: începe să-și asculte propriile răspunsuri. Clara nu se mai întoarce decât la (eventualele) aplauze.

27 mai 2020, 18:21,
București

STRÂMTOAREA
Adaptare după A. P. Cehov

PERSONAJE

IVANOV – 35 de ani, tânăr proprietar al unei afaceri cu medicamente, într-un oraș de provincie
ANNA – soția sa, evreică (*hasidică*) convertită la creștinism, născută Sara Ambramson; bolnavă de cancer
BORKIN – rudă îndepărtată a lui Ivanov; administrator al afacerii lui
LEBEDEV – primarul orașului
ZINAIDA – soția lui
SAȘA – fiica lor, 20 de ani
LVOV– tânăr medic, are grijă de Anna
BABAKINA – văduvă tânără și bogată, invitată la Lebedev
KOSÂH – invitat la Lebedev; se joacă mereu pe telefon
TREI TINERI – invitați la Lebedev
ESTHER– prietena Annei, evreică hasidică

1.

O sufragerie imensă dintr-o casă de un lux neîngrijit, care se prăbușește încet. Anna, așezată pe canapea, vorbește la telefon cu Esther. Telefonul este dat pe difuzor. Anna poartă pantaloni de trening, un tricou alb și are părul despletit. Are cearcăne și arată foarte slăbită.

ANNA: E groaznic, când îți spun. Am renunțat la tot pentru el și el a renunțat la mine. Nu știu ce are. De vreun an e foarte distant, dar nu i-am făcut nimic. Ba chiar l-am iubit mai mult.
ESTHER: De ce nu fugi?
ANNA: Unde să fug? Că ai mei nu mă mai primesc înapoi. Și-așa am fost dezamăgirea vieții lor.
ESTHER: Asta cam așa e, din păcate... am fost acolo când vorbeau...
ANNA: Speranța și dezamăgirea vieții lor.
ESTHER: Nu te mai gândi la asta. Părăsește-l și refă-ți viața. Asta nu se poate acolo?
ANNA: N-am niciun ban. El nu-mi dă nimic și totul e pe numele lui.
ESTHER: Te ține fără mâncare?
ANNA: Nu, nu. Îmi dă să mănânc, plătește medicul și toate medicamentele de care am nevoie. Dar e rece.

ESTHER: Te-aș lua la mine, dar știi că nu te poți întoarce aici.
ANNA: Știu. Și nici nu vreau. Viața aia nu era pentru mine.
ESTHER: Îți trebuie o soluție.
ANNA: Ce soluție? Ieri, când mă pieptănam, mi-a căzut primul smoc de păr. Am rămas cu un smoc de păr în mână.

Esther vrea să spună ceva, dar se oprește.

ANNA (*aproape plângând*): Am impresia că am picat într-o capcană. Pe care eu am ales-o.
ESTHER: Ai fi fost la fel de nefericită și aici, într-o căsătorie aranjată. Uită-te la mine.
ANNA (*oftând*): Aș vrea să te revăd.
ESTHER: Și eu. În viața următoare, dacă există așa ceva.
ANNA: Da, te aștept acolo.
ESTHER: N-am vrut să...
ANNA: Știu. Dar am impresia că umorul ăsta negru e tot ce mi-a mai rămas.
ESTHER: Și catârul ăsta ce face, de fapt, toată ziua?
ANNA: Nimic. Stă.
ESTHER: Porcul!
ANNA: Afacerea i se ruinează.
ESTHER: Ce rușine.
ANNA: Pierde banii aiurea, are datorii la primar, la care se tot duce-n fiecare seară la petreceri, e sec cu toată lumea, în special cu cei care vor să-l ajute. Nu înțeleg ce are. Se plictisește, am înțeles, toți ne plictisim în înfundătura asta, nu e el singurul. Dar eu sunt aia care moare de cancer și se simte părăsită.
ESTHER: Cum ne-ai părăsit și tu pe noi...
ANNA: Da, dar eu v-am părăsit cu un scop. Eu aveam un ideal. El ce ideal are? E trist tot timpul. Normal că e trist, dacă nu mă mai iubește și e prins cu mine. Nu divorțează din bun simț. Din prea mult bun simț. Bunul lui simț e distrugător.
ESTHER: Crezi că are pe alta?
ANNA: Cine să-l iubească-n halul în care e? Cine, în afară de mine?!
ESTHER: Poate nu e iubire, te-ai gândit?
ANNA: Cine să-l vrea atunci?! Cine să fie atrasă de el, de o epavă în devenire?!
ESTHER: Nu se știe. Lumea are atracții ciudate. Controlează-i telefonul. Are smartphone, nu?
ANNA: Da, are.

ESTHER: Păi? Dă-i înainte.
ANNA: Nu sunt genul ăla de femeie...
ESTHER: Ei, nu ești genul... Trebuie să devii!
ANNA: Sincer, Esther, chiar nu cred că asta e soluția.
ESTHER: Nu vrei să cooperezi deloc.
ANNA: Nu mă-nțelege greșit.
ESTHER: Du-te peste el atunci! Du-te acolo unde zice că se duce! Fă-i o surpriză.

Anna cade pe gânduri.

ESTHER: Dar poate nu ești tu cauza. La asta te-ai gândit?
ANNA: Atunci cine e cauza? Toată comunitatea, tot satul ăsta afurisit vorbește despre evreica convertită la creștinism pentru prostănacul de Ivanov. De parcă nu știu eu.
ESTHER: Credeam că lumea nu mai are prejudecăți din astea.
ANNA: Nu e vorba de prejudecăți. Toată lumea are prejudecăți. Dar nu e treaba lor! Nu e viața lor! Nu știu ei ce înseamnă să renunți la tot, să treci la o religie aproape opusă celei în care-ai crescut, să simți fericire și iubire, apoi totul să se năruie. Mi-am schimbat toată viața pentru el. Și el m-a părăsit.
ESTHER: Nu te-a părăsit încă...
ANNA: M-a părăsit spiritual. Ceea ce e și mai rău.
ESTHER: Oh, Sara...
ANNA: Și cine mai sunt eu, până la urmă? Evreica Sara? Creștina Anna? Cea care a plecat dintre ai ei, cea care și-a părăsit părinții și frații pentru un goi? Evreica, da' care nu mai e chiar evreică? „Încearcă ea, sărăcuța să se adapteze, da' nu prea-i iese. Nu se integrează și basta." Nu mă integram acolo, nu mă integrez aici. Sper măcar când mor să mă integrez!
ESTHER: Gata cu moartea.
ANNA: Aș vrea să mor, da' măcar, mai întâi, să știu cine am fost. Să nu mă duc acolo cu două nume, două vieți și o sută de recenzii de la oameni care și-așa nu m-au cunoscut niciodată. Deci, cine sunt – ce zice o parte sau ce zice cealaltă?
ESTHER: Lasă acum întrebările astea. Concentrează-te pe problema principală.
ANNA: Problema principală e Nikolai. L-am auzit când îi zicea lui Borkin că totul e deșertăciune. (*țipă, înfuriată*) „Totul e deșertăciune,

Borkin!" (*plângând*) Dacă la el e deșertăciune, la mine ce mai e?
ESTHER: Nu plânge.
ANNA (*plângând, în continuare*): Ușor de zis.

Pauză. Anna se apleacă după niște șervețele, își șterge lacrimile și își suflă nasul.

ESTHER: Liniștește-te.
ANNA: Eu mor de cancer. Și nu un cancer ușor. Cancer la piele. Și el filosofează. Nici nu știe să zică de ce e „totul" deșertăciune. Doar așa, aruncă maxime și pleacă. Bine, știu că nu e așa. Nu poate fi așa. Și eu mă plictisesc. Eu simt că mor în fiecare zi și, totuși, lupt. El, nu. Nu. El e resemnat. Cred că ar vrea să fie în locul meu. Nu ca să mă salveze, nu, Doamne ferește. Da' ca să moară mai repede.
ESTHER: Nenorocitul!
ANNA: Da. Asta trebuie să fie problema. E invidios pe mine.
Intră Lvov, tânărul doctor care are grijă de Anna.
LVOV: Anna!
ANNA: Auzi, Esther, pot să te sun mâine?
ESTHER: Ah, nu, că e Șabat. Te sun eu duminică?
ANNA: Oricând, dacă nu mor până atunci.

Esther și Lvov reacționează simultan la replica Annei:

ESTHER: Sara!
LVOV: Anna!
ANNA (*tristă*): Am glumit. Sună mai bine luni, (*mai încet*) când el nu e acasă. E mai sigur așa.
ESTHER: Dar nu ziceai că...
ANNA: Da, da, nu stă cu mine. Dar mai bine să vorbim când nu e acasă.
ESTHER: În regulă. Te îmbrățișez.
ANNA: Și eu. Șabat șalom!

Esther și Anna încheie conversația.

LVOV (*strict*): Anna, ce faci?
ANNA: Bine. Tu ce mai faci, Lvov?
LVOV: Ce ți-am spus despre folosirea tehnologiei? Tocmai am citit un studiu despre radierea pielii prin folosirea smartphone-ului. (*scoțându-și telefonul, un Nokia de prin* '98) Eu de ce crezi că am un Nokia din ăsta?

ANNA: Tu nu vrei să mori.
LVOV: Suficient. Nu sunt aici să particip la glumele tale morbide, ci să te ajut. Nu sunt plătit ca să...
ANNA: Mai bine mi-ai spune cât mai am de trăit, ca să știu cum îmi organizez timpul.
LVOV: Te rog să stai în pat începând cu ora 6, cum am stabilit.
ANNA: Nu pot, Lvov! E prea apăsător. Mă simt și mai singură dacă stau în camera aia întunecată. Mai mult mi-e frică, decât mă odihnesc.
LVOV: Trebui să faci cum îți spun. Dacă mă asculți și urmezi tratamentul, o să trăiești mai mult decât visezi.
ANNA: Nu visez deloc.
LVOV: Nu sunt plătit ca să plec din casa asta cu o depresie! (*Lvov iese*)
ANNA (*strigă, în urma lui*): Atunci pentru ce ești plătit?! (*mai încet*) Tu n-ai plătit pentru fericirea ta! Eu am plătit pentru tot. Și-ncă plătesc. Cine știa că va fi așa de scump?! Și acum fericirea se... se... se schimbă.

2.

Ivanov stă de vorbă cu Borkin pe terasă.

BORKIN: Pune-te pe picioare, omule!
IVANOV: Nu știu cum.
BORKIN: Da' ce tot ai, frate?
IVANOV: Totul e deșertăciune! Deșertăciune, deșertăciune, deșertăciune! Vid! (*cască*) Și nimicnicie. (*nervos*) Nimic n-are sens!
BORKIN: Ai mai zis-o. Să mor eu dacă nu semeni cu spleenul.
IVANOV: Cu ce?
BORKIN: Cu spleenul. Hai, că ai făcut literatură la școală!
IVANOV: Tu crezi că mie-mi arde de literatură, acum?!
BORKIN: Simbolismul... serios că, dacă erai un curent literar, erai simbolismul.
IVANOV: Oi fi fost.
BORKIN: Da, da, cu siguranță. Semeni cu melancolia, dom'le!

Ivanov cască și se uită în altă direcție.

BORKIN: Un singur lucru nu pot eu să înțeleg. Adică: încă unul în afară de ce te-a apucat.

IVANOV: Ce?
BORKIN: Cum să ai datorii la Lebedev. Cum, dintre toți oamenii din satul ăsta, tocmai la Lebedev.
IVANOV: Ei, na!
BORKIN: E primar! Nu puteai să faci și tu un împrumut la bancă?
IVANOV: Lebedev nu cere dobândă.
BORKIN: Da, mă, da' te faci de râs... râd și curcile de tine.
IVANOV: Să râdă, dacă n-au ceva mai bun de făcut.
BORKIN: Te faci de tot (*șoptește*) căcatul! Iartă-mă că ți-o zic. Dar afacerea ți se duce de râpă și tu fugi repede la Lebedev să-ți dea bani.
IVANOV: Era urgent.
BORKIN: Era urgent și nu i-ai mai dat înapoi.
IVANOV: O să-i dau când o să-i am, nu mă mai pisa și tu. Și-așa Zinaida mă urăște.
BORKIN: Uite, Nikolai, e groasă treaba. E posibil să dai faliment. (*Ivanov cască.*) Îți zic eu cum să ieși din (*vrea să șoptească, dar se răzgândește*)... situația în care te afli. Am stat și m-am gândit. Am un plan. Gândește-te, dacă ai scădea prețul unora dintre medicamente cu 30%, dar le-ai distribui în mai multe magazine din județ...
IVANOV: Nu poate să aștepte?
BORKIN: Nu! Nu vezi că pică și casa asta peste tine?! O s-ajungi să fii nevoit să amanetezi din obiecte. (*din ce în ce mai nervos*) Azi canapeaua, mâine covoarele, poimâine boxa aia mare de petreceri...
IVANOV (*nervos*): Și răspoimâine televizoru', că și-așa nu se uită nimeni la el.
BORKIN (*nervos, bate cu pumnii în masă*): Exact! (*brusc calm*) Adevărul e că nici nu prea ai la ce să te uiți. În afară de câteva emisiuni de divertisment, să zicem, e chiar... deplorabil.
IVANOV: Deplorabil.

Tăcere. Ivanov cască de câteva ori.

BORKIN: Ești ineficient, Ivanov. Ineficient în afaceri. Nu știi să înmulțești ceea ce ai. Ai moștenit afacerea asta și acum o bagi în groapă. Tu nu știi ce trecătoare e viața?!
IVANOV: Ba da. Trece...
BORKIN: Știi cum e viața? Exact ca o floricică. O floricică pe un câmp cu mai multe floricele.

IVANOV (*pierdut, pare că nu-l ascultă*): Chiar nu știu ce-i cu mine...
BORKIN: Mai multe sau mai puține, depinde. Și, într-o zi, vine cosașul și JAP! o taie. Nici nu se uită, nici nu stă să se gândească e momentul, nu e momentul. Și gata viața.
IVANOV (*trezit; enervat*): Da' termină odată și nu mai face pe poetul! Lasă-mă în pace.

Pauză. Ivanov e pierdut în gânduri, iar Borkin se simte stânjenit.

BORKIN: Știi ce cred eu?
IVANOV: Ă?
BORKIN: Știi ce cred?
IVANOV (*sâcâit și indiferent*): Ce crezi?!
BORKIN: Cred că ești un om bun și inteligent.
IVANOV (*se uită la Borkin o clipă*): Mulțumesc. N-am mai auzit de mult atâtea adjective pozitive care să mă descrie pe mine.
BORKIN: ... doar că viața de-aici nu-i pentru tine. Aerul de-aici nu-ți priește deloc!
IVANOV: Așa o fi.
BORKIN: Da, da! Ascultă-mă pe mine. Tu ești citadin, ești născut pentru orașele mari. Să nu zic Kiev sau București, mă refer la Paris, Londra, New York!
IVANOV: Așa departe vrei să mă gonești?
BORKIN: Vreau să te ajut!
IVANOV: Pentru ce?
BORKIN: Păi, se duce totul de râpă, în frunte cu tine!
IVANOV: N-are niciun rost.
BORKIN: Și săraca Anna? Nu vezi cum o chinui?!
IVANOV: Te rog foarte frumos să mă lași în pace. Asta ne privește pe mine și pe ea.
BORKIN: Te comporți de parcă pe tine nu te-ar privi deloc!
IVANOV: Și tu te comporți de parcă ar fi treaba ta! E soția mea, nu a ta!
BORKIN: Și o tratezi ca pe cantitate neglijabilă!
IVANOV: Termină odată! Lasă-mă-n pace!
BORKIN: Da' ție nu-ți e rușine?!
IVANOV: Nu mi-e nimic. Nu simt nimic. Eu nu simt nici iubire, nici milă, doar un pustiu imens, un pustiu cât deșertul de mare. Și o... cum să-i zic? Sfârșeală.

Intră Lvov.

LVOV: Domnule Ivanov, soția dumneavoastră din nou nu-mi urmează recomandările. Stă în continuare pe telefon și nu se bagă în pat când îi zic să se bage în pat. Dacă i-ați zice dumneavoastră, sigur ar asculta.

IVANOV: Să-i zic eu?

LVOV: Da. Pe dumneavoastră vă ascultă. A, și... dacă ați pleca undeva câteva zile... cred că psihic i-ar face foarte bine, în primul rând. Are nevoie de tărie ca să lupte mai departe.

IVANOV: Nu avem posibilități să plecăm amândoi. Posibilități financiare.

BORKIN: Tocmai de-asta venisem cu planul de care spuneam...

IVANOV: Plus că nu mai am zile de concediu. Le-am consumat pe anul ăsta.

LVOV: Am înțeles. Să zicem că așa ar fi, chiar dacă știm cu toții că sunteți patron. În fine. Ceea ce vreau eu să spun e că soția dumneavoastră are nevoie de liniște.

IVANOV: Și ce, nu-i liniște aici?

LVOV: Nu la asta mă refer. Soţia dumneavoastră n-are strop de linişte.

IVANOV: Nu-nțeleg.

LVOV: Pe ea o tulbură permanent relaţia cu dumneavoastră... Nu știu cum să vă zic mai clar de atât, că, dacă vă zic pe ocolite, văd că nu vă prindeți: comportamentul dumneavoastră o ucide. (*pauză*) Știu că sunt aici pentru Anna, dar domnule Ivanov, vă spun că și dumneavoastră mă-ngrijorați în egală măsură, poate chiar mai mult!

IVANOV: Ai dreptate. Înțeleg. Sigur am și eu partea mea de vină... Dar nu știu cum să explic ce am.

LVOV: Poate ar trebui să discutați cu un psiholog.

IVANOV: Nu cred în psihologi. De unde să știe ei mai bine ce simți tu?

LVOV: Păi, au studii și...

IVANOV: Studii! De parcă o diplomă o să-mi rezolve mie problemele. Nu știu ce am. Mi se-ncurcă gândurile și simt un fel de lene ciudată. Și nu sunt deloc în stare să mă-nțeleg. N-am fost eu niciodată foarte introspectiv, dar acum parcă treaba asta a ajung la extremă. Nu-i înţeleg nici pe oameni, nici pe mine însumi... (*se uită pe fereastră*) Poate ne aude cineva, hai să ne mutăm de-aici.

LVOV: Cineva, de exemplu Anna?

IVANOV: Nu-ți permit să intervii în căsnicia mea!

LVOV: Căsnicia dumneavoastră afectează starea pacientei mele.

IVANOV: Mai întâi e soția mea, abia apoi pacienta ta! (*se ridică*) Eu, dragă amice, ţi-am spus de la început cam cum stau lucrurile, dar povestea e atât de lungă şi de complicată, că n-o termin nici până dimineaţă. (*se plimbă dintr-un colț în altul*) Anna e o femeie excepţională, cu totul specială. Rar găsești pe cineva ca ea. Și-a schimbat religia de dragul meu, și-a părăsit părinții și-ntreaga comunitate.

BORKIN: Bine, da' să recunoaștem că a plecat și pentru propria libertate; că de unde e ea erau evrei din ăia exagerați... cum le zice? Has... has...

IVANOV: Hasidici. „Exagerați" sau nu, nu contează. De dragul meu a renunţat la tot, incluziv la bogăţie şi...

BORKIN: Și era din familie cu condiție bună, nu glumă; ai ei aveau afacere cu diamante.

IVANOV: Și dacă i-aş mai cere încă o sută de sacrificii, le-ar face și cu ochii închişi.

LVOV: Și-atunci?

IVANOV: Asta e diferența dintre noi. Și e esențială. Ea s-ar sacrifica oricând, dar eu, unul, recunosc, nu mă sacrific pentru nimeni. De fapt, și asta e o poveste lungă, dar ca să ți-o rezum, sună cam așa: când ne-am căsătorit, eram îndrăgostit până peste cap, i-am jurat credinţă veşnică – clasica poveste, ai văzut-o doar și-ntr-o grămadă de filme și ai auzit-o de și mai multe ori. Dar, au trecut cinci ani, cinci ani de zile și... ea încă mă mai iubeşte, dar eu... (*dă din mâini*) Nu știu ce s-a întâmplat. În ultimul an, eu sunt... În fine, e o poveste care se-ntâmplă peste tot în jur.

BORIN: Dar nu toată lumea renunță la tot și apoi...

IVANOV: Nu vezi?! Tu îmi spui că ea o să moară curând, iar eu nu simt nici iubire, nici milă, nu simt nimic.

LVOV (*dezgustat*): Nimic?!

IVANOV: Nimic. Dacă mă priveşti dintr-un anumit unghi, o să-ţi par groaznic.

LVOV: Puțin spus!

IVANOV: Dar nici eu singur nu-nţeleg ce s-a întâmplat cu sufletul meu.

LVOV: Iertați-mă că v-o spun, dar îmi sunteți profund antipatic. Și nu vă-nțeleg deloc. E inuman ce spuneți, e...

BORKIN: Ai grijă, doctore, s-ar putea să-ți pierzi slujba.

IVANOV: Nu e niciun pericol. Și tu-mi ești mie la fel de antipatic. Mai bine ne prefacem că n-am avut discuția asta. Tu îți vezi de treaba ta și o îngrijești pe soția mea, iar eu îmi văd de treaba mea.

BORKIN (*plictisit*): Aceea fiind...?
LVOV: Sunteți demn de compătimit!
IVANOV: Oi fi. Dar asta nu-mi rezolvă problemele.
LVOV: O seară bună!

Lvov iese. Ivanov continuă să se plimbe, nu foarte departe de Borkin. Intră Anna.

ANNA: Bună seara!
BORKIN: Săru' mâna!
ANNA: Ce faceți?
BORKIN: Bine, întineresc! Tu ce faci, drăguță Anna?
ANNA: Nikolai?
IVANOV: Ca de obicei. Ce să fac?

Anna privește în jur. E liniște, se lasă seara, se aud câțiva greieri.

ANNA: Ce plictiseală!
BORKIN: Așa-i la țară. Auzi greierii, Anna?
ANNA: Da.
BORKIN: Ieri mi-a intrat un păianjăn în casă. Atâta (*arată dimensiunea păianjenului cu degetul mare și arătător*) era. Am crezut că leșină nevastă-mea.
ANNA: Musafiri, așa se zice.
BORKIN: Da' de unde! Nu vine nici naiba la noi. (*Anna se apropie încet de Ivanov.*) Zici că suntem blestemați.
IVANOV (*încet*): Poate sunteți.
BORKIN: Da' știi cât era?! Zici că eram în filmele alea cu... alea science-fiction.
ANNA (*politicoasă*): Mhm... ciudat.
BORKIN: Foarte! Și păros așa... Tarantulă! M-au trecut și pe mine fiorii, de ce să mint, că nu-s nici eu mai breaz. (*arată din nou dimensiunea păianjenului*) Atâta!
IVANOV (*scos din minți*): Doamne, ce plicticoşi mai sunteţi toţi! Cât e ceasul?
BORKIN (*se uită la ceasul de la mână*): Șapte și-un sfert.
ANNA (*tremurându-i vocea*): Te duci la... Lebedev?
IVANOV: Da. Da' nu stau mult.
BORKIN (*vesel*): Vin și eu.
IVANOV (*enervat*): Bineînțeles că vii! Poate omul să meargă undeva fără

tine?!
BORKIN (*deloc ofensat*): Mă duc pân' la baie, să nu mă apuce pe drum.

Borkin iese.

ANNA: Trebuie neapărat să mergi?
IVANOV: Știi că am nevoie să ies.
ANNA: Te rog, Nikolai, stai acasă! Iubitule, te rog.
IVANOV (*emoționat*): Puiul meu, iubirea mea, Anuca mea, te rog, te implor să nu mă oprești să plec. Să nu mă oprești să plec seara de-acasă.
ANNA: Dar sunt singură. Sunt foarte, foarte singură.
IVANOV: Știu. E o cruzime ce-ți cer și e o nedreptate. Dar lasă-mă să plec. Lasă-mă să fiu crud și nedrept.
ANNA: De ce? De ce trebuie să fii așa? De ce trebuie să pleci, să pleci de fiecare dată?
IVANOV: Acasă parcă e și mai greu, și mai apăsător. Crede-mă. E o povară să stau aici. Cum apune soarele, mă apucă o stare groaznică, o tristeţe imensă! Simt că mor!
ANNA (*încet, el nu o aude*): Eu chiar mor.
IVANOV: Nu mă întreba de ce. Nici eu nu ştiu ce am. Aici e tristeţe, la Lebedevi e și mai rău, mă întorc aici – și mai multă tristețe. Toată noaptea, la fel. Pur şi simplu te-apucă disperarea...
ANNA: Înțeleg... înțeleg ce zici, dar ce-ar fi ca azi să rămâi? O să stăm împreună, ca pe vremuri, o să mâncăm, o să ne punem un film... cum făceam la început. (*îl îmbrăţişează*) Hai, rămâi... O să ne simțim așa bine. (*pauză*) Eu nu te înțeleg. Asta durează de un an. De ce te-ai schimbat? Ce am făcut, cu ce am greșit?
IVANOV: Nu ştiu. Nu ştiu... N-ai făcut tu nimic.
ANNA: Dar atunci de ce nu vrei niciodată să mă iei cu tine?
IVANOV: Doctorul a zis să te odihnești.
ANNA: Nu dai doi bani pe ce zice doctorul.
IVANOV: Bine, dacă ţii neapărat, îţi spun. O să sune cam dur, dar asta e: când mă chinuie tristeţea, încep să nu te mai iubesc. (*Anna se desprinde din îmbrățișare.*) Şi atunci fug de tine. Trebuie să plec de-acasă, altfel simt că mă sufoc.
ANNA: Că te sufoci?
IVANOV: Iartă-mă.
ANNA: Chiar așa?

Ivanov privește în jos. Anna se apropie încet de el, cu tandrețe. Ivanov e confuz. Anna ia mâna lui Ivanov și o trece prin părul ei. O ghidează în așa fel încât un smoc de păr să-i rămână în mână.

ANNA: Acolo, dacă rămâneam, m-ar fi ras în cap după căsătorie. Așa e obiceiul. Aici îmi cade părul singur, nu-mi mai trebuie mașină de tuns.

Ivanov tremură și o mângâie pe cap.

ANNA (*la un pas de a plânge*): Rămâi... rămâi!

Ivanov își retrage brusc mâna.

ANNA: Doar în seara asta.
IVANOV (*se îndepărtează câțiva pași*): Roagă-te pentru mine. Eu nu mai cred în nimic. Am nevoie să te rogi tu pentru mine. (*pleacă, se oprește, se întoarce, se gândește*) Nu, nu pot.

Ivanov iese. Anna intră în casă.

3.

Casa Lebedevilor. O cameră de zi spațioasă, asemănătoare cu cea a lui Ivanov. Un televizor imens, boxe, două canapele din piele și două fotolii, tot din piele, o măsuță din lemn plină de castroane cu alune, fistic, covrigei etc. Așezați pe canapele și pe fotolii stau Lebedev, Zinaida – soția lui. Sașa – fiica lor, Babakina – o văduvă tânără și bogată, îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră, Kosâh – bărbat de vârstă mijlocie, care se joacă aproape non-stop pe telefon, și trei tineri – toți cu câte un smartphone în mână.

ZINAIDA: Tineretul de azi e o risipă de spațiu.
SAȘA: Mamă, iar începi?!
ZINAIDA: Ce-ncep? Toată ziua cu telefoanele-n mână. Butonează, butonează, butonează! (*imită gestul*) Și cu o viteză de zici că cine știe unde se duc!
SAȘA (*jenată*): Mamă, ajunge...
ZINAIDA: Zici că produc energe eoliană! (*râde amar*)
LEBEDEV: Așa e, Zina, n-ai ce să faci. Fiecare generație cu ale ei. Cum eram noi cu radioul și apoi cu televizorul...

ZINAIDA: Ce radio și ce televizor? Pe-alea le deschideai o dată, seara sau când făceai de mâncare și gata. Dar ăștia zici că-s spălați pe creier! N-ar pune mâna pe-o carte nici să-i bați.
SAȘA: Nici tu nu pui mâna pe cărți, mamă.
ZINAIDA: Ei! Păi, ce, eu mai am vârstă pentru așa ceva?! (*arată spre Kosâh*) Uită-te și la ăsta! Și el nu-i tânăr!
LEBEDEV (*blând*): E la a doua tinerețe. Se redescoperă...
ZINAIDA: Se redescoperă... (*observă lumina aprinsă pe hol*) Cine a lăsat lumina aprinsă pe hol? (*se ridică și merge să o stingă*) Consumăm curent aiurea.

Zinainda stinge lumina, apoi se întoarce. Primul tânăr râde de ceva de pe telefon.

ZINAIDA: Ce-i așa amuzant?
PRIMUL TÂNĂR (*râzând*): Nimic, am văzut un meme...
ZINAIDA: Un ce?! Ce mim?
SAȘA: Mamă, ți-am mai explicat de cinci ori!
ZINAIDA: Mim d-ăla? (*imită un mim*)
SAȘA: Nu, ți-am mai explicat că nu „d-ăla”!
ZINAIDA: Mi-oi fi explicat, da' dacă nu țin minte?!
SAȘA: Nu vrei să ții minte.
ZINAIDA: Nu fi obraznică, Sașa.

Liniște. Tinerii și Kosâh stau pe telefon.

ZINAIDA: Uite! Uite! Nu mai schimbă oamenii o vorbă.
BABAKINA: Ce vorbă vrei să mai schimbăm, Zina? Doar ne vedem zilnic.
ZINAIDA: Orice vorbă. Doar să nu stăm așa, ca roboții. Ca spălații pe creier.
BABAKINA: L-am văzut pe Ivanov ieri, la benzinărie.
SAȘA (*i se luminează fața*): Ivanov?
BABAKINA: Arăta vai de mama lui. Nebărbierit, cu părul gras...
ZINAIDA: Nu i-o da jidanca aia lui de mâncare. Nici de spălare nu-i dă.
AL DOILEA TÂNĂR: Rectificare: fosta evreică. S-a convertit.
ZINAIDA: Ei, s-a convertit! A avut ea un interes, nu se poate.
BABAKINA: În sfârșit...
ZINAIDA: E o fată bună, da' nu mi-a plăcut niciodată de ea. N-am putut s-o sufăr, de la început. Are ea ceva așa... (*gesticulează*) suspect.
SAȘA: Mamă, mereu zici asta când vine vorba de Anna.
BABAKINA: E de treabă, da' nu știu. Nu știe să se distreze.

LEBEDEV: Are cancer.
BABAKINA: Mă rog.
AL DOILEA TÂNĂR: Acum că zici, Babakina, cred că l-am văzut și eu pe Ivanov. Într-un tricou roșu, era așa, cu cârlionții ieșiți... mai ciufulit așa, nu? (*Babakina aprobă.*)
BABAKINA: Îmi pare rău s-o zic, dar arăta ca răposatul meu soț.
ZINAIDA: În fine! Un mincinos și un neserios.
BABAKINA: Boris al meu?!
ZINAIDA: Nu, paiața asta de Ivanov! Un neserios și-un mincinos.
SAȘA: Nu-i adevărat, mamă, nu mai zice asta...
ZINAIDA: Nu-i adevărat?! Și datoria de ce nu ne-o plătește? Că ne tot duce cu zăhărelu' de nici nu mai știu când.
AL TREILEA TÂNĂR: Am auzit că e până-n gât cu datorii. Afacerea lui merge prost.
ZINAIDA: Așa pățești când ești bolnav și vrei să vinzi medicamente.
SAȘA: Nu e bolnav!
BABAKINA: Ea e bolnavă.
ZINAIDA: Bolnav la cap, mă refer!
LEBEDEV: Zina, ajunge.
ZINAIDA: Ce ajunge?
LEBEDEV: Mi-e prieten.
ZINAIDA: Prieten, prieten. Dar sănătos complet nu e. Vă zic eu.
PRIMUL TÂNĂR: Cine e complet sănătos, în fond?
ZINAIDA: Umblă ca boschetarul, pe nevastă-sa o tratează prost, vine aici în fiecare seară, mănâncă, se distrează, deprimă pe toată lumea și apoi pleacă. Nu-i pasă decât de el.
AL DOILEA TÂNĂR: E un egoist.
PRIMUL TÂNĂR: N-are milă!
LEBEDEV: Cred că e cam mult spus.
AL TREILEA TÂNĂR: Eu cred că nu, iertați-mă...
LEBEDEV: O fi și el într-o perioadă mai grea...
ZINAIDA: E într-o perioadă mai grea de nu știu când.
LEBEDEV (*lui Kosâh*): Tu n-ai nicio părere?

Kosâh e atent la joc. Nu-l aude. Își mijește ochii fiindcă nu vede foarte bine ce se întâmplă pe ecran.

ZINAIDA: N-aude, e posedat.
KOSÂH (*calm, fără să-și ridice ochii din ecran*): Nu sunt posedat. (*lui*

Lebedev, tot cu ochii în ecran) Părere despre ce să am?
LEBEDEV: Despre Ivanov.
KOSÂH: Aaa! Om de treabă. Am băut cu el acum vreo câțiva ani. Tare simpatic. Da' parcă era cam șters ultimele dăți...
BABAKINA: Eu cred că a îmbătrânit.
ZINAIDA: Îmbătrânim cu toții! E un escroc și gata!
PRIMUL TÂNĂR: Exact! E o canalie.
ZINAIDA: Și cum și-l cară pe săracu' Borkin după el... o lesă-i mai lipsea. Săracu' de el, e om cinstit. Da' Ivanov...
AL DOILEA TÂNĂR: Ivanov aș zice chiar că e...
SAȘA (*țipă*): Taci odată! Tăceți odată cu toții! (*se ridică în picioare*) Toată ziua trăncăniți și trăncăniți și bârfiți și nu sunteți cu nimic mai buni decât el! El măcar e sincer și nobil! Voi sunteți niște...

Se aude soneria.

LEBEDEV: Că tot vorbeam de lup.

Lebedev se ridică și deschide ușa. Intră Ivanov și Borkin.

SAȘA: Ivanov! (*se așază la loc pe canapea, emoționată*)
IVANOV: Bună seara.
ZIANIDA (*dintr-o dată veselă, primitoare și binedispusă*): Bine ați venit, bine ați venit!
BORKIN: Săru' mâna!

Toți se salută, își strâng mâinile, se pupă etc. Ivanov și Borkin iau loc, alături de ceilalți.

BORKIN: Văduvă Babakina, ce încântătoare suntem azi!
BABAKINA (*zâmbește*): Facem ce putem.
ZINAIDA (*se ridică*): Ia ziceți, dragilor, cu ce să vă servim?
BORKIN: Păi eu... Ivanov, tu ce bei?
BABAKINA: Recomand lichiorul de cafea. (*îi face cu ochiul lui Borkin, care roșește*)
IVANOV: Eu nu beau azi. M-a durut stomacul.
SAȘA: Ești mai bine acum?
IVANOV: Da, da. Acum chiar da. (*îi zâmbește*)
ZINAIDA: Anna cum se simte?
IVANOV: Nu foarte bine. A rămas să se odihnească.

ZINAIDA: Săraca fată...
BABAKINA: Sărăcuța...
ZINAIDA: Sper s-o revedem, cât de curând.
IVANOV: Și ea speră la fel. Vă transmite salutări.
ZINAIDA: Mulțumim.
LEBEDEV: Multă sănătate...
IVANOV: O să-i transmit. În rest, ce faceți, cum sunteți?
ZINAIDA: Ca de obicei.
LEBEDEV: Ca de obicei, da. Un pic mai obosiți azi, parcă.
BABAKINA: Cred că și de la vreme.
ZINAIDA: De la vreme, fără discuție. Când așa, când așa. Organismul...
LEBEDEV: Organismului îi trebuie stabilitate.
ZINAIDA: Nu așa... (*tăcere*)
ZINAIDA: Vreți să vedeți balansoarul pe care l-am instalat în grădină?
BABAKINA: L-ați pus, până la urmă?
ZINAIDA: Da, da. Pavel l-a asamblat azi. Dacă nu stăteam eu cu gura pe el...
SAȘA: Mamă, nu te mai lăuda.
ZINAIDA: Taci.
LEBEDEV: Haideți să-l vedeți! Și vă invit și la un meci de polo în piscină.

Toată lumea se ridică, mai puțin Kosâh.

PRIMUL TÂNĂR: Bun! Haideți, cum facem echipele?
LEBEDEV: Kosâh, te bagi?
KOSÂH: Ce?

Zinaida îi ia telefonul lui Kosâh și îl trage de braț, iar acesta se ridică în picioare. Toată lumea iese, în afară de Sașa și Ivanov. Sașa se apropie încet de Ivanov, care se uită în jur puțin pierdut.

SAȘA: Ivanov... (*timidă*) Nikolai.
IVANOV: Sașa.
SAȘA: Ce e cu tine? Văd că nu te regăsești deloc.
IVANOV: Casa mi-a devenit... ostilă... Simt dezgust și nu pot să stau acolo prea mult.
SAȘA: Ah, dragul de tine...
IVANOV: Parcă sunt sub un blestem.
SAȘA: Cred că știu ce ai.
IVANOV: Știi?
SAȘA: Simt.

IVANOV (*amuzat și oarecum nervos*): Păi, atunci zi-mi și mie!
SAȘA: Sursa... (*îl ia de mână*) sursa nefericirii tale nu e alta decât...
IVANOV: Decât?
SAȘA: Singurătatea, Nikolai. Ea e sursa tuturor nefericirilor.
IVANOV: Unde-ai mai văzut și asta? Ce vlogger sentimental ți-a mai băgat și asta-n cap?!
SAȘA: Ascultă-mă, nu mă lua peste picior. Sunt tânără, dar știu ce zic. Numai iubirea te poate repune pe picioare.
IVANOV (*dintr-o dată foarte emoționat*): Iartă-mă, Sașa, iartă-mă! Sunt un prost.
SAȘA: Nu, nu, ești bun... ești...
IVANOV: Suport orice, dar nu pot să suport faptul că sunt penibil. Că știu că sunt penibil.
SAȘA: Nu ești penibil, ești...
IVANOV: E o rușine pentru mine. Sunt o rușine! Sufăr mai mult din orgoliu.
SAȘA (*șoptește*): Ivanov...
IVANOV: Da, dragă.
SAȘA: Te iubesc. Te iubesc ca o nebună! Mă gândesc numai la tine, te visez în fiecare zi, sunt moartă până vii la noi după-amiaza, abia apoi mă trezesc la viață!
IVANOV (*confuz, aproape contrariat*): Mă iubești?!
SAȘA: Te iubesc cum numai în filme vezi! Aș merge peste tot cu tine, iubitule, peste tot! Numai să știu că și tu... că și tu simți ceva pentru mine. (*Ivanov rămâne mut câteva clipe. Sașa se emoționează și mai tare.*) Simți?
IVANOV (*calm*): Bineînțeles!

Se îmbrățișează.

SAȘA: Cu tine merg și până la capătul pământului, dacă trebuie! Merg și-n Siberia și la Polul Nord și-n Coreea de Nord, dacă trebuie! Oriunde, numai să fiu cu tine!
IVANOV: O, Sașa! Sașa, Sașa! Ești atât de tânără și proaspătă! Ești ca o floare!
SAȘA: O, Ivanov, nu mă necăji...
IVANOV: E adevărul, adevărul, adevărul! Ești o floare! Ești viața mea!
SAȘA: Merg și-n mormânt cu tine, dacă trebuie.
IVANOV: Fericirea mea! Încep o nouă viață cu tine! Tu ești șansa mea, a doua șansă care mi s-a dat! (*brusc îngrijorat*) Dar ce vor zice ceilalți?
SAȘA: La naiba cu ceilalți! Vor bârfi, cum fac toată ziua.

IVANOV: Așa e. Încep o nouă viață, n-ar trebui să mă mai intereseze.
SAȘA: Dacă vrei să scăpăm de tot de ei, hai să fugim în America!
IVANOV (*o îmbrățișează*): Oriunde, oriunde, oriunde vrei tu, puiul meu frumos!

Sașa și Ivanov se sărută lung. Intră Anna. Sașa și Ivanov tresar și se desprind unul de celălalt.

IVANOV: Sara!

Anna îi privește câteva clipe pe amândoi, mutându-și privirea de la unul la altul, apoi se întoarce și iese, închizând încet ușa în urma ei.

4.

Câteva luni mai târziu, în camera de zi a lui Lebedev. Sașa e în rochie de mireasă. Zinaida îi face unghiile.

ZINAIDA: Nu știu, Sașa, ce zici tu despre el, da' eu tot nu stau liniștită. De unde să știu că e suficient de bun pentru fetița mea?
SAȘA: E cel mai bun, mamă. Nu că e suficient de bun. E cel mai bun.
ZINAIDA: O, Sașa, tu ești proastă.
SAȘA (*tresare, enervată*): Mamă!
ZINAIDA: Nu te mai mișca, că te depășesc. Proastă în sensul de imatură. Ce experiență ai tu la 20 de ani?
SAȘA: Suficientă cât să știu că e dragostea vieții mele!
ZINAIDA (*severă*): Da?! Și moartea evreicei nu ți-a dat de gândit?!
SAȘA: Anna avea cancer.
ZINAIDA: Și nu crezi că e cam ciudat că a murit tocmai acum?
SAȘA: Acum două luni.
ZINAIDA: Nu evita întrebarea.
SAȘA: Nu știu ce insinuezi.
ZINAIDA: Eu cred că Ivanov ăsta al tău nu e chiar ceea ce pare.
SAȘA: Nimeni nu e ceea ce pare.
ZINAIDA: Adevărat. Dar am rezervele mele.
SAȘA: Mamă, te rog. Poți măcar în ziua nunții mele să te bucuri pentru mine? Sau măcar să te prefaci.
ZINAIDA: Încerc să te protejez cât încă mai am timp.
SAȘA (*își retrage mâna și se ridică în picioare; nervoasă*): Să mă protejezi de ce?!
ZINAIDA (*țipă*): O, știi prea bine! Nu mai moare lumea de boli în secolul

ăsta.
SAȘA: Și atunci ce, a omorât-o el ca să-i curme durerea?!
ZINAIDA: Eu știu ce-i trece lui prin cap? Cu bărbații nu știi niciodată.
SAȘA: Aici e casă de nebuni!

Sașa iese nervoasă din camera de zi.

ZINAIDA (*țipă în urma ei*): Răsfățato!

Zinaida stă două clipe, apoi se ridică și, cu tot cu ojă, merge după Sașa. Intră Ivanov și Borkin. Amândoi sunt îmbrăcați elegant. Borkin are cravata lui Ivanov în mână.

IVANOV: Nu vreau cravată.
BORKIN: Dar trebuie, așa se cade.
IVANOV: Nu trebuie nimic. Încep o nouă viață, nu-mi mai spune nimeni ce să fac.
BORKIN: Lasă-mă să ți-o aranjez, tu nu te descurci.
IVANOV: Mă descurc, că doar n-am parkinson.
BORKIN: Te rog. (*zâmbind*) Lasă-mă, în calitate de naș. (*Ivanov îi face semn că îi dă voie și Borkin îi leagă cravata.*) Mă bucur că-ți refaci viața...
IVANOV: Mă strânge.
BORKIN (*eliberează din strânsoarea cravatei*): ... după două luni de suferință crâncenă...
IVANOV: Serios, nu e nevoie să...
BORKIN: Nu, nu ca să-ți trezesc amintirile neplăcute. Vreau doar să știi cât te admirăm și eu și toți cei care...
IVANOV: Nu-s demn de admirație.
BORKIN: Că, totuși, e ceva să treci peste moartea...

Ivanov îl împinge pe Borkin.

IVANOV (*țipă*): Ieși! Ieși afară!
BORKIN: Iartă-mă, dragule, dacă...
IVANOV (*țipă*): Ieși! Să nu te mai văd!
BORKIN (*speriat, se apropie de ușă*): Bine, ne vedem la biserică!

Borkin iese. Intră Sașa.

SAȘA (*blândă*): Ce-i cu zarva asta?
IVANOV (*smulgându-și cravata și aruncând-o pe jos*): N-o să mai fie nicio

nuntă.

SAȘA (*aspru*): Poftim?!

IVANOV: Cum ai auzit.

SAȘA: Ce ți-a venit, tocmai azi? Ai emoții?

IVANOV (*țipă*): Nu vezi c-am de două ori vârsta ta?!

SAȘA: Dar asta nu contează pentru mine. (*ridică din umeri*) Chiar nu contează. Eu te iubesc și...

IVANOV: Mă pregăteam de cununie și am văzut în oglindă că am fire albe.

SAȘA: Vai! Trebuie să fie criza vârstei mijlocii!

IVANOV (*țipă*): Termină odată cu teoriile astea din psihologie! Ce-s eu, cobaiul tău?!

SAȘA (*se apropie de el și îl mângâie pe obraz; șoptește*): Nu, tu... tu ești iubitul eu... ești prințul meu... (*îl privește în ochi*) Ești viitorul meu soț!

IVANOV: Ia-ți alt soț; demisionez.

SAȘA: Dar nu se poate.

IVANOV: Nu se poate ce?

SAȘA: Toată lumea e deja aici.

IVANOV: Să-și ia cadourile și să se ducă acasă. Comedia asta de prost gust s-a terminat.

Sașa se trage câțiva pași în spate. I se umezesc ochii.

IVANOV (*blând*): Tu ești... tu ești frumoasă, ești tânără, curată... ai toată viața în față. Trebuie să evităm greșeala asta, până n-o să fie prea târziu. Tu ai toată viața înainte, eu sunt un moș și pe deasupra și văduv.

SAȘA: Ai patruzeci de ani, nu ești moș.

IVANOV: Sunt moș pe lângă tine.

SAȘA: Ba nu.

IVANOV: Ți-aș putea fi tată!

SAȘA: Și ce?!

IVANOV (*țipă, scos din minți*): Tu te-auzi când vorbești?!

SAȘA (*țipă*): Nu mai țipa la mine! Unde te crezi, pe stadion?!

IVANOV: Nu va fi nicio nuntă. N-are sens.

SAȘA: Ai mai zis asta de o sută de ori. Nu e nimic nou. Ești bipolar sau ce?!

IVANOV (*se apropie de ea, amenințător*): Încă un termen din psihologie și...

SAȘA: M-am plictisit să mă cert cu tine. Du-te la biserică, ne vedem acolo. Nu mai face oamenii să aștepte.

IVANOV (*țipă*): Tu nu-nțelegi că nu merg la nicio biserică?!
SAȘA (*țipă*): Și unde te duci, la sinagogă?!

Amândoi se opresc speriați și se uită unul la altul.

IVANOV: Ești nebună.

Ivanov vrea să se apropie de ieșire, dar Sașa îi blochează calea.

SAȘA: Nu mai nebună decât tine!
IVANOV: Nu, nu... nu ești normală.
SAȘA: Nebună de iubire!
IVANOV: Nu glumești cu așa ceva.
SAȘA: Iartă-mă! Ia-mă înapoi!
IVANOV: Nu, nu. Nici nu se pune problema. Eu plec acasă acum, iar tu spune-le alor tăi că nu mai e nicio nuntă. Îmi pare rău, dar nu pot. Îi lămurești tu cumva. E timpul să-mi vină mintea la cap. Și ție la fel.
SAȘA: Ce-i cu tonul ăsta? Nici nu vreau să te ascult, ne vedem la biserică.
IVANOV: O să ți-o tot spun până o să înțelegi: nu va mai fi nicio nuntă.
SAȘA: Nu te mai văicări, ești ridicol!
IVANOV: Nu, nu mă văicăresc. Da, sunt caraghios, sunt ridicol! M-am privit azi în oglindă şi în conştiinţa mea s-a produs un declic. (*Sașa îl privește confuză.*) M-a pufnit râsul de mine însumi şi, de ruşine, era să-mi ies din minți. (*râde*) Mai am puțin și o să încep să scriu poezii. Dar încă n-am ajuns să-i agasez pe oameni cu tristeţea mea și să recunosc că energia vieţii mi s-a dus pentru totdeauna.
SAȘA: Unde să se ducă? Parcă începeai o nouă viață... (*tristă*) cu mine.
IVANOV: Încă nu m-am ruginit.
SAȘA: N-o să te ruginești deloc, o să am eu grijă de tine!
IVANOV: Slavă Domnului, încă nu mi-am pierdut de tot mândria şi conştiinţa. Am venit aici, am râs de mine însumi, ba aveam impresia că râd de mine şi păsările şi copacii. Acum plec acasă și-mi văd de viața mea. Poate o să reușesc să mă vindec. Tu îți vezi de a ta și toată lumea o să fie fericită. N-are rost să ne mai ascundem după deget: n-o să fim niciodată fericiți împreună, asta se vede de la o poștă.
SAȘA: Asta nici răutate nu mai e, ci nebunie!
IVANOV: Zici? Nu, dragă Sașa, nu sunt nebun. Acum văd lucrurile în

lumina lor adevărată, şi gândul meu e la fel de curat, ca propria ta conştiinţă. Poate că ne iubim unul pe altul, dar n-o să fie nicio nuntă. Și o să treacă și iubirea, probabil... mai devreme sau mai târziu.

SAȘA: De ce-mi faci asta? Ne iubim, putem trece peste asta...

IVANOV: Ba nu. Pot să mă distrug pe mine însumi, dar n-am dreptul să-i distrug şi pe ceilalţi, așa cum am otrăvit şi ultimul an de viaţă al soţiei mele... trebuie să termin cu asta, așa nu mai pot continua.

SAȘA: Dar asta a fost în trecut. Te-ai schimbat. Te poți schimba. Eu pot să te ajut.

IVANOV: Nu, nu. E fără speranță. Doamne, cât mă plictisesc și pe mine însumi! Tu nu vezi, Saşa, dar ai îmbătrânit cinci ani de când ești logodnica mea. Ai uitat să râzi... ești plouată și necăjită, exact ca mine. Și nu e corect să fie așa.

SAȘA: Stai puţin! Dar dacă te plictisești, de ce nu vrei să-ți dai o șansă, să faci ceva ca să-ți schimbi viața?!

IVANOV: O șansă la ce?! Şi ce viaţă nouă ar fi? Eu sunt un om sfârșit, sunt un cadavru. Ar fi timpul să înţelegem amândoi asta. O viaţă nouă, auzi! Un clișeu mai de rahat nu aveai să-mi prezinți?!

SAȘA: Termină! Știu că zici asta numai ca să mă rănești. N-o să meargă. Te iubesc oricum.

IVANOV (*își pune mâinile în cap*): Doamne...

SAȘA: Hai să judecăm, Nikolai! De unde deduci tu că eşti un om sfârşit? Ce-i cu cinismul ăsta? Ah, nu, nu vreau nici să vorbesc, nici să te mai ascult. Destul! Du-te la biserică!

IVANOV (*țipă*): Sunt pierdut! Sunt terminat!

SAȘA: Nu ţipa, că te aud oaspeţii!

IVANOV (*calm*): Mă doare-n cot de oaspeți. Nu-nţelegi că cine e pierdut, e pierdut?! Ascultă! Dacă mă iubeşti, ajută-mă! Renunţă la mine în clipa asta! Da' repede...

SAȘA: Ah, dacă ai şti cât mă oboseşti! Parcă am fi căsătoriți de câteva secole! Mi-ai zdrobit inima! Nu e corect, nu e corect!

IVANOV: Renunţă la mine! Înțelege că nu dragostea ta vorbește, ci încăpățânarea de om cinstit care vrea să ducă lucrurile până la capăt. Și mândria; oare ce o să zică cutare și cutare când or să afle că nunta s-a anulat?! Tu ţi-ai făcut un scop din a trezi omul din mine, din a mă salva, te-ai autosugestionat că faci o faptă eroică. Acum eşti gata să dai înapoi, dar te deranjează sentimentul fals pe care l-ai avut. Înţelege!

SAȘA: Ba nu. Ce logică ciudată și sălbatică ai! Cum să renunț la tine?! Tu nu ai nimic... Ești distrus, averea ţi-ai risipit-o, toţi din jur te bârfesc.
IVANOV: Trebuia să nu intru în treaba asta de la început. (*mai încet*) Trebuia să am grijă de Anna.

Intră Lebedev.

LEBEDEV (*vesel*): Ce fac mirii?
SAȘA: Tată, vrea să mă distrugă! Vine și-mi cere să renunț la el
LEBEDEV: Poftim?
IVANOV: N-o să fie nicio nuntă!
SAȘA: Ba o să fie! O să fie! Spune-i şi tu, tată, c-o să fie!
LABEDEV: Staţi aşa! De ce să nu fie?
IVANOV: I-am explicat, dar nu vrea să mă-nțeleagă.
LEBEDEV: Tu nu-i explica ei, ci mie. Dar așa, să înţeleg! Ah, Nikolai! Ești ca o gaură neagră, să mă ierte Dumnezeu! Numai necazuri aduci și atragi. Nici nu știu ce să fac cu tine. Să te bat, să te omor? Să te dau în judecată pentru că nici până azi nu mi-ai plătit datoria?
IVANOV: Iertați-mă. Sașa, explică-i tu tatălui tău de ce nu ne mai căsătorim.
SAȘA: Ce?! Unde te duci?!

Ivanov își ia cravata de pe jos și se îndreaptă spre ușă.

IVANOV: Să iau o gură de aer. (*sec*) Fă-i tu un rezumat, da? (*Ivanov iese.*)
LEBEDEV: Sașa, iubito! (*Sașa fuge la Lebedev și îl îmbrățișează.*)
SAȘA (*plângând*): Nu vrea să-nțeleagă, nu vrea să-nțeleagă! Zice că e un om sfârșit, dar nu-nțelege că eu vrea să-l ajut! Eu pot să-l ajut, pot să-l ajut! Dar nu vrea...
LEBEDEV: Liniștește-te... liniștește-te, Sașa...
SAȘA: Și acum are nevoie de aer! Aer! Nu mai suportă să fie în aceeași cameră cu mine, sunt sigură!
LEBEDEV: Trebuie să te calmezi. Ia acum loc pe canapea, respiră adânc, stai așa câteva minute și eu îți aduc un pahar cu apă. Și apoi vorbim de nuntă, da?
SAȘA: Da, tată. Unde e toată lumea?
LEBEDEV: La biserică, așteaptă. Numai maică-ta și Borkin mai sunt pe-aici, prin curte. Nu știu pe unde se învârt.
SAȘA: Ce rușine, ce rușine! Cum să mă lase așa?!
LEBEDEV: Se-ntâmplă. Mai bine acum, decât să divorțați.

SAȘA: Dar eu... vreau să...eu mi-am făcut speranțe și el... m-a amăgit și...
LEBEDEV: Știu, dragă, știu.
SAȘA: E chiar un nenorocit! De ce a trebuit să...

Se aud strigăte înspăimântate de afară.

SAȘA: Nikolai!

Sașa se desprinde din brațele lui Lebedev și iese.

VOCEA LUI BORKIN: Ivanov, Ivanov, ce-ai făcut...
VOCEA ZINAIDEI: Doamne, ferește!
VOCEA LUI BORKIN: Mai poate fi salvat! Hai să-l ajutăm!
VOCEA SAȘEI (*plângând*): De ce, de ce?! De ce mi-ai făcut asta?!
VOCEA ZINAIDEI: Poate e doar inconștient.
VOCEA LUI BORKIN: Haideți, repede, să-l luăm de-acolo.
VOCEA ZINAIDEI: Chemați salvarea!
VOCEA SAȘEI (*plângând*): Mai poate fi salvat, mai poate fi salvat! Eu o să-l salvez!

Lebedev se apropie încet de fereastră. Trage draperia. Prin fereastră se vede trupul lui Ivanov, spânzurat de un copac. Borkin și Zinaida încearcă să-l dea jos, în timp ce Sașa apelează serviciul de urgență. Lebedev îl privește câteva clipe, apoi lasă draperia să cadă la loc, acoperind din nou fereastra, și iese.

ANDREEA LUPU

Mă aflu la joncțiunea dintre jurnalism, dramaturgie, drepturile omului, dans, teatru, filosofie, literatură și mă bucur de fiecare dată când acestei intersecții i se mai adaugă un drum. De-a lungul celor trei ani de facultate am încercat să aduc problemele sociale dimprejurul meu pe hârtie (fizică sau digitală) și să explorez acele aspecte ale realității pe care aspir să le înțeleg. Anii de voluntariat, serile din sala de teatru, nenumăratele ore de citit, scris, corectat, rescris, călătoriile, dățile în care am mi-am asumat riscuri, antrenamentele de dans și discuțiile interminabile cu mentorii pe care i-am avut, fie ei profesori, prieteni, familie sau colegi, m-au ajutat să-mi găsesc locul.

Locul meu se dovedește a fi o diagramă cu structură radială în care Facultatea de Teatru și Film, secția Teatrologie, Facultatea de Isotrie și Filosofie, secția Filosofie, revista online Copilot creată cu prietenii în studenție, taberele de Dramaturgia Cotidianului, voluntariatul la Ajungem MARI Bihor și Cluj, Refugee Support Europe, UN Youth și LADO, cursurile de dans sportiv, hip-hop, contemporan și de societate, respectiv bibliotecile, în care am încercat să pun cap la cap realitatea înconjurătoare, alcătuiesc procentul majoritar.

Ce rămâne va fi ocupat de viitoare proiecte de teatru (probabil social), viitoare texte jurnalistice, academice, eseistice, artistice, viitorul master de Drepturile Omului și Acțiune Umanitară de la Sciences Po Paris și multe alte întâmplări viitoare pe care le aștept cu entuziasm și încredere.

MUCHIE

Personaje:

DENISA:18 ani
ALEX: 18 ani
MAMA DENISEI: 42 ani
TATĂL DENISEI: 44 ani
ADRIANA: 18 ani

Scena 1

DENISA, împreună cu TATA şi MAMA, iau cina în bucătărie, MAMA serveşte mâncarea, iar apoi se roagă silenţios înainte să înceapă să mănânce.

MAMA: Draga mea, cum a fost la şcoală?
DENISA: Ca de obicei.
MAMA: Ai reuşit să recuperezi la matematică?
DENISA: Da. Totul e bine, nu e nevoie să te-ngrijorezi.
MAMA: Ştiu, ştiu. Dragule, tu n-o întrebi pe fiică-ta cum îi merge?
TATA: Păi n-ai întrebat-o tu?
MAMA: Păi da, că doar eu o întreb.
DENISA: Mami, e okay.
MAMA: Ei, na! Pentru tine totul e okay.
TATA: (*mamei*) Şi pentru tine nimic nu e okay.
MAMA: Te rog, nu la masă.

(*Continuă să mănânce în linişte.*)

MAMA: Denisa, eşti bine? Arăţi cam palidă.
DENISA: Da, sunt bine.
MAMA: Ştii că dacă ai o problemă poţi să ne spui, nu?
DENISA: Am… o problemă.
MAMA: Ei?
DENISA: E în legătură cu Alex.
MAMA: V-aţi despărţit?
DENISA: Nu… Dar… s-a întâmplat un accident.
TATA: Ce accident?
MAMA: Totul e în regulă? I s-a-ntâmplat ceva?

DENISA: Nu i s-a întâmplat nimic. Doar că… sunt însărcinată.
TATA: Poftim?
MAMA: Doamne fereşte, eşti sigură?
DENISA: Da, sunt sigură. Am confirmarea ginecologului.
TATA: Trebuie să rămânem calmi. Trebuie să ne gândim la cea mai bună soluţie în situaţia de faţă.
MAMA: Există o singură soluţie.
DENISA: Alex a zis că e pregătit să păstrăm copilul. A zis că îşi asumă responsabilitatea.
TATA: Responsabilitatea? Acum? Acum vorbeşte el de responsabilitate? După ce te-a lăsat cu burta la gură?
DENISA: A fost un accident!
TATA: Accident pe dracu!
MAMA: (*tatălui*) Cum poţi să vorbeşti aşa în faţa copilului tău?
TATA: Copil? Când copiii fac copii, nu mai sunt copii! Gata, gata cu prostiile. Un prieten care are o clinică privată. Se ocupă de întreruperea sarcinii. E un adevărat profesionist. Şi e discret. Sunt sigur că n-o să spună nimănui.
MAMA: Să nu te mai aud cu asemenea aiureli. Denisa, draga mea, ai spus că Alex e de acord să păstraţi copilul, nu?
DENISA: Da, aşa a zis…
MAMA: Bun, mama şi tata vor fi alături de tine, o să te-ajutăm. Ştiu că e un moment extrem de dificil. Dar totul va fi bine.
TATA: Poftim?
MAMA: (*Denisei*) Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce.
DENISA: Chiar crezi asta?
TATA: Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! De-asta te-am crescut? De-ast-am investit atât în educaţia ta? Să mă faci de râs? De optişpe ani am economisit tot ce-am putut, tot! Ca să ai o educaţie, ca să ajungi un om ca toţi oamenii, ca să fii femeie de carieră! Ştii cât de mult am muncit? Ştii la câte lucruri am renunţat ca să ajungi tu unde eşti acum? Ştii câte nopţi n-am dormit? Ştii la câte vacanţe am renunţat? Toate astea ca să ne-asigurăm că nu-ţi lipseşte nimic, că ai toate condiţiile, toate!, ca să te concentrezi pe învăţat. Şi-acum gata? Atât a fost? Te pui pe făcut plozi la optişpe ani şi-ţi arunci viitorul pe fereastră?
DENISA: Dar asta nu înseamnă că…
MAMA: Şi ce vrei să facă? Să-şi omoare copilul? O să fie femeie de carieră

mai târziu! Cum poţi să-ţi împingi fata spre aşa ceva? Cum poţi să fii atât de egoist? Nu te mai recunosc! Las-o-n pace să-şi facă viitorul cum vrea ea!

TATA: Denisa, vrei să mă faci de râs? Cum se poate? La vârsta ta, să te plimbi cu căruciorul pe stradă, să se holbeze oamenii la tine! Să arunci pe fereastră tot, tot, tot?

MAMA: Draga mea, nu te gândi la oameni, orice vei face, ei o să te judece. Gândeşte-te la tine, la copilul tău, la Dumnezeu. Copilul tău e deja acolo. Ai putea să trăieşti cu gândul că ai omorât o viaţă? Ştiu că e greu, dar gândeşte-te: Alex e de acord să îl păstraţi, noi suntem gata să te ajutăm. De ce să te-mpovărezi cu o traumă inutilă? Ştii cât de greu e să faci avort? Nu mă refer la operaţie. Ştii cât de greu o să fie pentru sufletul tău? Gândeşte-te bine, s-ar putea să regreţi toată viaţa.

TATA: Doamne fereşte! Trăiesc într-o casă de nebuni. Dacă naşti copilul, la mine-n casă nu mai ai ce căuta! (*Iese furtunos din bucătărie.*)

MAMA: Nu-l asculta. Crede că dacă s-a dus la muncă șaișpe ore pe zi are dreptul să-ţi spună ce să faci cu viaţa ta. De parcă el te-a crescut. De parcă el te-a ajutat la teme şi te-a ţinut în braţe când plângeai. N-are habar ce-nseamnă să fii femeie. N-are habar nici ce-nseamnă să ai grijă de cineva.

Scena 2

DENISA şi ALEX, acasă la el, în pat

ALEX: Wow, nu-mi vine să cred!

DENISA: Nici mie.

ALEX: E extraordinar! Cum te simţi?

DENISA: Poftim?

ALEX: Cum te simţi? Ţi-e rău? Eşti obosită?

DENISA: Alex, ce e extraordinar?

ALEX: Copilul! O s-avem un copil! Ştiu că e foarte devreme, ştiu. Dar gândeşte-te: ne iubim atât de mult. Mereu am visat la asta. La familia pe care-o vom avea împreună… O să ne-ajute şi ai mei. Ştii tu, până ne punem pe picioare.

DENISA: Şi facultatea?

ALEX: Poţi să-ţi iei un an liber până creşte copilul şi apoi te apuci din nou. Putem sta la ai mei. Eu o să-mi iau un job din primul an de

facultate. O să fie greu la început, dar gândeşte-te ce frumos va fi mai încolo…

DENISA: Nu e aşa de uşor, adică… gândeşte-te...

ALEX: (*o întrerupe*) Nici nu trebuie să fie. Uite, eu îţi promit că o să fiu alături de tine la fiecare pas. Te iubesc, Denisa. Nu am plănuit asta… şi poate o să ne dea vieţile peste cap. Dar poate e de bine. Poate unele lucruri se întâmplă pur şi simplu. Le-ai spus părinţilor?

DENISA: Da, au reacţionat oribil.

ALEX: Cum adică ?

DENISA: Taică-meu a început să facă scandal şi să-mi spună că dacă păstrez copilul mă dă afară din casă, iar mama… ce să zic, ea vrea să păstrez copilul în numele Domnului.

ALEX: Aş putea să vin să vorbesc cu ei… Măcar să ştie că … nu fug de la datorie…

DENISA: Nu chiar acum. Mai lasă să treacă o zi sau două. Alex, tu chiar crezi că eşti pregătit să fii tată?

ALEX: Păi… poate nu sunt pe deplin pregătit chiar acum. Dar o să fac ce trebuie să fac şi-o să fiu.

DENISA: Nu ştiu dacă sunt pregătită. Adică… am 18 ani, sunt atâtea lucruri pe care…

ALEX: Denisa, ascultă-mă… Tot ceea ce simţi e normal, şi eu sunt foarte speriat, dar suntem o echipă, nu?

DENISA: Mă gândeam…dacă aş face avort?

ALEX: Avort? Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Ţi-am spus, şi-ţi mai spun că sunt gata să fac orice pentru binele familiei noastre, de ce nu ai încredere în mine?

DENISA: Am încredere, dar… Alex despre ce tot vorbeşti, noi încă nu avem o familie! Ce s-a întâmplat cu tine? De ce nu mă asculţi?

ALEX: Ba te ascult, uite, te ascult. Gata. Îmi pare rău, m-a luat gura pe dinainte.

DENISA: Alex, ştii că te iubesc. La modul foarte serios, eşti singurul om din toată lumea asta lângă care mă simt acasă. Dar nu ştiu dacă e momentul potrivit, chiar nu ştiu.

ALEX: Pentru mine e momentul potrivit oricând. Atâta timp cât sunt cu tine… Uite, eu o să te susţin orice ai face, dar aş vrea să ştii cât de mult înseamnă copilul ăsta pentru mine.

DENISA: Ştiu, ştiu că mereu ţi-ai dorit o familiei. Chiar nu ştiu ce să fac. Nu e vorba de încredere, am încredere în tine. Dar copilul ăsta…ne-ar schimba viaţa atât de mult. Nu ştiu dacă sunt pregătită.

ALEX: Hai să uităm de asta, bine? O să luăm decizia mai încolo.
DENISA: Bun. Chiar nu am nevoie de mai multă presiune în jurul meu.
ALEX: Îmi pare rău, promit să-mi muşc limba.

Scena 3

Seara zilei următoare, ADRIANA şi DENISA petrec o seară ca-ntre fete. DENISA intră în cameră cu două căni de ceai. În intervalul în care uşa e deschisă, se poate auzi cearta părinţilor din cealaltă cameră.

DENISA: De azi dimineaţă asta aud încontinuu.
ADRIANA: Da totuşi… nu înţeleg. De când s-au luat nu au avut niciodată o discuţie despre avort?
DENISA: Habar n-am. (*îşi verifică telefonul*) Mi-a scris Alex: „Stay strong, vin mâine dimineaţă la tine şi o sa rezolvăm tot".
ADRIANA: Well… măcar e drăguţ.
DENISA: E, el e mereu drăguţ. Dar uneori mă termină psihic, nu se gândeşte la altceva în afară de ce familie minunată o s-avem.
ADRIANA: Vrei să rămân şi eu mâine dimineaţă?
DENISA: Da. O s-o cam ia toată lumea razna.
ADRIANA: Totuşi nu înţeleg. Mama ta crede că e mai bine să renunţi la viitorul tău pentru un copil?
DENISA: Şi pentru Dumnezeu. Iar taică-meu e gata să renunţe la mine pentru ochii lumii.
ADRIANA: OK, nici taică-tău nu-i întreg la minte, dar totuşi, nu zice prostii. Să renunţi la tot, Denisa? Să-ţi laşi toată viaţa să fie controlată de un bărbat? Dacă peste cinci ani se desparte de tine şi te lasă cu plozii pe cap? Dacă nu reuşeşte să te întreţină? Dacă nu o să poţi să-ţi reiei facultatea?
DENISA: De ce să nu pot?
ADRIANA: Ştiu eu? Nu-i uşor să ai un copil. Ai putea să te uiţi în ochii lui şi să-i spui: „Eşti un accident! Din cauza ta mi-am ratat viitorul". Nu mă lua în seamă, e doar părerea mea. Dar Denisa, e corpul tău, nu poţi lăsa alţi oameni să îţi spună ce să faci. Okay, Alex îţi promite marea cu sarea, dar e doar un copil. Ce ştie el? Poate în doi ani îşi ia lumea-n cap şi se duce. Ai muncit atât de mult până acum… Pentru mine, soluţia e destul de logică. Gândeşte-te la toate fetele care nu au opţiunea ta. Care sunt obligate să îşi arunce viitorul pe fereastră şi să devină mame. Gândeşte-te la toate femeile care au

luptat ca noi să putem face asta.

DENISA: Ce legătură am eu cu toate femeile alea?

ADRIANA: Nu ştiu, zic şi eu… Nu ar fi mai bine să ai un copil când deja eşti pe picioarele tale? Un copil pe care ţi-l doreşti cu adevărat?

DENISA: Ba da, dar…

ADRIANA: Uite, Denisa, mama mea m-a făcut când avea 20 de ani şi apoi tata s-a evaporat. Tot timpul m-am întrebat cum ar fi arătat viaţa ei fără mine. Fără să fi renunţat la toate visurile ei. Ea nu mi-a zis niciodată că nu m-a vrut, dar am aflat de la rude. Pe atunci nu se putea face avort, ştii şi tu. Acum… eu sunt totul pentru ea. Şi dacă eu îmi ratez viaţa, înseamnă că toate sacrificiile ei au fost în van. Simt că duc toată lumea pe umeri. Nu cred c-ar trebui să faci un copil până nu ai o situaţie stabilă. Măcar să ştii că ai îndeplinit tot ce ai avut de îndeplinit. Trebuie să înţelegi că singurul om pe care poţi conta eşti tu. Toţi ceilalţi pot dispărea într-o secundă.

DENISA: Pot… Dar am obosit, Adriana. Am obosit să-mi fie mereu frică.

ADRIANA: Frică de ce?

DENISA: Că ceilalţi o să dispară. Că nu mă pot baza pe nimeni. Că nimeni nu o să mă asculte. Alex face asta. Mă ascultă. Nu chiar tot timpul, dar se străduieşte. A fost alături de mine la fiecare pas. De ce trebuie să fiu mereu în gardă? De ce trebuie să-mi fie mereu frică?

ADRIANA: Nu trebuie să-ţi fie frică. Dar trebuie să fii pregătită.

DENISA: Nu mai vreau să fiu pregătită. Am fost pregătită toată viaţa. N-am făcut altceva decât să mă pregătesc. Să învăţ bine, să fiu sociabilă, să-mi fac planuri de viitor realiste, să nu-l enervez pe tăică-meu, să fiu mereu acolo pentru maică-mea, să nu am prea multă încredere în oameni, să nu am încredere în bărbaţi. M-am săturat să merg pe ouă, m-am săturat!

ADRIANA: Bun, atunci fă-ţi viaţa aşa cum ţi-o doreşti tu, şi după fă-ţi copil. Să-ţi faci un plod nu e tocmai cel mai bun plan de rebeliune adolescentină.

DENISA: Şi dacă totul merge cum trebuie? Dacă eu şi Alex o să avem o viaţă fericită împreună cu copilul? E chiar aşa de necrezut?

ADRIANA: Nu, dar e-un pariu periculos. Hai s-o lăsăm aşa, nu vreau să te zăpăcesc cu poveştile mele. Ne uităm la un film?

DENISA: Da, putem.

Scena 4

Dis de dimineață apare ALEX la ușa DENISEI cu un buchet de flori. DENISA îi deschide ușa.

ALEX: Bună dimineața! Cum te simți?
DENISA: Cred că-i o-ntrebare retorică.
ALEX: E haos?
DENISA: Da, nu mai știu ce să fac.
ALEX: Hai să stăm undeva și să discutăm. Înainte să apară ai tăi.
DENISA: La mine în cameră. Adriana, ne lași puțin singuri?
ADRIANA: Sigur. Neața Alex.
ALEX: Neața.

(ADRIANA iese din cameră.)

ALEX: Totul e la fel?
DENISA: Da, ai mei se ceartă de ieri.
ALEX: Te simți bine? Ai vărsături? Ești obosită?
DENISA: Nu, mă simt bine acum. Ești sigur că e o idee bună să vorbești cu ei?
ALEX: Habar n-am dacă e o idee bună. Dar aș vrea să știe că sunt alături de tine oricare ar fi decizia pe care-o luăm.
DENISA: Dacă zici tu…

Scena 5

În cameră intră părinții DENISEI.

MAMA: (*tatălui*) Dragă, trebuie să discutăm, nu se poate așa.
TATA: Gata, femeie! Am discutat, am discutat toată noaptea!
(*TATĂL îl observă pe ALEX.*)
TATA: Ia te uită cine și-a făcut apariția!
ALEX: Bună dimineața, domnule, știu că suntem într-o situație dificilă. Eu am venit să vă spun că...
TATA: Ce să ne spui? Ce să ne spui mă puțoiule după ce ți-ai bătut pula de fiică-mea? După ce mi-ai umplut casa de rușine! Ce mama mă-sii mai vrei să-mi spui?
MAMA: Daniel! Cum îți permiți să vorbești așa cu un musafir? Nu așa se

rezolvă...

TATA: Taci! Ţi-am zis să taci!

ALEX: Dacă doriţi, eu mă pot retrage.

MAMA: Nu e nevoie, dragule, o să stăm imediat să discutăm. Ştiu că e o situaţie dificilă, dar un copil e un dar de sus şi trebuie să îl onorăm cum trebuie. Sunteţi încă tineri, dar lucrurile se învaţă cu timpul...

ADRIANA: Nu vă supăraţi, doamnă, dar credeţi că se cade să riscaţi viitorul fiicei dumneavoastră pentru un copil? Suntem în secolul 21, ce dumnezeu?

TATA: Exact!

MAMA: Domnişoară, te rog frumos...

ALEX: Adriana, e suficient de complicată situaţia, nu cred că e necesar să o complicăm şi mai mult.

TATA: Ce-ai zis mă? Te rog frumos să te cari!

MAMA: Daniel, suficient. Fă-ne tuturor o favoare şi taci.

TATA: Cum îţi permiţi? (*Încearcă să îşi stăpânească furia.*)

ADRIANA: (*lui ALEX*) Și când o să te plictisești de ea și-o să-i dai un șut în fund după trei ani n-o să fie complicată? Și ea o să rămână cu ochii-n soare fără o facultate terminată?

ALEX: Da' cine mama dracului a zis că o să-i dau un șut în fund? Dacă am zis că o să-mi asum o responsabilitate, mi-o asum, de ce nu mă crede nimeni?

ADRIANA: Pentru că n-ai putut să-ţi asumi un nenorocit de prezervativ!

DENISA: Adriana, calmează-te!

ADRIANA: Nu Denisa, n-o să mă calmez. N-o să te las să faci aceeaşi greşelă pe care-a făcut-o maică-mea! N-o să te las să-i faci asta copilului tău.

ALEX: (*cu o urmă de speranţă*) Să facă avort?

ADRIANA: Nu. Să-l păstreze.

ALEX: Poftim?

TATA: În sfârşit cineva cu materie cenuşie!

MAMA: Doamne fereşte, Adriana! Cum poţi să spui așa ceva? Tu gândești înainte să scoţi ceva pe gură? O-mpingi pe fiică-mea la crimă?

TATA: Nu e o crimă! Nici nu e copil încă, n-are inimă!

MAMA: Are suflet!

DENISA: Gata! Suficient. Lăsaţi-mă în pace. Alex, du-te te rog acasă. O să te sun eu mai târziu. Și tu Adriana. Gata. Mi-a ajuns balamucul ăsta. Mama, tata, e oră de liniște.

Intră în camera ei. Se aude ușa încuindu-se. TATA iese val vârtej.

ADRIANA: La revedere, nu mai am ce căuta aici. (*Iese.*)

ALEX: Sper că Denisa va fi bine. La revedere, doamnă. Încercaţi să nu puneţi presiune pe ea, are suficientă.

MAMA: Nu-ţi fă griji, e o fată puternică. Sunt sigură că Dumnezeu îi va ghida pașii.

Scena 6

Peste două zile, camera DENISEI. Dezordonată, şerveţele folosite pe noptieră şi o cană de ceai. DENISA e aşezată în pat şi scrie într-un jurnal.

DENISA: Bun. Avem aşa. Avort. Avantaje: 1. Îmi voi continua educaţia şi cariera aşa cum am plănuit, 2. Voi fi independentă financiar în momentul în care voi vrea să fac copil, 3. Voi afla dacă Alex mă iubeşte cu adevărat: dacă mă iubeşte, va rămâne cu mine, dacă pleacă, înseamnă că nu m-a iubit niciodată. Dezavantaje: 1. Îmi pierd copilul, 2. S-ar putea ca mama să nu mai vorbească niciodată cu mine, 3. S-ar putea să intru în depresie sau alte chestii. Păstrarea copilului. Avantaje: 1. Posibilitatea de a avea o familie fericită cu Alex, 2. Ne vom muta la el, voi scăpa de ai mei și voi avea în sfârşit un cămin în care sunt ascultată, 3. Nu îmi voi pierde copilul. Dezavantaje: 1. Va fi mult mai greu să am o carieră şi independenţă financiară, 2. S-ar putea ca tata să nu mai vorbească niciodată cu mine, 3. S-ar putea ca Alex să mă părăsească şi să rămân singură cu copilul. (*Se întristează.*)

Se aude un ciocănit în fereastră, DENISA se grăbește să deschidă.

DENISA: Hey, ai întârziat! (*Îl ajută pe ALEX să intre în casă și îl sărută.*)

ALEX: Mă simt ca un hoţ. Să intru aşa pe fereastră.

DENISA: Am nevoie să stau cu tine. Şi nu vreau să înceapă iar ai mei. Am nevoie de linişte. Plus că e romantic.

ALEX: Asta aşa e. (*se așează în pat și o trage la el în brațe.*) Ce-i cu toate şerveţelele astea?

DENISA: Sunt alergică la decizii dificile.

ALEX Foarte amuzant. Ai mâncat ceva?

DENISA: Ceva...

ALEX: Ceva ce?
DENISA: Biscuiţi, o banană, ceai...
ALEX: Adică nimic. Ţi-am adus KFC.
DENISA: Aşa mai vii de-acasă.

Despachetează mâncarea și încep să mănânce.

DENISA: Le-ai spus alor tăi?
ALEX: Da.
DENISA: Şi ce-au zis?
ALEX: Au zis că e okay. Poţi să vii la noi. Dar trebuie să-mi caut un job în timpul facultăţii.
DENISA: Sună bine. Auzi... e ceva ce vreau să te întreb. E... mai complicat, dar să fii sincer. Dacă aş face avort, te-ai despărţi de mine?
ALEX: Nu, normal că nu. Dar nici bine nu mi-ar pica. Dacă nu vrei să te muţi cu mine, înţeleg.
DENISA: Nu, vreau, chiar vreau. Hai s-o facem.
ALEX: Serios?
DENISA: Da. Îţi doreşti asta, nu?
ALEX: Da! Mai mult decât orice! Promit să nu te dezamăgesc, nici nu ştii cât mă bucur.
DENISA: Şi eu! În sfârşit... Te iubesc, Alex.
ALEX: Şi eu te iubesc! Când le spui alor tăi?
DENISA: De dimineaţă. Hai să împachetăm.
ALEX: Ce crezi c-o să zică?
DENISA: Nu ştiu, treaba lor.

DENISA deschide dulapul, trage geamantanul de sub pat și începe să împacheteze.

DENISA: O să rămân un an acasă după ce termin liceul, iar apoi o să mă înscriu la facultate. O să ne-ajute şi ai tăi cu copilul, nu?
ALEX: Da, sigur. Crezi că o să poţi învăţa pentru BAC cu sarcina?
DENISA: E peste două luni. N-o să se observe. Oricum am terminat cam toată materia.
ALEX: Normal c-ai terminat-o.
DENISA: Eşti singurul om lângă care mă simt acasă. Rămâi peste noapte. Dimineaţă voi vorbi cu ai mei. Tu pleci înainte şi apoi vin şi eu.

Scena 8

A doua zi dimineață, la micul dejun, MAMA și TATA sunt la masă. Intră DENISA.

MAMA: În sfârşit ai ieşit şi tu din cameră în timpul zilei! Doamne-ajută.
TATA: Sper că liniştea ţi-a fost sfetnic bun.
DENISA: Da, mă voi muta la Alex şi voi păstra copilul. Îmi voi lua un an liber înainte să merg la facultate, iar apoi ne vom descurca noi.
MAMA: Foarte bine, foarte bună alegere! Felicitări draga mea!

TATĂL părăsește bucătăria fără niciun cuvânt.

MAMA Nu-ţi fă griji, o să mă ocup eu de el. Tu ai grijă de tine. Dar să ştii că nu e nevoie să te muţi. Poţi la fel de bine să stai şi acasă, Alex poate veni la noi. Ar fi mai uşor aşa... Pentru tine. Să ne ai aproape.
DENISA: Mulţumesc, mama, dar mai bine stau la Alex. Așa am hotărât. O să vin în vizită, veniţi şi voi în vizită. Sau... măcar tu!
MAMA: Bine, bine, draga mea. Of! Sunt atâtea pregătiri de făcut. Să te ajut la bagaje. Vai de mine! O să fiu bunică!

Scena 9

ADRIANA o aşteaptă pe DENISA în sala de aşteptare a unei clinici de obstetrică şi ginecologie. DENISA iese apare extrem de slăbită şi palidă. Se aşează lângă ADRIANA.

ADRIANA: Cum te simţi?
DENISA: Bine.
ADRIANA: Sunt mândră de tine. Denisa, acum eşti liberă. O să fie mai greu la-nceput, dar apoi totul va fi bine, o să vezi. Vei putea să-ţi faci viaţa cum vrei tu.
DENISA: Da... e mai bine.
ADRIANA: M-a sunat Alex. Era îngrijorat că nu-i răspunzi. I-ai zis?
DENISA: Nu, o să-l anunţ mai încolo.
ADRIANA: E în regulă. O să vă împăcaţi.
DENISA: Nu. N-o să ne împăcăm.
ADRIANA: De ce?
DENISA: N-ai înțelege.
ADRIANA: Oricum, mă bucur că ai făcut alegerea asta...E mai bine să...
DENISA: Nu risc nimic.

PING PONG

Personaje

LUCA: 16 ani
BIANCA: 16 ani
DANIEL: 44 de ani
ELA: 7 ani

ACTUL I

Scena 1

ELA e cocoţată pe spătarul canapelei din sufragerie și fircăleşte pe perete cuvintele „Ela e o prinţesă" cu un marker negru de sus până jos. Intră LUCA.

LUCA: Ela, ce te-a apucat?

Ela îl ignoră.

LUCA: Ela, cu tine vorbesc. Unde-i Daniel?
ELA: Sus, cu o mami.
LUCA: Nu folosim cuvântul ăla, ţi-am zis.
ELA: Cu o tanti.
LUCA: Așa. Ce-ai făcut, mă, cu peretele?
ELA: Am scris. Ştiu să scriu.
LUCA: Văd că ştii. Ce-i cu tine?

Ela ridică din umeri.

ELA: Azi ai fost la şcoală?
LUCA: Lasă asta, ai mâncat?
ELA: Dacă nu ai fost, o să strige iar tati la tine.
LUCA: Ai mâncat?
ELA: Un pic. Pot să vin cu tine la şcoală?
LUCA: (*pregătindu-i un sandwich*) Nu, sunt la liceu. Tu eşti încă foarte, foarte mică.
ELA: Da' sunt deşteaptă. Atunci pot să vin cu tine când nu eşti la şcoală?

LUCA: Ce fac eu e pentru oameni mari.
ELA: Nu mă iubeşti.
LUCA: Ba te iubesc, termină cu prostiile. Cum a fost la şcoală?
ELA: Bine.

Apare DANIEL în sufragerie.

DANIEL: Ciao, ai venit?
LUCA: Da.
DANIEL: Ai fost la şcoală?
LUCA: Da.
DANIEL: Să sun să verific?
LUCA: Cum vrei.
DANIEL: Suntem cu toţii într-o situaţie dificilă. Trebuie să termini odată cu prostiile. Și să treci peste.
LUCA: Aha. (*Îi duce sandwichul ELEI.*) Poftim, prinţeso.
DANIEL: Luca, vorbesc serios. Şi te rog să-ţi faci curat în cameră. E un dezastru.
LUCA: O să fac. (*se încalţă. Încet, lui DANIEL*) Şi eu te rog să nu-ţi mai aduci curvele acasă. Nu când e Ela.
DANIEL: Poftim? Nu e nimeni aici... Nu știu despre ce vorbești...
ELA: (*jucându-se cu sandviciul*) Curvele tantile curvele tantile....
LUCA: (*arătând spre ELA*) Poftim... Întreci măsura! Uite, pantofii ăștia ai cui sunt?
DANIEL: Ai Sabinei...
LUCA: Ai Sabinei? Serios? I-ai pus aici că ţi-e dor de ea sau ce?
DANIEL: Unde mergi?
LUCA: La Bianca.
ELA: Pot să vin şi eu?
LUCA: Nu, prinţeso, nu poţi.
DANIEL: Toată ziua eşti pe drumuri. Poate-ar trebui să stai mai mult cu soră-ta.
LUCA: O să stau. Ciao, s-aveţi o zi bună. (*Iese.*)

ELA continuă să scrie pe pereţi. DANIEL se întoarce în camera lui fără să dea importanţă desenelor ELEI.

Scena 2

BIANCA și LUCA stau pe o bancă din curtea centrului de plasament unde locuiește ea.

LUCA: Tre' să ne vedem altundeva. Urăsc să mă întorc aici.
BIANCA: Păi du-te la școală, ia-ți un job, închiriază un apartament, ia-mă de nevastă și n-o să ne mai întoarcem.
LUCA: Asta fac, mă rog, varianta alternativă.
BIANCA: Cred că maică-ta n-ar fi fost de aceeași părere.
LUCA: Care dintre ele?
BIANCA: Amândouă.
LUCA: Știu ce fac, Bianca.

Liniște.

BIANCA: Ce-i cu tine?
LUCA: Ceva nu-i okay cu Ela.
BIANCA: Adică?
LUCA: Azi s-a apucat să scrie pe pereți „Ela e o prințesă". Făcea asta doar la centru când...
BIANCA: Când?
LUCA: Când lucrurile nu mergeau bine...
BIANCA: Stai mai mult cu ea. Nu ești aproape niciodată acasă. Știi că pot să vin la tine, nu?
LUCA: Cred că-i e dor de mama. Cel mai probabil asta e.
BIANCA: Au trecut trei luni, Luca. A mai făcut asta până acum?

Luca dă din cap că nu.

LUCA: Dar sigur asta e. Nu pot să stau acasă, Bianca, nu pot. Pur și simplu nu pot. E... insuportabil. Mă controlează, vorbește cu profesorii, intră peste mine în cameră să vadă ce fac... De trei luni încoace mă freacă non-stop la cap.
BIANCA: E și el afectat că a murit Sabina.
LUCA: De-asta fute altceva săptămânal.
BIANCA: Pe altcineva.
LUCA: Nu mă lua cu de-astea. Și nu-i găsi scuze! S-a schimbat. Era enervant și înainte, da' măcar tăcea. Nu se băga niciodată peste mama când era vorba de noi. Acum a luat-o razna.
BIANCA: Tot ce aud sunt mai multe motive să stai acasă.
LUCA: Tu mă-nșeli și vrei să scapi de mine?

BIANCA: Nu, vin şi eu. Asta dacă vrei. Dar de când a murit Sabina eşti tot timpu' pe străzi. Mă mir că nu te-au exmatriculat. Şi eşti tâmpit că faci asta. Scuză-mă, da' chiar eşti. Ai primit o familie, ai tot suportul de care ai nevoie. Şi-ţi baţi joc de el. Okay, mama ta adoptivă a murit. Îmi pare rău. Dar treci peste, Luca. Ai o soră de şapte ani care are nevoie de tine.

LUCA: Să trec peste? Serios? Şi tu?

BIANCA: N-o să te menajez.

LUCA: E okay, o să mă descurc. Ela o să fie bine. Am câţiva clienţi noi.

BIANCA: Bravo, ai un aplaud.

LUCA: Hai nu mai fă pe sfânta. Vii deseară în Podz? E party şi vine toată lumea.

BIANCA: Nu vreau să te deranjez la muncă.

LUCA: Hai nu fă faze de-astea.

BIANCA: Dacă asta e tot ce-ai înţeles din ce ţi-am zis... E okay, fă-ţi de cap. Eu am de învăţat.

LUCA: Tu chiar iei treaba asta în serios...

BIANCA: Da, nu vreau s-ajung iar să mi-o tragă unu-n cur pe cincizeci de dolari.

LUCA: N-o să mai ajungi acolo. O să mă asigur eu de asta.

BIANCA: Da, văd. Stai liniştit. M-au sunat cei de la hotel după interviu. O să mă ia în perioadă de probă. Da tre' să-mi pun la punct engleza.

LUCA: Eeeei, domnişoara recepţioneră! (*O sărută*) Păi atunci clar vii deseară! Să sărbătorim!

BIANCA: Dacă insişti...

Scena 3

Acasă, LUCA se pregăteşte să iasă la petrecere. DANIEL intră în camera lui cu o punguţă de iarbă.

DANIEL: Luca, ce-i asta?

Luca se repede şi îi smulge punguţa din mână.

LUCA: Nu-i treaba ta.

DANIEL: Ai putea măcar să o ascunzi mai bine. Ştii la ce riscuri te expui?

LUCA: Da.

DANIEL: Ştiu că te-a afectat moartea mamei, dar asta n-o să te ajute cu

nimic. Am crezut că ne-am înţeles. Am crezut c-ai scăpat de prostiile astea când ai plecat de la centru.
LUCA: Nu e treaba ta.
DANIEL: Cât timp stai în casa mea, e şi treaba mea.
LUCA: (*aparte*) Motivul pentru care fac asta e să scap din casa ta.
DANIEL: Poftim?
LUCA: Nimic. Las-o aşa.
DANIEL: Unde mergi?
LUCA: În oraş.
DANIEL: A câta oară săptămâna asta?
LUCA: Nu ştiu.
DANIEL: A câta oară săptămâna asta, te-am întrebat?
LUCA: Tu n-aveai o curvă de futut sau ceva de genu?

Daniel rămâne perplex.

LUCA: Aşa credeam şi eu.
DANIEL: Nu pot să ţin doliu la nesfârşit. Trebuie să trăiesc şi eu cumva.
LUCA: Da, în tiruri, la bordel, în hotel, nu sub nasu' Elei!
DANIEL: Ea nu ştie nimic. Crede-mă e mai bine aşa.
LUCA: Da, sunt sigur.
DANIEL: Ce s-a-ntâmplat cu tine? Am crezut că e doar o fază. Dar continuă. Eşti mereu pe stradă, lipseşti de la şcoală, vinzi droguri... Cât mai vrei să continui aşa?
LUCA: Cât e nevoie.
DANIEL: Nu e vina mea că a murit Sabina.
LUCA: Trebuie să plec.
DANIEL: E ultima oară săptămâna asta.
LUCA: Da, sigur.
DANIEL: Cât timp eşti în casa mea respecţi regulile mele, clar? Maică-ta a făcut om din tine! N-o să te las să-ţi bagi picioarele în munca ei. Ştii cât te-a iubit?
LUCA: Nu-s proiect european.
DANIEL: A doua oară nu mai repet. (*Iese trântind uşa.*)

LUCA se aşează pe pat. Intră ELA.

ELA: Unde mergi?
LUCA: În oraş, tu de ce nu dormi.

ELA: Mi-e frică.
LUCA: De ce?

Ela ridică din umeri.

LUCA: Ai coşmaruri?
ELA: Da. (*pauză*) Pot să vin cu tine?
LUCA: Nu poţi, prinţeso. E pentru oameni mari.
ELA: Şi eu sunt om mare.
LUCA: Nu chiar atât de mare.
ELA: De ce a murit mama?
LUCA: A fost un accident de maşină, Ela.
ELA: De ce toate mamele ne părăsesc?
LUCA: Mama nu ne-a părăsit. A fost un accident. Ne iubeşte şi ar fi vrut să fie cu noi.
ELA: Dar nu e.
LUCA: Nu e.
ELA: Vreau înapoi la centru.
LUCA: Nu putem să ne întoarcem acolo. Locuim aici. Oricum, nu era un loc bun, ştii şi tu.
ELA: Dacă zici tu. Pot să dorm la tine în cameră?
LUCA: Da, sigur. Hai trebuie să plec, ai grijă de tine. Noapte bună, prinţeso.
ELA: Noapte bună.

Scena 4

În faţa unui club. BIANCA fumează nervoasă o ţigară. Apare LUCA.

LUCA: Serios, nu poţi fi supărată pe mine din atât, am dansat cu ea doar... Bianca... Bianca, hai uită-te la mine. Pe bune, n-a fost nimic.
BIANCA: Îţi pute gura şi abia te ţii pe picioare.
LUCA: Şi ce-i nou în asta? Hai iartă-mă, promit că nu mă mai apropii de nicio femeie.
BIANCA: Nu vezi nimic în jurul tău. Nu asculţi pe nimeni. Nu înţelegi nimic. Îţi distrugi singur viaţa.
LUCA: Deci nu te-ai supărat că am dansat cu...
BIANCA: Fă-ţi de cap. Dar când termini s-ar putea să fie prea târziu. Şi nu doar pentru mine.
LUCA: Despre ce mama dracului vorbeşti? Vorbeşti, vorbeşti, vorbeşti! Nu

mai înţelege nimeni ce vorbeşti. N-am voie să mă distrez? Ce stă toată lumea pe capul meu? Luca fă asta, Luca fă ailaltă? Mi-a dat lumea ceva vreodată? Nu! Păi atunci nici eu n-am nimic de dat!

BIANCA: (*Scoate un prezervativ din buzunar şi i-l aruncă pe jos.*) Poftim, ţi-am dat eu ceva. Fute-o bine. (*Pleacă.*)

LUCA: Bianca! Bianca, întoarce-te, ce mama naibii!

Scena 5

LUCA se întoarce acasă de la petrecere în mijlocul nopţii, pe la ora trei. Observă că lumina la baie e aprinsă. Bate la uşă. Se aude ELA plângând.

LUCA: Ela? Ela tu eşti? (*Deschide uşa.*) Ce faci în cadă? Ce-ai păţit? (*Iese din baie cu ea în braţe, se aşează pe canapea.*) Ela, vorbeşte cu mine, ce-ai păţit? Ai avut un coşmar? (*Ela dă din cap că nu.*) Te-a lovit tata? (*Ela dă din cap că nu.*) A strigat la tine? (*Ela dă din cap că nu.*) Ţi-e dor de mama? (*Ela dă din cap că da.*) Şi mie mi-e dor de ea. Hai cu mine, să mergem la culcare. (*O ia în braţe şi urcă în cameră.*)

Scena 6

În dimineaţa următoare, Daniel intră val vărtej în camera lui Luca.

DANIEL: Luca, Luca, trezeşte-te! A dispărut Ela! În cameră nu-i, în casă nu-i, în curte nu-i!

LUCA: (*dezmeticindu-se*) Stai, stai, stai mă calmează-te! Cum adică a dispărut?

DANIEL: Nu-i nicăieri. Am căutat peste tot. Uşa de la intrare era deschisă dimineaţă. De ce mama dracului ai lăsat uşa deschisă?

LUCA: (*îmbrăcându-se rapid*) Merg s-o caut. Calmează-te. Poate să fie într-un singur loc.

DANIEL: O să sun la poliţie.

LUCA: Nu suna nicăieri. Stai aici în caz că se întoarce.

Luca iese grăbit.

DANIEL: E vina mea, e numai vina mea! De ce-am făcut asta? De ce-ai adoptat copiii ăştia, Sabina, de ce, de ce, de ce?? Fir-ar să fie... Dacă a călcat-o maşina? Dacă a furat-o cineva? Nu mai pot... Trebuie să

plec de-aici. Îi dau pe copii maică-mii și mă mut. Sau mă împușc... Poate-ar fi mai bine așa. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Scena 7

În curtea centrului de plasament, BIANCA și ELA stau pe o bancă.

LUCA: Ela! Ela, ce-a fost în capul tău? Cum poți să pleci așa? Știi ce m-ai speriat?
BIANCA: Gata, gata, calmează-te! Ți-am trimis mesaj că e aici. A venit pe la 7 dimineața cu geanta-n spinare. (*Arată spre un ghiozdan care stă lângă bancă.*) Plânge non-stop.
LUCA: (*O ia în brațe pe Ela*) Ce-i cu tine, Ela? Ce-ai pățit?
ELA: (*printre sughițuri*) Vreau... la... centru... vreau... aici cu...Bi...Bianca.
LUCA: Prințeso, ce s-a-ntâmplat? Zi-mi, ce-ai pățit...
BIANCA: Hai, Ela, spune ceva. Nu putem să-ți citim gândurile...
ELA: De când...a murit mami... tati... îmi citește povești și... nu mă lasă să... port ... și...pune mâna acolo și...
LUCA: (*Se ridică brusc, lăsând-o pe Ela să alunece pe bancă.*) Scârba... Scârbă nenorocită... Îi scot ochii! Îl omor, jur că-l omor...

Ela începe să plângă din ce în ce mai tare.

BIANCA: Luca!
LUCA: Îl strâng de gât, în momentul ăsta îl strâng de gât.
BIANCA: (*strigă*) Luca, taci dracului din gură!
LUCA: Să tac din gură? Tu ai auzit ce i-a făcut scârba aia? Să tac? Praf îl fac, îl omor, mă auzi?

Bianca se ridică și îl plesnește, Luca se oprește brusc.

BIANCA: Taci. Sperii copilul. Ăsta nu-i momentul să faci pe nebunu', okay? Trebuie să găsim o soluție.
LUCA: Să găsim o soluție când....?
BIANCA: Da. Viața Elei e în joc. Nu mai puteți locui acolo.
LUCA: O să sun la poliție, îl denunț.
BIANCA: Da, o să intre în pușcărie. Și voi vă întoarceți aici. Știi la ce-o

expui dacă vă-ntoarceţi aici.
LUCA: Ne-ntoarcem pe dracu'. Am eu grijă de ea.

Ela se potolește și se scufundă într-o liniște adâncă.

BIANCA: Nu poţi să o adopţi. Plus că eşti minor.
LUCA: Îl denunţ, apoi fugim.
BIANCA: O să vă urmărească.
LUCA: Şi ce vrei să fac? Să-l las aşa? Omu' ăsta trebuie să plătească, înţelegi?
BIANCA: O să plătească. Dar asta nu e treaba ta. Treaba ta e să găseşti un loc unde să staţi. Şi să faci un ban să-i pui mâncare pe masă. Şi să taci din gură. Am un prieten care e plecat în străinătate o perioadă. Pot să vorbesc să stăm la el. O să vin şi eu. Ela are nevoie de mine.
LUCA: Tu ştiai?
BIANCA: Aveam bănuieli. Când veneam la voi... Se uita la ea într-un anumit fel... S-a mai întâmplat să fie fetiţe în centru care să intre în trafic. Nu eram sigură, n-am vrut să-ţi fac probleme dacă nu era adevărat. Dar... m-am gândit la ce-am putea face dac-ar fi adevărat. E singurul loc unde-am putea sta.
LUCA: Stai, stai, stai... Ce prieten?
BIANCA: Un fost client. Om decent. Ne-am împrietenit.
LUCA: Poftim? Nu. Nu pun piciorul în casa unuia care te-a futut pe bani.
BIANCA: Ai vreo alternativă? Așa credeam şi eu. Acum du-te şi adună-ţi lucrurile.
LUCA: Stai tu cu Ela?
BIANCA: Da, o duc sus. Momentan nu e nimeni pe etaj.
LUCA: Bun. Ela, să fii cuminte, bine? Vin imediat şi o să ne mutăm altundeva împreună. Bine?
ELA: Pot... să-l iau pe... Bugs Bunny?
LUCA: Da, îl luăm şi pe el.

LUCA pleacă.

Scena 8

În sufrageria casei. DANIEL curăță cartofi. Intră LUCA, tăcut.

DANIEL: Ai găsit-o?
LUCA: Da.

DANIEL: Unde e?

Luca începe să facă bagajele.

DANIEL: Ce faci? Unde mergi? Unde e Ela?

LUCA continuă să împacheteze.

DANIEL: Unde e Ela? Te-am întrebat unde e Ela! (*Se taie din greşeală cu cuţitul,*) Futu-i! (*Se bandajează repede cu un şerveţel şi vine spre LUCA*) Eşti surd? Unde e? E bine? Unde mama naibii mergi?

LUCA îi trage un pumn în faţă.

DANIEL: Aaaah ce pula mea te-a apucat?
LUCA: Dacă te-ar vedea mama, şi-ar trage-un glonte-n cap! Ai face bine să nu ne cauţi, că o să-nfunzi puşcăria!

Iese trântind uşa, DANIEL se prăbuşeşte pe scaun.

Actul 2

Scena 1

La câteva zile după ce s-au mutat în noul apartament, seara. ELA şi LUCA se uită la TV şi mănâncă chipsuri.

LUCA: Cine crezi c-o să câştige?
ELA: Ăia cu roşu.
LUCA: Da de unde! Noi ţinem cu ăia în verde!
ELA: Mie nu-mi place verde.
LUCA: De ce?
ELA: Aşa...

Intră BIANCA, ELA aleargă să o îmbrăţişeze.

ELA: Biaaaaaaa!
BIANCA: Ce faci prinţeso? (*spre LUCA*) Hei!
LUCA: Hei!

ELA: Mă uit la meci. Şi-o să câştige ăia cu roşu!
LUCA: Ela! Ţi-am zis. O să câştige ăia cu verde!
ELA: Ba nu, ba nu, ba nu, ba nu, ba nu! (*ELA aleargă prin cameră și se trântește pe canapea.*)
LUCA: (*BIANCĂI*) Cum a fost prima zi de lucru?
BIANCA: A fost okay. Obositor. Şefa de sală zici că are-un morcov în cur. Da' în rest e okay. Ce-avem de mâncare?
LUCA: Vezi în frigider.

Bianca își pune ceva de mâncare și cinează.

BIANCA: (*Vede banii de pe masă.*) Ce-i cu ăştia?
LUCA: Din ultimele zile. E binişor, nu?
BIANCA: Când o să...? Las-o baltă. Ela, cum a fost la şcoală.
ELA: Bine.
BIANCA: Ţi-ai mâncat pachetul?
ELA: Da.
LUCA: Tre' să avem ce mânca până-ţi vine ţie salarul. Plus că tipu' ăsta o să-ţi ceară chirie la un moment dat. Asta dacă nu i-o plăteşti deja.
BIANCA: Ţi s-a urât cu binele?
LUCA: De unde știu că nu-i ceva-ntre voi? De unde știu că nu continui? Nu m-aş mira să-mi vii odat-acasă borţoasă cu altu'.
BIANCA: Du-te tu şi-ncearcă. Apoi o să vezi de ce nu continui. Iar omu' ăsta e un prieten. Aşa că te rog...
LUCA: Mda... Sigur.
BIANCA: Nu mă aştept să înţelegi. Ela, ţi-ai făcut temele?
ELA: Daaa. Luca a zis că scriu foarte frumos. (*lui LUCA*) Acum cine câştigă?
LUCA: Ăia cu verde.
ELA: Ba nu, ba nu, ba nu!
LUCA: Ba da, ba da, ba da, ba da!

Se ridică de pe canapea şi o sărută pe BIANCA, dar e întrerupt de telefon.

LUCA: Futu-i. Mă sună non stop.
BIANCA: Cine?
LUCA: Scârba.
BIANCA: Blochează-i numărul.
LUCA: Asta o să fac.

BIANCA se ridică de la masă, pune farfuriile în chiuvetă și o ia pe ELA de la televizor.

BIANCA: Hai, prinţeso, mergem la culcare.
ELA: Nu. Nu vreau la culcare.
BIANCA: De ce?
ELA: Nu vreau. Iar o să visez urât.
BIANCA: Ba nu. Dorm eu cu tine şi nu mai visezi.
ELA: Nu-i adevărat. Tot timpul pleci de lângă mine când crezi că am adormit.
BIANCA: Ela, iubire, eu trebuie să mai merg şi la centru, ştii? Nu pot să stau doar cu voi... Mai ştii când fugeau fetele alea şi peste câteva zile le aduceau înapoi cu poliţia?
ELA: Da' tu stai cu noi... Nu mergi sub poduri...
BIANCA: Promit că nu plec de data asta, okay? O să dorm cu tine!
ELA: Nu te cred. Nu mai dorm niciodată. Gata.
BIANCA: Dacă nu dormi, poţi să mori.
ELA: Ei, şi? Şi mami a murit. O să merg să stau cu mami.
LUCA: Să nu te mai aud cu tâmpenii, că-ţi lipesc două.
BIANCA: Gata, nimeni nu mai moare. Hai la somn.

Scena 2

Peste o lună, în același apartament. BIANCA stă cu ELA pe canapea și se uită la televizor.

BIANCA: Îţi place? Vrei să ne uităm la altceva? Ela... Vrei să-ţi fac suc de portocale? Ela iubire, vorbeşte cu mine... Cu ce vrei să te îmbraci la ziua lui Miha? Hm? Of... ce-o fi cu tine.

Intră LUCA.

LUCA: Hei! (*BIANCA nu răspunde.*) Am zis hei.
Bianca: Am auzit.
LUCA: Şi nu răspunzi?
Bianca: Nu.
LUCA: Am adus banii.
BIANCA: Pune-i sus. Să ştii că n-o să-ţi plătesc cauţiunea cu ei.
LUCA: Termină odată! Ajunge! Lasă-mă să-mi văd de viaţa mea!
BIANCA: Mda...
LUCA: Nu te obligă nimeni să stai cu mine. Dacă nu-ţi place, pleacă. Fac ce

ştiu ca să supravieţuiesc.

BIANCA: Poţi să le vinzi şi după şcoală. Nu-i nevoie s-o faci full time. Şi există job-uri normale, ştii? Şi fără şcoală! După care nu înfuzi puşcăria.

LUCA: Caut.

BIANCA: Mda, de o lună tot asta-mi spui. De când stăm aici tot asta-mi spui.

LUCA: Ela, cum a fost la şcoală?

BIANCA: Nu vorbeşte.

LUCA: Nici acum?

BIANCA: Nu. Peste 15 ani, când o să se mărite cu unu' și-o s-o întrebe cu ce se ocupă frate-tu, ce-o să zică?

LUCA: Ce-ţi pasă ţie?

BIANCA: Sigur.

LUCA: Înţelege odată că locu' meu nu-i la şcoală. Aia-i pentru deştepţi şi bogaţi, nu-s nici una, nici alta. Lasă-mă să fac bani cum ştiu.

BIANCA: De când te încadrezi tu unde-ţi spun alţii? Nu erai așa când m-am îndrăgostit de tine.

LUCA: Lasă-mă, Bia... Am fost dat afară din prea multe clase. Mi-a ajuns. Crezi că i se rupe cuiva de noi? Locul meu nu-i acolo.

BIANCA: Eşti răsfăţat. Când trăia Sabina, te duceai la şcoală. Pe-atunci te lăudai că ai carnetu' plin de steluţe.

LUCA: Acum nu mai trăieşte, okay?

BIANCA: Okay.

LUCA: M-am săturat de oameni care să-mi zică ce să fac. Crezi că ar trebui să o ducem la psiholog?

BIANCA: Tu ştii... E soră-ta. Doar n-o să-ţi zic eu ce să faci.

BIANCA îşi dă jos bluza de trening şi rămâne în tricou, antebraţul drept e plin de tăieturi.

LUCA: Ce-i asta?

BIANCA: Ce?

LUCA: Te tai?

BIANCA: Uneori.

LUCA: Ce pula mea! De când?

BIANCA: Nu m-ai mai dezbrăcat demult, aşa-i?

LUCA: Ce naiba, Bianca! What the fuck! De ce ai face asta? Te-ai tâmpit?

BIANCA: Ce? Credeai că pot să fiu puternică 24 din 7?

LUCA: Credeam... credeam c-ai terminat cu asta. Ce naiba, eu sunt aici! Sunt lângă de tine. Nu mai eşti singură Bianca, de ce ai face asta? Sunt aici.

BIANCA: Nu eşti. Exact asta-i problema. Nu eşti. Merg să mă culc. Noapte bună. Vezi să nu stea Ela prea târziu. Noapte bună.

Scena 3

Peste câteva zile. ELA tocmai a ieşit de la şcoală, iar DANIEL o ţine de vorbă în faţa curţii.

DANIEL: Ela, Ela, draga mea, vorbeşte cu mine. Trebuie să vii acasă. Tu şi fratele tău trebuie să veniţi amândoi acasă... Lui tati îi pare rău... Îmi pare rău, Ela, nu trebuia să fac ce am făcut. Hai, vorbeşte cu mine...

BIANCA, venită să o ia pe ELA de la grădiniţă, îi vede şi se grăbeşte să îi întrerupă.

BIANCA: Hei! Stai departe de ea! Hei! (*O ia pe ELA de mână și o ascunde în spatele ei.*)

DANIEL: Trebuie să vină acasă.

BIANCA: Nu cu tine. Momentan suntem bine unde suntem.

DANIEL: Ştiu că Luca mă urăşte. N-ar înţelege. Chiar n-am vrut să... să creez astfel de probleme, sau... înţelegi tu... Adică... e complicat. Ştiu că e greşit. Ştiu dar... Eu n-am vrut să-i adopt, Sabina a insistat. Eu i-am zis că nu vreau să îi adopt.

BIANCA: Cum poţi să spui aşa ceva în faţa ei?? .... Şi mi se rupe de poveştile tale! Treaba mea e să am grijă de Ela. Nu poate sta cu tine.

DANIEL: Dar Luca nu poate avea grijă de ea! E un copil! O să-nvârtă droguri până intră la pârnaie. Nu ştie să aibă grijă de cineva. Nu ştie nici măcar să-și împăture cămășile! Nu ştie nici să aibă grijă de el!

BIANCA: Şi tu ştii?

DANIEL: Ela trebuie să vină acasă! Ce nu-nţelegi? Pot să am grijă de ea. Sabina ar vrea să am grijă de ea. Eu! Nu Luca. Luca nu poate. Nu poate! O s-ajungeţi pe străzi, înţelegi? Trebuie să vină acasă.

BIANCA: Nu.

DANIEL: Dă-mi copilul.

BIANCA: Nu. N-o să te-atingi de ea.

DANIEL: Dacă nu mi-o dai de bună voie, o iau cu forţa.

BIANCA: Chem poliţia.
DANIEL: Să facă ce? Eu sunt tutorele ei legal. Nu are niciun semn de abuz. Nu poţi dovedi nimic.
BIANCA: Eşti un monstru.
DANIEL: Nu sunt. Dar pot să fiu. Dă-mi copilul.

ELA începe să strige și să plângă isteric.

ELA: Lasă-mă-n pace! Pleacă de-aici, te urăsc! Pleacă de-aici! Pleacă! Pleacă! Pleacă! Pleacă! Lucaaaaa!!! Vreau acasă! Pleacă de-aici! Te urăsc, pleacă de-aaaiiiiiici!
BIANCA: Oamneii se uită. Pleacă de-aici.
DANIEL: Plec. Dar când o s-o găseşti îngheţată sub un pod, să nu te miri.

DANIEL se urcă în maşină şi pleacă.

ELA: Pleacă, pleacă, pleacă, pleacă!!!!
BIANCA: Ela, linişteşte-te. Ela! Ela, uită-te la mine. Mergem acasă, da? Şi de acum încolo, mă aştepţi să vin după tine în clasă, okay? Nu mai cobori, okay? Hai acasă.(*Pleacă.*)

Scena 4

În apartamentul BIANCĂI și al lui LUCA.

LUCA: Cum adică trebuie să plecăm?
BIANCA: Afacerea tipului a dat faliment. Se întoarce în ţară poimâine.
LUCA: Şi unde să mergem?
BIANCA: Nu ştiu. Tre' să găsim o soluţie. Să nu vă găsească Daniel.
LUCA: Crezi că avem destui bani să închiriem ceva?
BIANCA: Nu... Nu cu ce câştig momentan.
LUCA: Cred c-aş putea să... să fac în aşa fel încât să... câştig mai mult. Tipu' ăsta la care lucrez m-a tot bătut la cap să vând şi-n alte locuri... Ştii tu... în şcoli...
BIANCA: Poftim?
LUCA: Nici eu nu vreau, da' ce mama dracului vrei să fac? O poţi lua tu pe Ela cu tine?
BIANCA: Nu. Nu pot s-o ţin ascunsă şi dacă o descoperă cineva, ajunge iar acasă. Trebuie să mai ştii pe cineva... prieteni, rude, familie... din

partea Sabinei, sau... a cuiva, oricui.

LUCA: Rude nu... Eram doar noi. Şi prieteni... de unde?

BIANCA: Păi? Cu cine baţi străzile?

LUCA: Ăia nu-s prieteni. Plus că majoritatea-s puşti, stau cu familiile, sau pe străzi. Oricum nu m-ar primi la ei. Nu cu Ela. Şi dac-ar sta undeva. Băga-mi-aş ... ne trebuie bani.

BIANCA: Şi dac-am avea... Ai 16 ani, nu poţi închiria fără acordul tutorelui. M-am informat.

LUCA: Asta nu ar fi greu de obţinut.

BIANCA: Hm... Ai fi surprins. Cum vrei să-l şantajezi pe tac-tu? Ela nu are nicio urmă...

LUCA: Îmi bag picioarele-n dovadă. Îi pun puşca la cap şi semnează. Sau convingem pe cineva să ne ia aşa. Ne trebuie bani.

BIANCA: Pune-i puşca la cap să ne dea bani atunci. După ce-o să faci bani să-ţi iei o puşcă.

LUCA: De la el niciodată. Singura variantă... singura variantă ar fi să vând coca sau heroină sau ceva...

BIANCA: Nu.

LUCA: Ce nu? Ce nu? Orice zic tu zici nu! Cum vrei să fac rost de bani? Nu, nu, nu, nu, orice zic e nu! Ai vreo variantă mai bună?

BIANCA: Tipu' care era să mă omoare-n tir îşi băga în venă, Luca.

LUCA: Şi ce? Riscu' meseriei. Nu era scris în cartea muncii? Serios... de parcă te-a băgat cineva cu forţa la produs!

BIANCA: Da, m-a băgat. Maică-mea care m-a lăsat în spital. Învăţătoarele care mă băteau la şcoală. Mâncarea de căcat din centru. Toate fetele care făceau strada şi-şi flendurau genţile pe la nasu' meu! Genţi ca alea pe care ţi le cumpăra mă-ta care te-a adoptat! Pentru că tu ai avut o casă! Şi ai putut să mergi la şcoală! Şi să-ţi faci o viaţă! Şi să mănânci şi pizdă de somon dac-ai vrut!

LUCA: Şi pentru asta te-ai vândut? Pentru genţi şi somon? Când eu eram acolo şi puteam să-ţi dau tot ce-ai vrut? Că mă puneam şi-n cap să stau cu tine şi tu nicăieri! Stăteai cu stricatele alea sub poduri! Dacă pentru genţi te-ai futut cu toţi nespălaţii, de ce nu faci asta şi acum, hm? Ca să avem unde să creştem nenorocitu' ăsta de copil! De ce nu te vinzi şi acum, Bianca, hm? De ce? De ce? De ce?

BIANCA: E sora ta.

Bianca îşi ia geanta şi pleacă trântind uşa.

Actul 3

Scena 1

Peste o săptămână. BIANCA stă la bar, într-un pub şi bea o halbă de bere uitându-se la meci. Apare DANIEL la bar.

DANIEL (*la bar*): tot aşa, o vodka orange. (*O vede pe Bianca.*) Oh, salut.
BIANCA: Hei.
DANIEL: Cu ce ocazie pe aici? Nu merge cu parentingu'?

BIANCA nu răspunde.

DANIEL: Nu mă dau la tine, stai liniştită. (*Îşi primeşte băutura. Se uită amândoi la meci.*) Cu cine ţii?

BIANCA nu răspunde.

DANIEL: Eu sunt puţin beat. Da' nu mă dau la tine. (*tăcere*) Pariu că Manchester căştigă.
BIANCA: Nu mai stau cu Luca. Nu am ce informaţii să-ţi dau.
DANIEL: Păi? Unde-s?
BIANCA: Nu ştiu.
DANIEL: O să se întoarcă ei... pân' la urmă.
BIANCA: Nu ţi-e scârbă de tine când te uiţi în oglindă?

Tăcere.

DANIEL: Ba da. Tot timpul. Ţie?
BIANCA: Nu. Eu nu am avut de ales.
DANIEL: Aşa zicem toţi.
BIANCA: Tu ai ales.
DANIEL: Da. Când... când am făcut ce-am făcut...am ales. A fost o greşeală. Şi da, mi-e scârbă de mine tot timpul. Nu doar când mă uit în oglindă. Câteodată mă trezesc dimineaţă şi... nu ştiu îmi imaginez cum aş putea să mă omor.
BIANCA: Şi de ce nu te omori?
DANIEL: Sabina m-ar face laş. Nu pot să-mi las copiii fără un loc în care să

se întoarcă.

BIANCA: N-o să se întoarcă niciodată. I-ai distrus viaţa copilului ăluia. Ai distrus-o.

DANIEL: Ştiu. Dar eu...Eu n-am ales să fiu aşa. Eu i-am zis Sabinei să nu adoptăm, i-am zis de-atâtea ori. N-a ascultat. Îşi dorea copii aşa de mult. Şi.. nu puteam să-i... să-i spun...

BIANCA: Că ce? Că eşti pedofil?

DANIEL: Da. M-ar fi părăsit. Şi am iubit-o mult.

BIANCA: Şi de ce mama naibii nu te-ai oprit din a fi pedofil?

DANIEL: Nu e ceva ce poţi să opreşti. Dar... înainte de...asta, n-am făcut nimic. Absolut nimic. Cu niciun copil. Nici la porno nu mă uitam. Când mi-am dat seama de chestia asta, că sunt aşa, cred că avem vreo... 17 ani? am devenit ateu. Până atunci mergeam în fiecare duminică la biserică. Mergeam seara la lucru, ştii... Să-i ajut pe ai mei. Şi am trecut pe lângă o şcoală. Mie mi-au plăcut tot timpu' copiii... nu în sensul ăla. Pur şi simplu, mi se păreau drăguţi. Da de data asta, am trecut aşa pe lângă şcoală şi mă tot uitam la fete... Şi am crezut să mă uitam doar aşa... Da dup-aia mi-am dat seama că... că ceva nu e okay. Că le doream. M-am speriat. Am crezut că-i doar o fază. Dar nu s-a oprit... Am început să umblu non stop după femei, să mă distrag. Era okay. Dar nu era acelaşi lucru. N-am putut niciodată să mă gândesc la femei adulte când mă masturbam. Într-o vreme aveam şi coşmaruri. Înainte de Sabina, ajungeam tot la doi ani la spital cu ceva tentativă eşuată de sinucidere. Ea m-a salvat. Avea ceva... nu ştiu ce. Ceva special. Mă linіştea. Probabil că aşa se-ntâmplă când iubeşti. Eu nu pot să fac copii... Măcat atât. Şi de-asta a tot insistat să adoptăm. Cum puteam să o refuz? Cum puteam să-i refuz ei ceva?

BIANCA: Există psiholog...

DANIEL: Care are obligaţia să raporteze dacă ce-i spui pune în pericol pe cineva... Să ştii că m-am gândit uneori că ar trebui să merg la închisoare. Ştii... să nu risc nimic. Să nu... rănesc pe cineva. Pe Ela... Dar ştii ce-ţi fac acolo. Sau la psihiatrie. Şi mai rău. Am zis că mă descurc. Şi chiar m-am descurcat. Multă, multă vreme... Dar după ce-a murit Sabina... nu ştiu, n-am mai putut. Mi-am tras-o cu oricine-apucam ca să-mi iau gândul de la Ela. O uram, o uram că m-a făcut să adopt copiii ăştia şi m-a părăsit. Am crezut că... dacă o să încerc o dată o să treacă.

BIANCA: De ce nu i-ai spus? De ce nu i-ai spus Sabinei?

DANIEL: Am vrut să fiu normal.
BIANCA: Toţi vrem. Ce i-ai făcut?
DANIEL: Nimic... grav.. Nu am... ştii tu. Gata. Scuze, trebuie să plec. Merci că... m-ai ascultat. Dacă îl vezi pe Luca, spune-i că-mi pare rău.

Scena 2

În acelaşi timp. Seara. ELA şi LUCA stau pe o saltea într-un bar părăsit. Înainte de culcare.

ELA: Când mergem acasă?
LUCA: La Daniel nu mai mergem.
ELA: Nu... La Bianca.
LUCA: Nici acolo nu mai mergem.
ELA: Ne-a părăsit?
LUCA: Da. Ţi-ai făcut temele?
ELA: Da. Nu pot să zic la nimeni că stăm aici?
LUCA: Nu, e secret. Nu are voie să ştie nimeni.
ELA: Şi când vine iarna?
LUCA: Vedem ce facem.
ELA: Nu-mi place când mă laşi singură.
LUCA: N-am ce să fac, Ela. Nu te pot lua cu mine. Trebuie să stai cuminte aici. Okay?
ELA: Şi dacă vine Daniel?
LUCA: Nu vine. Hai să ne culcăm.
ELA: Dacă vine cineva şi mă omoară, o să plângi după mine?
LUCA: Nu vine nimeni, hai să ne culcăm Ela.
ELA: Da' dacă vine... o să plângi?
LUCA: Da, sigur.
ELA: Azi la şcoală mi-a zis un băiat că put... A zis că miros ca un ou stricat...
LUCA: Mergem mâine să ne spălăm. La adăpostul ăla.
ELA: De ce nu stăm la adăpostu' ăla?
LUCA: Pentru că sunt oameni răi acolo. Hai, Ela. E doişpe noaptea, hai să ne culcăm.
ELA: Ce tot bagi în burtica lui Teddy?
LUCA: Sunt medicamente pentru oameni mari.
ELA: Teddy nu e om mare. E un urs de pluş foarte, foarte mic.
LUCA: Da, dar nu trebuie să le găsească nimeni. E secret.
ELA: Tu iei medicamentele alea?

LUCA: Nu, le vând unor oameni. Gata, la culcare.
ELA: Şi ce fac?
LUCA: Te fac să uiţi şi să te simţi bine, dar îţi ard creierii.
ELA: Tu de ce nu iei?
LUCA: Pentru că trebuie să am grijă de tine.
ELA: Mi-e foame.
LUCA: Nu scapă omu' de tine.

Îi dă un corn cu ciocolată din ghiozdan.

ELA: Mersi. Când mergem acasă?
LUCA: Nu ştiu.
ELA: Vreau acasă. Nu mai vreau aici. E frig, şi întuneric, şi gândaci...
LUCA: Ela, nu e vina mea, ok? Încerc să fac tot ce pot. Nu putem merge la centru. O să fac bani, și o să ne mutăm undeva, okay? Nu mai durează mult.
ELA: Okay...
LUCA: Hai să ne culcăm.
ELA: Okay...

Scena 3

În dimineaţa următoare, LUCA se trezeşte, își face un sandvici și observă că banii au dispărut. Începe să scotocească prin toată „casa”.

LUCA: Futu-i, unde i-am pus. Ela! Ela, trezește-te!
ELA: Ce...
LUCA: Ela, ai pus tu banii undeva?
ELA: Ce bani?
LUCA: Banii, cum ce bani! Ăia cu care ne luăm mâncare!
ELA: Eu nu ştiu unde sunt banii...
LUCA: Futu-i! Futu-i, băga-mi-aş picioarele! Ne-au furat!
ELA: Cine?
LUCA: Cine, cine, cine, de unde să ştiu cine? Tot ce-am făcut s-a dus. Tot.
ELA: N-o să mai avem ce mânca?
LUCA: Taci din gură, încerc să mă gândesc...
ELA: Mi-e foame... Nu mai avem mâncare?
LUCA: Ela, taci.
ELA: Când mergem să facem duş?

LUCA: Taci în pizda mă-tii, nu vezi că ne-au luat tot ce-am avut?

ELA începe să plângă, LUCA o zgâlţâie.

LUCA: Opreşte-te, opreşte-te copilule, nu m-auzi! Gata! (*ELA plânge din ce în ce mai tare.*) Taci odată! Taci, taci, taci, taci! (*O plezneşte, ELA se opreşte din plâns, LUCA îngheaţă.*)
LUCA: Îmi... îmi pare rău. Hai, îmbracă-te, mergem să facem duş. Şi apoi la şcoală.

ELA se îmbracă, își pune cărţile și pluşul în ghiozdan și pleacă împreună cu LUCA

Scena 4

La spitalul de copii. ELA e întinsă în pat, LUCA stă pe marginea patului.

ELA: Ce te-au întrebat?
LUCA: Cine suntem, unde stăm, dacă avem acte, de unde aveai ursul, drogurile...
ELA: O să ne ducă la Daniel?
LUCA: Da.
ELA: Îmi pare rău... N-am vrut. Ai zis că sunt medicamente ca să te simţi fericit... Şi eram foarte tristă... Nicio fetiţă nu vrea să fie prietenă cu mine... şi doamna strigă tot timpul...
LUCA: Puteai să mori...
ELA: Şi ce dacă mor? Mi-e dor de mami. Nu vreau să mergem acasă.
LUCA: Nu avem de ales.
ELA: Mi-e frică.
LUCA: O să găsim o soluţie, okay? O să găsim noi ceva. O să fac bani... O să ne cumpărăm o casă şi o să stăm doar noi doi, bine? Promit.
ELA: Şi Bianca?
LUCA: O întrebăm şi pe Bianca. Poate vine şi ea.
ELA: Sigur vine. De ce vinzi droguri?
LUCA: Trebuie să supravieţuim cumva, nu? Când viaţa nu-ţi dă nimic, trebuie să te descurci. Hai, odihneşte-te. Mâine dimineaţă plecăm. Promit că n-o să se mai atingă nimeni de tine.
ELA: Bine... Luca...
LUCA: Da?
ELA: Te iubesc.

LUCA: Şi eu te iubesc.

Scena 5

Acasă la DANIEL. DANIEL, ELA și LUCA sunt la masă.

DANIEL: Să nu se mai întâmple aşa ceva. S-a înţeles? S-a înţeles?
LUCA: Da.
DANIEL: Ela putea să moară! Asta pe lângă faptul că aţi dispărut.
LUCA: Vrei să-ţi reamintesc de ce-am dispărut?
DANIEL: La mine-n casă nu vorbeşti neîntrebat. Ela, de ce nu mănânci? (*ELA nu răspunde.*) Nu ţi-e foame? (*ELA nu răspunde.*)
LUCA: Ela, du-te în camera ta. (*ELA se ridică și se duce în camera ei.*)
DANIEL: Fii atent la mine. Ştiu că s-au întâmplat multe lucruri neplăcute. Nu sunt mândru de mine. Şi nu sunt mândru nici de tine. Dar pentru binele nostru, pentru siguranţa Elei, trebuie să...
LUCA: Ești un pedofil! Şi un violator! Şi meriţi să mori în chinuri.
DANIEL: Nu vorbi în necunoştinţă de cauză...
LUCA: Ba sunt în foarte mare cunoştinţă de cauză! Ţi se scoală după fete de 7 ani şi ai violat-o pe soră-mea, scârbă!
DANIEL: (*răstoarnă masa*) Auzi, drogatule! La mine-n casă să nu te mai aud cu de-astea, priceput? Crezi că am ales să fiu aşa, mă? Crezi că aşa mi-a căşunat mie? Am greşit o dată, asta e. Treci peste! Cine mama naibii te-a crescut de la 12 ani, ia zi! Cine? Eu şi cu mă-ta! De asta ai uitat? Că te-am îmbrăcat și ţi-am dat de mâncare şi te-am ajutat la teme? Ai uitat?
LUCA: Da, mama! Nu tu! Tu stăteai într-un colţ şi-ţi făceai laba cu gândul la Ela!
DANIEL: (*Îl apucă de guler şi-l lipeşte de perete.*) În viaţa ta să nu mai zici aşa ceva, priceput! Cât trăieşi tu! Ai priceput! Că te omor! (*Îi dă drumul.*)
LUCA: Scârbă... Dac-aş fi în locul tău, m-aş sinucide.
DANIEL: N-am vrut eu să fiu aşa! Nu am vrut eu! Nu am vrut eu! (*Izbucneşte în plâns.*) Nu e vina mea, ce nu înţelegi? De ce nu înţelege nimeni?
LUCA: Nu pişa ochii scârbă că tu ai ales! Tu ai ales s-o minţi pe Sabina, tu ai ales să ne adopţi! Tu ai lăsat-o pe mama să conducă singură până la dracu-n praznic și să moară! Tu ai adus curve acasă când eram în doliu! Tu ai violat-o pe Ela! Tu, tu, tu! (*Scoate un pistol și îl îndreaptă spre Daniel*).

DANIEL: Luca, lasă-l jos, nu ştii ce faci. O să intri la închisoare. Ela o să rămână singură.
LUCA: Din cauza ta am ajuns pe străzi! Din cauza ta s-a drogat Ela! I-ai distrus viaţa, auzi, i-ai distrus toată viaţa! Tu eşti de vină, nu eu, auzi! Tu i-ai distrus viaţa, nu eu! Auzi! Tu, tu, tu!

Trage, îl împuşcă în cap

Scena 6

La centrul de plasament, în sala cu televizorul. ELA se uită la televizor şi scrie cu creionul pe perete „Ela e o prinţesă".

BIANCA: Ela, ce faci?
ELA: Bine.
BIANCA: Mi-a zis doamna că ai avut probleme la şcoală.
ELA: Da...
BIANCA: Ei?

ELA ridică din umeri.

BIANCA: Hai aici. (*ELA se aşează lângă BIANCA.*) Trebuie să discutăm nişte lucruri foarte importante. Şi trebuie să fii foarte atentă, ai înţeles? Ela, uită-te la mine, ai înţeles?
ELA: Da.
BIANCA: Bun. Părinţii tăi te-au părăsit când erai mică. Şi pe tine şi pe Luca. Şi pe mine la fel. Probabil n-o să-i întâlneşti niciodată. Mama ta adoptivă a murit. Tatăl tău adoptiv e un pedofil şi un violator şi acum e mort. Fratele tău e în închisoare şi o să fie toată viaţa lui un criminal. Tu eşti înapoi la un centru de plasament unde se întâmplă multe chestii împuţite. Ela, uită-te la mine. Nu, să nu te văd că plângi, uită-te la mine. Ţi s-au întâmplat o groază de lucruri. Şi e greu. E foarte greu. Dar trebuie să-nţelegi una şi bună. Nimănui n-o să-i pese. Înţelegi? Nimeni n-o să te scuze pentru asta. Fata aia pe care-ai tras-o de păr, crezi că îi pasă prin ce treci?
ELA: Mi-a zis că sunt proastă.
BIANCA: Cine a tras-o de păr?
ELA: Eu.
BIANCA: Deci a cui e vina?

ELA: A mea.
BIANCA: Bun. Alegerile tale. Responsabilitatea ta. Gata, nu mai eşti copil, ne-am înţeles? De-acum ai de luptat.
ELA: Vreau să mor...
BIANCA: Crezi că Sabina vrea asta?
ELA: Nu...
BIANCA: Aşa credeam şi eu. Hai, ia o cârpă şi şterge pereţii.

ELA ia o cârpă și șterge de pe pereţi cuvintele „Eu sunt o prinţesă".

Sfârşit.

COMERŢ CU ZÂNE

Rescriere în registru contemporan după *Livada de vișini* de Anton Cehov

Personaje:

RAMONA: 48 de ani
GHEORGHE: 50 de ani
VANESA: 23 de ani
ANA: 20 de ani
LUCIAN: 28 de ani

Actul 1

Scena 1

Vanesa şi Lucian joacă biliard. Gheorghe bea un ceai pe fotoliu.

GHEORGHE: Ar trebui s-ajungă imediat.
VANESA: Da, în orice moment. Au zis că iau un taxi. Unu-zero.
LUCIAN: Te-ai antrenat…
VANESA: Păi? Cum altfel? Sincer, nu m-aşteptam să-ţi mai arăţi faţa pe-aici.
GHEORGHE: Ei… lasă-l şi tu pe bietul băiat! Avem ceva de mâncare pentru fete?
VANESA: Da, unchiule, ţi-am zis de-aseară. Frigiderul e plin.
LUCIAN: Gospodină, nu glumă.
VANESA: Doi-zero.
LUCIAN: Hei, dragă, nu te ambala aşa. Nu puteam să lipsesc de la întoarcerea fetelor. Ramona mi-a fost ca o mamă pân’ la urmă.
VANESA: Şarpe.
GHEORGHE: Vanesa, draga mea, de ce vrei să strici o zi așa fericită?
VANESA: Fericită?
LUCIAN: Ești supărată că nu te-am vizitat mai des? Am fost ocupat.
VANESA: Îmi imaginez. Trei-zero.

LUCIAN: Nu puteam să ratez o asemena întoarcere. Bate pandemia la uşă! Plus că-mi era dor de casa asta. Mai ţii minte când luam cina la voi cu tata David? Şi Ramona mă punea să spăl vasele apoi. Nu mă plâng. Bărbatu-său m-a scos din mizerie.

VANESA: Fostul.

LUCIAN: Fostul, da. Ce clişeu. Să ceară divorţ şi să fugă la Londra cu una de vârsta ta. Săraca Ramona.

VANESA: Patru zero.

GHEORGHE: Măi, băiatule… Vezi că te ia gura pe dinainte. Eu sunt un om cuminte, dar te rog să n-o superi pe nepoată-mea!

LUCIAN: Doamne ferește, unchiule. Eu am venit plin de recunoştinţă. Păi dacă nu erau David şi Ramona, ajungeam pe străzi, nu şef la firmă de lemne.

GHEORGHE: Că bine zici! Cum merge afacerea?

LUCIAN: Merge ca pe roate, unchiule! Suntem primii în judeţ.

VANESA: (*lui Gheorghe*) Nu se vede? De când a ajuns el fruntaş s-au subţiat toate pădurile. Și de când cu pandemia, poţi să dai cu tunu' şi nu mai găseşti pădure cum trebuie.

LUCIAN: Pe loc repaus, vorbeşte Greenpeace. Patru-unu.

GHEORGHE: Doar nu te-ai încurcat cu hoţii de lemne!

LUCIAN: Ei, hoţi… N-aş folosi aşa cuvinte mari. Ne descurcăm fiecare cum putem. Aşa e sistemul, tataie.

VANESA: Sistemul, sistemul…

LUCIAN: Păi? N-am dreptate.

VANESA: Sistemul o să ne lase fără fir de iarbă.

GHEORGHE: Ești încă tânăr, mai ai timp să te trezești. Odată și-odată o să deschizi tu ochii, fiule!

LUCIAN: Cu bunul Dumnezeu înainte, deschid ochii în fiecare dimineaţă într-o casă de ministru din care n-o să m-alunge nici dracu'!

VANESA: Stai numai să vină o inundaţie şi să ţi-o ia la vale, sau să-ţi intre ursu-n grădină!

GHEORGHE: Aţi văzut câţi morţi în Italia? Spurcat mai e şi virusu' ăsta. Cică mâine-poimâine opresc şi zborurile. Bine c-au apucat fetele să vină!

LUCIAN: Cred că Greenpeace aici de faţă e în extaz. Se opresc zborurile, se depopulează planeta, imediat or să oprească şi traficul.

VANESA loveşte una dintre bile atât de tare încât zboară până-n cealaltă parte a camerei.

LUCIAN: Să-mi bag...
GHEORGHE: Voi doi nu vă daţi pace niciodată! Aşa făceaţi şi când eraţi mici! O pacoste mai mare ca alta.
VANESA: Unchiule, ţi-ai luat medicamentele de diabet?
LUCIAN: Oh…
GHEORGHE: Sigur, dragoste, cum să nu! Păi uit eu vreodată aşa ceva?

Sună soneria. VANESA deschide.

VANESA: Ele sunt!
VANESA: (*ridicându-se din fotoliu*) Doamne-ajută! În sfârşit!

Scena 2

Intră ANA şi RAMONA, pline de bagaje.

RAMONA: În sfârşit… În sfârşit! Vanesa, draga mea, ce mare te-ai făcut!
ANA: Vani! Mi-a fost aşa dor de tine! (*O îmbrăţişează.*)
RAMONA: Ghiţă, of, Ghiţă! Ce dor mi-a fost de tine! Şi ce mi-a făcut CFR-ul! N-o să-ţi vină să crezi! Din Bucureşi pân-aici! Cu măşti şi toate cele! Şi să vezi cum e în aeroporturi! Ja-le! Vai, avem o sută de bagaje!
GHEORGHE: Ia uită-te la tine! Ca o adevărată pariziancă! Şi beretă, şi eşarfă!
VANESA: (*concomitent, Anei*) Cum a fost drumul? Eşti obosită? Aţi avut probleme la graniţă?
ANA: Abia mă mai ţin pe picioare! Aşa mă bucur să te văd! (*Se îmbrăţişează iar.*) Totul a fost bine. Am avut noroc că am venit la timp. Mâine se închid graniţele! Imaginează-ţi, să fi rămas acolo. Şi pe mama au dat-o afară! Imaginează-ţi, eu cu ore online la Sorbona, cu taxe de plătit, și ea șomeră!
RAMONA: Ana! Te rog frumos! Nu vreau să fiu deprimată în seara asta! Vai… ce dor mi-a fost de voi. Şi ce frumoasă e casa! Şi masa de biliard… Mai ţineţi minte, fetelor, când jucaţi împreună biliard? Şi şemineul! De ce n-aţi făcut foc?
VANESA: Păi nu ţi-am zis, mamă dragă? Avem gaz!
RAMONA: Dar nu e la fel fără foc în sobă! Ia uite, Lucian! Tu eşti, băiete? Nici nu te-am văzut de zvăpăiatele astea două!

LUCIAN: Eu sunt, chiar eu sunt.
RAMONA: Ce mare te-ai făcut! Am întrebat-o pe Vanesa de tine, dar a zis că nu ştie nimic! Am crezut c-ai dispărut!
LUCIAN: Ei, cum să dispar? Am fost ocupat cu afacerile. Firma merge bine şi… în calitate de şef, trebuie să fiu mereu acolo!
RAMONA: Şef! Aoleu! Ai auzit, Vanesa?
VANESA: Cum să nu! Întreabă-l cum de-i merge bine firma. Staţi să vă iau bagajele. Vreţi nişte apă? Un ceai?
RAMONA: Un ceai de muşeţel, te rog!
ANA: Şi mie la fel!
GHEORGHE: Şi mie, dar pune, ştii tu, ceva acolo! Să sărbătorim totuşi! Nu pot să beau ceai gol când vine soră-mea acasă! Ia uită-te, Ramona, vezi ce bine-am îngrijit florile? Toate arată impecabil. Şi ia uite-aici! (*Arată spre bibliotecă.*) Toate cărţile alea sunt de botanică! Vanesa mi-a făcut rost de ele!

Se aşează toţi pe canapea, LUCIAN pe fotoliu.

RAMONA: Foarte frumos, foarte frumos. Şi ia zi, Lucian, ce tot vorbeşte Vanesa de firma ta?
LUCIAN: Ei, ce… Ştii şi tu, suntem firmă de prelucrare a lemnului. Şi… tăiem lemn!
RAMONA: Vai! Nu-mi spune că te-ai încurcat cu mafioţii ăia!
LUCIAN: Păi, cum altfel să faci afaceri în zilele astea? Dacă tai ce-ţi însemnează, ieşi pe minus! Şi voi staţi cam prost, din ce mi-a zis tataie Gheorghe.
ANA: Doar nu insinuezi...
GHEORGHE: Nu te-ngriji tu de noi! Las' că ne descurcăm.
RAMONA: Ce dor mi-a fost de pădurea noastră dragă! Mâine dimineaţă, primul lucru, ies la o plimbare! Doamne, parcă-mi vine să plâng! Ce frumoasă pădure! Mai ţii mine, Ghiţă, cum se jucau fetele de-a v-aţi ascunsa?
GHEORGHE: Ferească sfântu' să nu-mi amintesc! Ei, Ana, Ana, mare te-ai făcut şi tu! Cum e la Paris?
VANESA: (*Intră cu ceaiurile şi le serveşte.*) Poftiţi, dragilor!
ANA: E genial! Mă rog, a fost… Înainte să-nceapă nebunia cu Corona. E altceva acolo… Sunt studenţi din toată lumea, am o groază de prieteni! Săptămâna trecută am făcut skydiving! Şi înainte am fost cu cortul. Bine… nu în Paris! Ştiţi voi… Şi au o mâncare… Nici nu

vă-nchipuiţi! Ştiţi c-am lucrat o vreme la Biblioteca Universităţii, m-au concediat acum, normal! Câteodată stăteam cu colegii să-nvăţăm pân'la cinci dimineaţa!

GHEORGHE: Şi ceva drăguţ franţuz nu ţi-ai făcut pe-acolo?

VANESA: Ce drăguţ, unchiule? Păi Ana va fi femeie de carieră! Poate pe când intră la magistratură să o întrebi din-astea!

GHEORGHE: De parcă magistratura-ţi ţine de cald noaptea!

LUCIAN: Şi cum e, tanti Ramona, sunteţi în şomaj tehnic?

RAMONA: De ce vrei să mă deprimi cu astfel de-ntrebări? Nici măcar! M-au dat afară de tot! Primesc şomaj, dar ce e aia! Nici nu se compară… Vanesa, draga mea, tu cum stai?

VANESA: De la bar m-au dat afară. Au anunţat că intră starea de urgenţă şi-au redus tot. La Greenpeace încă mai lucrez. Dar nu e foarte mult.

RAMONA: Greenpeace, Greenpeace… Ai absolvit o facultate de drept ca lumea, şi tu ce faci? Consilier juridic la Greenpeace… Ăia-s bani?

ANA: Şi la Ocol! Hai să nu uităm! Vanesa, eu una nu ştiu cum mai rezişti. Cred că ţie-ţi face bine pauza asta. Tot timpul când o sunam avea ceva de lucru! Că pădurarii fac nu-ştiu-ce, că nu-ştiu-cine vine la vânătoare, că dau târcoale mafioţii, că e de lucru la bar, că faci mai ştiu eu ce statistici. Şi mai publici şi articolele alea în reviste, nu? Despre urgenţa climatică. Câteodată stăteam să mă-ntreb care din noi e la Sorbona!

GHEORGHE: Vanesa, draga unchiului! Şi ce grijă are de casă! Păi vedeţi vreo urmă de praf? Nu e zi în care să mă trezesc şi să nu mă simt în al nouălea cer că locuiesc într-o casă aşa de frumoasă!

RAMONA: Şi-acum la ce ne folosesc toate astea? Şi am zis că nu vreau să mă deprim în seara asta! Of… ce-o să ne facem? Abia am ajuns la zi cu toate prostiile de taxe de la casă! Nici nu ştiu de unde-o să facem rost de bani să plătim întreţinerea! O să ne spălăm la fântână!

VANESA: Hai, mamă, calmează-te! Avem musafiri. O să găsim noi o variantă.

LUCIAN: Doamnă, eu vă propun… Au lăsat-o mai moale cu controalele. Şi-acum cu pandemia au crescut şpăgile. Dacă facem afaceri împreună… o să ieşiţi foarte bine!

ANA: Doamne fereşte!

VANESA: Şarpe…

RAMONA: Lucian! Cum îţi permiţi să zici una ca asta? Eu? Eu să-mi tai copacii? Pentru care părinţii mei au intrat în puşcărie? Mai bine mor de foame! Vai de mine… Leşin!

LUCIAN: Eu v-am zis doar! Vreo 5-6 luni n-o să ieşim din criza asta. Şi dup-aia, cine ştie dacă vă mai iau înapoi în Franţa? Puteţi face bani buni. Şi nu e nevoie să ne daţi toată pădurea.
GHEORGHE: Tinere, te rog frumos. Să nu te aud cu astfel de aberaţii în casa asta!
LUCIAN: Eu v-am zis! Oferta rămâne deschisă. Aveţi cei mai sănătoşi copaci din judeţ! Aţi face bani buni. În fine, eu trebuie să merg la un meci cu băieţii. Seară frumoasă, tanti Ramona! Fetelor… Săru'mâna nenea Ghiţă! S-aveţi noroc şi baftă cu taxele!

LUCIAN iese.

Scena 3

GHEORGHE: Ce s-o fi-ntâmplat cu băiatu' ăsta…
RAMONA: Auzi la el! Să-i dăm să măcelărească pădurea! Păi, s-ar întoarce maică-mea-n mormânt!
VANESA: S-a transformat într-o lepră. Umblă zi şi noapte după bani. Mai ştiţi satu' ăla de pe deal? Au ras tot de acolo. Trei alunecări de teren au fost primăvara asta. S-au dus naibii vreo patru case. Şi el nici n-a clipit.
ANA: Nu-mi vine să cred!
RAMONA: Ce durere groaznică de cap!
VANESA: Hai să lăsăm grijile pe mâine. V-am pregătit camerele.
RAMONA: Camera copilului! Vreau să văd camera copilului!
GHEORGHE: Surioară, hai la somn! Nu are rost să te mai necăjeşti în seara asta. Vanesa a avut grijă şi de camera copilului.
RAMONA: Mai ştiţi cum se căţăra pe canapele? Doamne, ce înger! Şi l-a omorât o răceală… Ca virusu' ăsta nenorocit! Dac-o să ne-omoare pe toţi?
ANA: Hai la culcare, mamă. Ai obosit prea tare de la zbor. O să fie bine.
VANESA: V-am pus bagajele în dormitorul mare.
RAMONA: Da… Da, trebuie să dorm… Doamne, îmi vine să plâng…
ANA: Hai, hai la culcare.

ANA şi RAMONA se retrag în dormitor.

Scena 4

GHEORGHE şi VANESA au rămas singuri în living.

GHEORGHE: Mă gândeam să vorbesc cu mătuşa Lara… Poate ne ajută.
VANESA: Unchiule, hai să nu ne amăgim! Comunista aia nici nu vrea să ne vadă-n faţa ochilor. Ştii foarte bine că nu vrea să aibă de-a face cum noi.
GHEORGHE: Nu poate să ne mai poarte încă pică! Mai ales în perioada asta… Suntem toţi nenorociţi.
VANESA: Poţi să-ncerci… Dar nu prea avem şanse. Să fim serioşi. Nu mai ţii minte că de fiecare Crăciun mergeam cu Ana s-o colindăm şi ne-nchidea uşa-n nas?
GHEORGHE: Aşa e… După `90, n-a mai suflat un cuvânt. De când eu şi maică-ta am recuperat casa şi pădurea de la comunişti, n-a vrut să mai audă de noi. Încă-mi amintesc! Ne-a zis: „Să vă ardă furca lui Stalin, chiaburi nenorociţi şi nerecunoscători! Blestem fiecare bucată de pâine pe care v-am băgat-o-n gură!". Eu şi Ramona eram tineri. N-am băgat-o-n seamă. Dar sunt treizeci de ani de-atunci. Cine poate purta pică treizeci de ani? Mai ales că ne-a crescut ca pe copiii ei! Dar era comunistă convinsă. Pentru ea, partidul înainte de sânge! Mă şi mir c-a acceptat să aibă grijă de noi. Ştii că mama şi tata, bunicii voştri, au intrat la Sighet că n-au vrut să dea pădurea şi casa. Putea să ne arunce-n stradă! Să zică… gata! Eu pui de chiaburi, nu cresc în casa mea! Doar ea l-a denunţat şi pe unchiu' Miţă că adăposteşte oameni din Rezistenţă! Ne-a crescut totuşi de când eram de-o şchioapă! Ah, iartă-mă Vanesa dragă, iar aberez.
VANESA: Nu aberezi. De asta am zis că n-o să ne dea nimic. Nici nu ştiu dacă putem lua împrumut de la bancă, încă plătim pentru şcoala Anei. O să mă duc eu cândva să vorbesc cu mătuşa. Tu n-ar trebui să ieşi din casă. E foarte periculos, unchiule. Ai o vârstă, ai şi diabet. Nu poţi risca să te infectezi.

Apare ANA din dormitor.

ANA: Unchiule, să nu cumva să ieşi afară! Te rog frumos.
GHEORGHE: Nu dormi, găluşcă?
ANA: Nu… Toate lucrurile astea… Nu ştiu… Şi pandemia, şi pădurea, şi

banii… Toate mi se-nvârt în cap! Cred că ar trebui să renunţ la Sorbona! Sunt prea mulţi bani… Mă simt aşa vinovată că risipiţi aşa mulţi bani pe mine!

VANESA: Ana, cum poţi să vorbeşti aşa prostii? Tot ce visez e să te văd judecător de succes! Gândește-te ce mult ne-ai ajuta şi pe noi. Nu-ţi mai face atâtea griji că iar intri-n depresie. A păţit omenirea lucruri mai grave de-atât şi tot aici suntem. O să ne descurcăm noi!

ANA: Şi dac-o să trebuiască să vindem pădurea?

VANESA: Nu vindem nimic!

GHEORGHE: Draga mea, o să ne descurcăm! Îţi promit că totul va fi bine. Găsim noi bani…

Actul 2

Scena 1

LUCIAN şi RAMONA joacă biliard. GHEORGHE bea un ceai pe fotoliu. Toţi poartă măşti.

RAMONA: Ghiţă dragule, nu mergi să te odihneşti?

GHEORGHE: De-o săptămână doar asta fac! Odihnă, odihnă, odihnă! Nici nu mai ştiu de când n-am văzut pădurea.

LUCIAN: Lasă, unchiule, că e mai bine-așa. Cu virusul ăsta nu ştii niciodată. Mai ales la vârsta dumitale!

RAMONA: Mai sunt câteva zile şi vine rezultatul testului. Apoi putem sta liniştiţi.

GHEORGHE: Să ne-ajute Domnul! Nici nu mai deschid ştirile, zici că e Apocalipsa, nu altceva! Până şi doctorii-s infectaţi! Cum să fie doctorii infectaţi??

RAMONA: Păi suntem noi ca ţară pregătiţi pentru-aşa ceva? Nicio democraţie cum trebuie nu putem ţine, darămite o pandemie! Plin de incompetenţi, plin. Degeaba au murit mama şi tata la Sighet. Ce-am făcut cu libertatea? Ne-am bătut joc de ea!

LUCIAN: Tanti Ramona, dumneata trebuie să-nţelegi una şi bună: treaba statului e să fie corupt, indiferent de regim! Treaba noastră e să ne descurcăm…

RAMONA: Nu, Lucian, eu nu pot cu un asemenea cinism! Sunt oameni care luptă pentru libertate, pentru egalitate, pentru dreptate! Nu

putem să ne dăm bătuţi aşa uşor…

LUCIAN: Ei! Se luptă când au burţile pline. Uitaţi-vă-n jur! Juma' de ţară a rămas fără loc de muncă…

GHEORGHE: Eşti un băiat descurcăreţ, Lucian, dar sunt lucruri mai importante decât banii!

LUCIAN: Cum ar fi?

GHEORGHE: Păi? Uită-te la mine: sănătatea!

LUCIAN: Aha… Am câştigat! Bun joc, tanti Ramona, bun joc. Cum e? Aţi reuşit să faceţi împrumuturile?

RAMONA: Da de unde! Nimeni nu vrea să dea nimic. O să mai încercăm… Găsim noi o soluţie, nu se poate altfel!

LUCIAN: Am auzit de la Vanesa că dacă nu vă plătiţi taxele într-o lună, vă pune sechestru pe casă.

RAMONA: Of, fata asta numai la prostii se gândeşte! Nici pomeneală! Așa ceva n-o să se întâmple.

LUCIAN: Şi-am auzit că aţi concediat trei pădurari…

GHEORGHE: Păi cum să nu-i concediem? Începeau să bată apropouri că să ne încurcăm cu hoţii şi alte aberaţii! Auzi la ei! Şi eu sunt bolnav, şi mănânc o dată pe zi! Abia dorm noaptea de febră şi friguri şi nu mă dau pe mâna lor. Ce coloană vertebrală mai e și asta? Suntem drepţi doar când ne e bine? Se taie pădurile în masă, dispar specii, se duce dracului tot stratul de ozon, mor oameni în alunecări de pământ şi mâncaţi de urşi care coboară-n sate! Şi tu, tinere, tare rău ai apucat-o...

RAMONA: Păi nu zice şi-n biblie? „Binecuvântaţi cei umili şi cei ce suferă pentru dreptate".

LUCIAN: Aşa e. Dar e cam greu să schimbi lumea când eşti mort de foame pe sub poduri. Unchiaşule, eu vă respect din suflet! Şi pe matale, şi pe tanti Ramona, şi pe toţi oamenii care luptă şi suferă pentru dreptate şi pentru naţiunea românească. Eu, cu toată umilinţa mea, nu mă aflu printre ei. Am crescut într-un orfelinat în care statu' român ne servea bătaie dimineaţa, la prânz şi la cină. Am crescut fără nimic şi m-am descurcat de unul singur. Şi aşa o să fac şi de-acum încolo. Eu v-am zis… Batem palma pentru câteva hectare şi o să ieşiţi din toată mizeria asta. Nu vă e milă de fete?

RAMONA: Sunt fete mari. Ce? Noi am crescut în puf? Tu nu-nţelegi, Luciane, dacă ţi-am zis o dată nu? Crezi că eu n-am suferit? Primul bărbat m-a lăsat borţoasă cu ochii-n soare şi şi-a luat tălpășița. Eu tot cum trebuie am crescut-o pe Vanesa. Al doilea, pe care-l ridici

tu-n slăvi, m-a lăsat cu Ana și cu-n plod de șase luni și s-a cărat c-o târfă la englezi! M-am plâns? Nu m-am plâns! Peste-un an mi-a murit copilașul de viroză. Am bocit zi și noapte, dar tot nu m-am dat bătută. N-am mai putut să stau în casa asta. Mă durea sufletul de fiecare dată când vedeam camera lui, pătuțul lui, scăunelul pe care mânca… Nici nu mai vedeam bine de atâta plâns. Am vrut să mă omor de durere, dar uite că-s încă aici! Și-n toată nebunia asta, o dată nu m-am îndepărtat de valorile mele! Toată viața mea am avut grijă de natură, de pădure, de plante, de animale, crezi c-o să mă vând cu una, cu două? Mi-e milă de tine, Luciane. Știu că ai crescut cu multă durere, dar nu m-așteptam s-ajungi așa de jos…

GHEORGHE începe să tușească incontrolabil.

RAMONA: Of, Ghiță, hai, hai să te pun în pat. Îți fac un ceai, bine? Vin imediat, Luciane, nu pleca nicăieri.

RAMONA și GHEORGHE ies.

Scena 2

LUCIAN joacă singur biliard. Intră VANESA și ANA cu pungi de cumpărături și măști pe față. Se duc în bucătărie să despacheteze.

ANA: E groaznic… Insuportabil! Și asta e Sorbona! Nici nu vreau să mă gândesc cum e școala online aici. În fiecare zi mă doare capul de-mi vine să mor. Și pe lângă asta, toate cărțile sunt online! Am ajuns să stau 12 ore în fața laptopului.

VANESA: Bucură-te cât mai avem internet. Nu știu ce e în capul maică-mii… I-am zis să sune rudele să ne ajute, să aplice la job-uri prin zonă, să... nu știu, să facă ceva!

ANA: E și ea stresată… Mai ales acum că unchiul e bolnav. Imaginează-ți prin ce trece!

VANESA: Hai, lasă-mă… Tuturor ne e greu, ea nu face nimic. I-am zis să vindem o parte din mobilă că n-avem ce face cu ea, să-și vândă bijuteriile… Ea nu, nu și nu! Zice că n-o să se-ntâmple nimic. Am stat nopți la rând pe E-jobs și LinkedIn și Indeed și mama dracului știe ce, să mai găsesc ceva de lucru. Câțiva pădurari au plecat, urmează și alții. Nu mai știu ce să fac.

ANA: O să găsim o soluţie, sigur o să găsim o soluţie. Nu au cum să ne sechestreze casa...

Intră în sufragerie.

LUCIAN: Eu v-am zis că soluţia e destul de simplă.
VANESA: Iarăşi tu!
LUCIAN: N-o s-o-nţeleg niciodată pe Ramona… Mă cheamă aici la masă ca să-mi spună că sunt o lepădătură. Foarte amuzantă femeie.
ANA: Păi poate ar trebui să-i accepţi sfatul.
VANESA: Eşti proiectul ei umanitar. Vrea să-şi mai amintească din când în când ce suflet mare a avut.
LUCIAN: Proiectul ei eşuat!
ANA: Cum puteţi vorbi aşa de mama?
VANESA: Nu fi naivă, Ana.
ANA: Nici nu o cunoşti.
VANESA: Ba da, mult, mult mai bine decât crezi.
LUCIAN: Vreţi să vă las singure?
VANESA: Cred că ne descurcăm.
ANA: Merg să văd ce face unchiul.
VANESA: Spală-te pe mâini!

ANA pleacă.

LUCIAN: Bem şi noi un vin deseară?
VANESA: Încetează, Luci… Te rog.
LUCIAN: Dă-ţi şi tu o pauză. Nu vezi că te zbaţi în van?
VANESA: Şi ce vrei să fac? Uite… eşti foarte simpatic, dar am limitele mele. Nu mi-am construit cariera asta ca să-mi pun „greengirl" la bio pe Insta şi atât…
LUCIAN: Ai examen ideologic şi pentru oamenii cu care ţi-o tragi?
VANESA: Da, chiar da. Prefer ca bărbaţii cu care mă fut să nu fută şi cauzele în care cred.
LUCIAN: Sper că ţi-ai trecut asta în profilul de Tinder.
VANESA: Am parafrazat.
LUCIAN: Semeni cu maică-ta.
VANESA: Asta ar mai lipsi.
LUCIAN: Ce-aveţi una cu alta?
VANESA: Întreab-o pe ea.

LUCIAN: Hai, zi.

VANESA: Am obosit… Ar trebui să fiu în Bucureşti, nu aici. În garsoniera aia nenorocită, cum zice mama, pe care mi-o permit cu banii pe care-i fac de una singură, pentru mine.

LUCIAN: De ce nu te-ai mutat de tot?

VANESA: Nu pot să-l las pe unchiul singur cu pădurea. Nu s-ar descurca.

LUCIAN: Iar maică-ta bate străzile Parisului prin cafenele, şi soră-ta se distrează la Sorbona.

VANESA: Da, ceva de genul. Adică, nu e chiar aşa… Dar…

LUCIAN: Dar într-un fel e, pentru că nu sunt aici să vadă cum stă treaba.

VANESA: Cam aşa. Abia aştept să facă Ana un purcoi de bani şi să angajăm pe cineva să aibă grijă de locul ăsta.

LUCIAN: De ce nu faci tu?

VANESA: Nu asta-mi doresc. Adică da, sigur, vreau să-mi permit un trai decent…

LUCIAN: Şi să te plimbi prin lume să măsori cu câţi centimetri au mai crescut oceanele, să foloseşti periuţă de bambus şi să scrii despre cum criminalii inconştienţi ca mine distrug planeta.

VANESA: Da, exact! Nu pot să-l las pe unchiul singur cu pădurea. Nu s-ar descurca.

LUCIAN: Chiar mi-ar fi plăcut să meargă între noi. Ca atunci când eram mici.

VANESA: Atunci era altceva.

LUCIAN: Cum de nu staţi în izolare?

VANESA: Păi, stăm. Dar cineva trebuie să aducă de mâncare.

LUCIAN: N-aveţi vecini sau ceva?

VANESA: Când ne văd pe stradă, ne ocolesc 5 metri. Nu ţi-a zis Ramona? Ieri dimineaţă ne-am trezit cu înălbitor pe uşă. S-a aflat prin sat că unchiul e suspect. Şi nici n-avem rezultatul încă.

LUCIAN: Păi, vă pot ajuta eu cu asta.

VANESA: Ştii şi tu că mama e prea mândră. Oricum la cât de des ai venit la noi, sigur eşti şi tu infectat.

LUCIAN: Mi-ar plăcea să mă asigur. Cât crezi c-o să mai rezişti?

VANESA: Probabil nu mult. Am în fiecare noapte insomnii, uneori simt că mă sufoc. Şi când mă uit la maică-mea, simt un nod în piept.

LUCIAN: Câtă iubire…

VANESA: Da… Toată casa asta e un iad. Zici că are rădăcini în mine şi-mi suge toată viaţa. Pas cu pas.

LUCIAN: Cred c-ar trebui să pleci.

VANESA: Să plec… În fiecare dimineaţă îmi propun să plec. Şi să nu mă mai întorc niciodată. Sau să mă pierd în pădure și mă găsească moartă peste câteva săptămâni...

LUCIAN o sărută pe VANESA.

VANESA: Nu mă ajuţi. Nu mă ajuţi deloc.
LUCIAN: Pot să te ajut.
VANESA: Mi-e deja scârbă de mine. Și tu mă faci să-mi fie și mai scârbă. Pleacă, te rog.

Scena 3

Intră Ramona și Ana.

RAMONA: Ana, te rog frumos, nu mai fi aşa sensibilă, eşti fată mare, ce Dumnezeu?
ANA: (*ştergându-şi lacrimile*) Scuze… Nu pot să-l văd pe unchiul aşa… Dacă i se întâmplă ceva?
VANESA: (*O îmbrăţişează pe ANA.*) N-o să i se întâmple nimic. E un om puternic. Hai să nu ne gândim la ce e mai rău, bine?
ANA: Azi am depăşit pragul de 1000 de morţi…
RAMONA: Nu ne ajută la nimic să ştim toate astea…
ANA: Dacă cineva o să ne spargă casa şi-o să verse înălbitor pe unchiu'?
VANESA: Ana, uită-te la mine! Nu e momentul, okay? Calmează-te.
RAMONA: Vanesa, iar ai oprit căldura? E groaznic de frig aici.
VANESA: Ne-au tăiat-o.
RAMONA: Ce?
VANESA: Căldura. Ne-au tăiat căldura.
RAMONA: Păi, adu lemne şi fă un foc, nu avem aici ditamai şemineul? Doar n-o să îngheţăm!
VANESA: Aduc acum. Ai vorbit cu mătuşa de împrumut?
RAMONA: Nu fi ridicolă! Femeia aia n-ar vorbi niciodată cu noi!
VANESA: Pe bune? Nici măcar n-ai încercat?
RAMONA: Cu tot ce se întâmplă acum, ultimul lucru de care mai am nevoie e mai multă negativitate în jurul meu. Nu, mulţumesc.
ANA: Şi cum o să ne descurcăm atunci?
RAMONA: Ne facem o afacere bio cu produsele din grădină! Uite, asta e o idee foarte bună!

VANESA: Cine are bani de bio acum?

RAMONA: Nu ştiu cine te-a învăţat să vezi mereu partea goală a paharului! Uite, în curând o să avem un aparat de testare la noi în judeţ! Se face strângere de fonduri. Am donat şi eu 100 de lei.

VANESA: 100 de lei? Nouă ne taie căldura și tu donezi 100 de lei?

ANA: E pentru un aparat de testare, Vanesa… Tu ar trebui să înţelegi!

VANESA: Mâine-poimâine nu o să mai avem ce mânca! Şi voi faceţi acte de caritate?

RAMONA: Vanesa, termină cu obrăzniciile astea! Soră-ta învaţă pe rupte ca să aibă un job cum trebuie, eu mi-am rupt oasele pe la străini să vă aduc bani în casă, tu-ţi pierzi timpul cu baruri şi ONG-uri care nu-ţi pot plăti o chirie!

ANA: Mamă, nu-i adevărat! Cum poţi să vorbeşti aşa?

RAMONA: Uită-te la Ghiţă! L-a lovit şi boala de cât a lucrat. Doamne ce nenorocită sunt! Mi-au murit părinţii, mi-a murit copilaşul, o să-mi moară şi fratele! Şi voi vă gândiţi la bani. Bani, bani, bani.

VANESA pleacă după lemne trântind ușa.

LUCIAN: Oamenii mei aşteaptă, tanti Ramona. Şi preţurile cresc din ce în ce mai mult, aţi putea face bani buni. N-o să moară planeta din câteva hectare de pădure. Toată lumea e la strânsoare, n-o să aveţi de unde altundeva să faceţi bani. Mâine-poimâine vă taie curentul. Aveţi datorii... Doar nu vreţi să-l ţineţi pe tataie în frig şi-n întuneric.

RAMONA: N-ai văzut că Vanesa a mers s-aducă lemne? O să facem foc şi-o să fie bine. Nu mă obosi și tu, Lucian dragă. Noi te chemăm la masă ca să avem grijă de tine şi tu o dai cu mafia ta puturoasă. Părinţii mei au murit în chinuri ca să păstreze frumuseţea asta şi tu crezi că o s-o dau pe o coajă de pâine? Mucoșilor, voi nu ştiţi ce e viaţa!

LUCIAN: Oferta rămâne deschisă. Eu trebuie să plec, mă cheamă afacerile.

LUCIAN iese.

RAMONA: Vezi să facă soră-ta foc. Merg să mă odihnesc puţin. Simt că-mi bubuie capul.

ANA: Stai liniștită, rezolvăm noi.

RAMONA: Ştiu draga mea, ştiu...

Ramona iese.

Scena 4

Intră VANESA cu lemnele.

VANESA: Unde-a plecat toată lumea?
ANA: Lucian la lucru, mama s-a dus să se odihnească.

VANESA aprinde focul.

VANESA: Când o să-mi spui ce e cu tine?
ANA: Nu e nimic, sunt okay. Doar că nu-mi place să te văd pe tine şi pe mama certându-vă de dimineaţa până seara.
VANESA: Mă-ndoiesc că ăsta e motivul pentru care plângi aproape în fiecare noapte.
ANA: De unde ştii?
VANESA: Mă mai plimb şi eu prin casă când nu pot să dorm.
ANA: Oh…
VANESA: Deci?
ANA: Nu ştiu… Simt că mă sufoc. Sunt aşa de singură aici. Cu prietenii din Paris abia mai vorbesc… Nu pot să ies… Nu pot să mă-ntâlnesc cu nimeni. Nu mă pot concentra la facultă. Şi-mi vine să-mi dau pumni în cap când mă gândesc că mama a dat aşa mulţi bani pe şcoala asta nenorocită şi eu nici măcar nu pot să învăţ cum trebuie! Dacă o să-mi pic examenele? Dacă o să-mi pierd bursa? Toată chestia asta e vina mea… Dacă stăteam acasă pe curu' meu în România, acum am fi avut bani! Dacă eu i-am dat Corona lui unchiu' de pe avion? Dacă o să moară din cauza mea? Nu mai ştiu ce să fac… În fiecare dimineaţă plâng. Nici nu ştiu de ce plâng, pur şi simplu, plâng. Zici că apasă cineva pe buton… Îmi vreau viaţa înapoi! Îl vreau pe unchiu' înapoi! Vreau să nu vă mai certaţi toată ziua! Tu eşti tot timpul încruntată, mama se plânge tot timpul, Luci face pe deşteptul. Nu pot vorbi cu nimeni! Nu mai vreau, nu mai vreau! Şi-acum, se pare că s-ar putea şi să ajungem pe străzi! Cum să ajungem noi pe străzi? Cum să ne ia casa? Cum? Cum? Cum? Ce-am făcut noi să merităm asta?
VANESA: Gata, gata, draga mea, hai linişteşte-te. Ştiu că e greu, dar o să trecem toţi peste asta, bine? O să găsim o soluţie. Au trecut oameni

şi prin lucruri mai grele. O să fie bine.

ANA: Poţi măcar să nu te mai cerţi cu mama?

VANESA: O să încerc, dar e foarte greu. De fiecare dată când se uită la mine, văd că mă urăşte. Nu pot să-l las pe unchiul singur cu pădurea. Nu s-ar descurca.

ANA: Cum poţi să zici aşa ceva?

VANESA: Aşa e. De fiecare dată când se uită la mine, îl vede pe tata care a părăsit-o.

ANA: Păi şi tata a părăsit-o.

VANESA: Da, dar tu ai fost un copil dorit. Eu am fost un accident. Sau poate… cine ştie? Chiar un viol.

ANA: Ţi-a spus ea asta?

VANESA: Nu. Am făcut eu presupunerile mele. După ce a murit copilul, se uita la mine cu aşa multă ură. Simţeam că şi-ar fi dorit să mor eu.

ANA: Nu se poate aşa ceva!

VANESA: Poate a fost doar impresia mea. Chiar mă bucur pentru tine, să ştii.

ANA: Adică?

VANESA: Nu ştiu… S-au întâmplat atâtea căcaturi în familia noastră, dar când mă uit la tine, am impresia că eşti neatinsă. Emani iubire.

ANA: Încercă să... repar.

VANESA: Da, cred că-ţi iese. Ştii… uneori că mă cred că dacă n-ar fi fost pădurea asta, totul ar fi fost bine. Bunicii ar fi trăit, noi n-am fi fost legaţi de locul ăsta… Mama nu ar fi fost legată de locul ăsta.

ANA: Legată?

VANESA: Nu vezi că protejază o amintire?

ANA: Da…

VANESA: Uneori am impresia că retrăim Revoluţia în fiecare zi, că nenmormântăm buncii în fiecare zi, că în fiecare zi, îi întrebăm dacă ceea ce facem e bine. Hai, cred c-ar trebui să mergem la culcare.

ANA: Da, aşa e. Hai să ne culcăm.

Actul 3

Scena 1

RAMONA, VANESA şi ANA stau în sufragerie, tăcute. Toate sunt îmbrăcate în negru și poartă măști negre pe față. În încăpere e ușor întuneric, singura sursă de lumină fiind fereastra.

VANESA: Trebuia să-l ducem la spital mai repede…
RAMONA: Trebuia, trebuia, trebuia. Multe trebuia să facem…
ANA: În fiecare zi îl întrebam cum se simte, şi în fiecare zi îmi zicea că e bine, că nu îl doare nimic, că a scăzut febra.
VANESA: Ai sunat la DSP?
RAMONA: Da, încă nimic. Nu au rezultatul.
VANESA: Au trecut două săptămâni! Cum se poate să nu vină un nenorocit de rezultat în două săptămâni?
RAMONA: Am sunat peste tot, la spital, la DSP. M-au trimis de la unul la altul… Toată lumea zice că încă nu ştie nimic.
ANA: Ai văzut că n-a venit mătuşa?
RAMONA: Nu mă aşteptam la altceva. Oricum… la ce bătrână e...
ANA: N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Un popă să facă slujba în 15 minute… Înmormântare cu patru oameni în jurul mormântului şi toţi vecinii risipiţi prin cimitir cu măşti pe faţă… Pare aşa… apocaliptic.
RAMONA: Vanesa, aprinde şi tu câteva lumânări, nu văd nimic.

VANESA aprinde nişte lumânări.

RAMONA: Aţi reuşit să daţi pomană tuturor?
ANA: Da, cred c-au mai rămas doi cozonaci.
RAMONA: Bine, pune-i în pungi să nu se usuce. Nu-mi vine să cred că s-a dus… Atât de repede… Nu cred c-am iubit pe cineva mai mult decât pe fratele meu… A fost un om atât de bun. Încă îmi amintesc cum ne jucam în pădure când eram mici. Ne urcam în copaci, vânam rândunici, culegeam flori şi ciuperci. El ştia numele tuturor plantelor. Încă de mic era îndrăgostit de natură. Avea zeci de cărţi. Culegea tot felul de frunze şi flori, le punea la presat, îmi povestea despre ele. Fiecare floare avea o legendă şi un nume ciudat, latinesc. Atunci când mătuşa ne muştruluia, ne ascundeam sub plapumă şi-mi spunea poveşti despre zânele pădurii. Uneori fugeam noaptea de-acasă la vânătoare de zâne şi ne prindeau pădurarii prin scorburi şi ne-aduceau acasă. Ştiu pădurea asta ca-n palmă.
VANESA: Tuturor ne va fi dor de unchiul…
RAMONA: O să-mi adun bijuteriile să le vând.
VANESA: Nu cred că e nevoie.

RAMONA: A ieşit aşa deodată materialismul din tine? Am primit vreo 3 înştiinţări, dacă nu plătim, adio casă.
VANESA: Nu cred că nişte bijuterii vor rezolva problema.
ANA: Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Tocmai ce a murit unchiul… Măcar din respect pentru el.
RAMONA: Aşa e, ai dreptate. Mă doare capul. Mereu mă doare capul… Hai să punem de cină.

Se pregătește masa în liniște.

Scena 2

Intră LUCIAN.

LUCIAN: Bună seara şi condoleanţe.
RAMONA: Bună seara, dragă Luci. Mulţumim, mulţumim frumos. Hai, aşează-te la masă. Dumnezeu să primească.

Toată lumea se aşează la masă.

ANA: Mulţumim de ajutor, e foarte drăguţ din partea ta că ne-ai ajutat cu înmormântarea.
LUCIAN: Măcar atât pot să fac. Aţi primit rezultatul testului?
RAMONA: Nu, încă nu am primit nimic. Dar am vorbit cu doctorul şi a spus că e foarte posibil să fie asta. Deci ar trebui să stăm toţi în izolare.
ANA: Şi mai multă izolare.
RAMONA: Dacă avem unde să stăm în izolare!
VANESA: O să avem, nu-ţi fă griji.
LUCIAN: Aţi auzit noutăţile? Nu ştiu câţi muncitori români au zburat în Germania la cules de sparanghel. Zice guvernul că a făcut o excepţie, că nu are ce face cu ei oricum.
RAMONA: Pentru asta am luptat noi la revoluţie… Suntem negrii Europei, nu alta.
VANESA: Stai liniştită, că imediat apar înapoi. Ăia n-o să le asigure nimic. O să vină cu doi lei în buzunar și un car de Corona.
ANA: Vă rog, putem să nu mai vorbim de asemenea lucruri?
RAMONA: Măi fetiţo, tare sensibilă eşti. Nu ştiu cine te-a crescut. Crezi că se opreşte lumea de la un om care-a murit? Şi mie mi se rupe

sufletul în două. Dar ce vrei să facem? Viaţa merge mai departe. Uită-te doar câţi morţi sunt în toată lumea.

VANESA: Poate-ar trebui să o luăm mai uşor.

LUCIAN: Hai să vedem partea plină a paharului: afacerea a mers de minune, v-am virat în cont banii, sunt suficienți să plătească toate taxele necesare…

VANESA: Lucian…

RAMONA: Poftim?

LUCIAN: Nu i-ai spus?

RAMONA: Ce bani, despre ce bani e vorba?

LUCIAN: Cinci hectare de pădure, cu metoda adaosului. Credeam că Vanesa v-a spus.

RAMONA: Mi-ai vândut pădurea, copil nenorocit?

VANESA: Știi foarte bine că asta urma să se întâmple. Nu aveam nicio altă variantă.

ANA: Vanesa… de ce nu mi-ai spus?

RAMONA: Părinţii mei au murit în închisoare pentru pădurea asta și tu ţi-ai permis să o vinzi? Regret ziua în care te-ai născut. De azi înainte nu mai eşti copilul meu.

VANESA: Am fost vreodată?

RAMONA pleacă de la masă.

LUCIAN: Îmi pare rău… nu ştiam că nu i-ai spus.

VANESA: E okay. Ar fi reacţionat la fel oricând ar fi aflat.

ANA: De ce nu mi-ai spus?

VANESA: Aveai destule pe cap. Nu am vrut să te încarc și cu asta.

ANA: Deci s-a terminat?

VANESA: Da, s-a terminat. Suntem liberi acum.

LUCIAN: Îmi pare rău că s-a ajuns aici.

VANESA: E okay. Unele lucruri trebuie lăsate în urmă. Şi hai, nu te preface că nu te bucuri, ştii şi tu că asta ţi-ai dorit.

LUCIAN: Nu mă prefac. E… o victorie amară.

ANA: O victorie? Cum poţi numi asta o victorie?

VANESA: E greu să iei masa cu cineva care-ţi aminteşte mereu de mizeria din care te-a scos, nu?

ANA: Ai vrut să te răzbuni pe noi pentru că te-am ajutat? Te-ai scrântit?

LUCIAN: Nu m-am răzbunat. Aţi avut nevoie de bani. Nu exista nicio altă variantă.

VANESA: Dar nu toate ţi-ar fi cumpărat demnitatea.
ANA: Cum ai putut s-o trădezi așa pe mama?
VANESA: În următoarele trei luni, o să avem o locuinţă, mâncare, curent şi căldură. Nu am trădat pe nimeni. Poate ar fi mai bine să mergi să vezi ce face.
ANA: Da, merg acum.

Ana iese.

VANESA: În sfârşit s-a terminat.
LUCIAN: Vii la un vin?
VANESA: Nu fi ridicol.
LUCIAN: Scumpă demnitate.
VANESA: Cred că ar trebui să pleci.
LUCIAN: Sigur, nu vreau să încurc pe nimeni.
VANESA: Noapte bună.
LUCIAN: Noapte bună.

LUCIAN iese. Heblu.

Sfârşit.

Iulia Mardar

Prima întâlnire cu teatrul a început din joacă, la vârsta de 12 ani, reprezentând o componentă importantă a formării personale și profesionale care mi-a ghidat pașii spre dramaturgie. Inclinația pentru scris, limba franceză și activitatea de voluntar din organizația Adapto au țesut în jurul lor o călătorie pe parcursul căreia am observat îndeaproape fenomene socioculturale, care se regăsesc în textele scrise până acum.

De-a lungul liceului am făcut parte, la rândul meu, din trupa de liceeni AICI, crescând și învățând împreună cu colegii mei. Cred în puterea educației prin teatru, a dezbaterii și a medierii culturale și în dreptul fiecărui copil de a avea acces la o educație de calitate. Îmi doresc ca în următorii ani să contribui la construirea școlii în care mi-ar fi plăcut să învăț.

UN AVION, UN ELEFANT ȘI O STICLĂ CU DOP DE PLUTĂ

Personaje:

ALAN
MEHDI, Tatăl lui Alan
PETRA, Asistenta din tabără
JOSZEPF, Paznicul taberei
AGHA, Un alt refugiat din tabără

Personajele vorbesc Farsi și maghiară, limba de comunicare comună fiind engleza. Întreg textul va fi jucat în limba română, momentele de întâlnire a dialectelor și dificultatea de înțelegere va fi marcată prin un ritm mai lent al vorbirii și o topică inversată.

Scena 1 sau „De aici a început totul"

Acasă în Iran, într-o sufragerie primitoare, o canapea, un fotoliu mic și o masă de cafea. Undeva, în spate, e o machetă mică cu o căsuță. E seară și MEHDI își așteaptă fiul să vină. ALAN apare în pragul ușii cu un ghiozdan mare.

ALAN: Am ajuuuuns!
MEHDI: Cum a fost în excursie?
ALAN: Super. Nu te bucuri că mă vezi?
MEHDI: Ba da. (*îl îmbrățișează*) Lasă asta și hai să te speli pe mâini.

ALAN caută în ghiozdan și scoate două statui mici – un elefănțel și un șoim de lemn.

ALAN: Pentru tine. (*îi dă șoimul*) Șiii... Uite! Ăsta e pentru mama.
MEHDI: Mulțumesc.
ALAN: Mi-a zis să iau ceva care să-mi amintească de excursia asta. Și cum ei îi plac mult elefanții... nu-ți place? Sau... îl vrei tu? Dacă știam luam doi.
MEHDI: E frumos, fiule, da...
ALAN: Miroase tare bine. Ce-i de mâncare?

ALAN merge în spate, MEHDI rămâne imobil pe scaun.

ALAN: Aaa, e încă la piață. La ora asta? Uitasem că e sâmbătă azi.Vreau să-i arăt o compunere pe care am scris-o pe drum.
MEHDI: Ce?

ALAN revine.

ALAN: Știi, sâmbăta merge să ia materialele pentru croit.
MEHDI: Alan, mama ta e…
ALAN: La târg, ca de obicei, să cumpere materialele de care are nevoie săptămâna viitoare.
MEHDI: Alan, mama… Era lângă un bărbat... Aa... a explodat în mulțime. La locul nepotrivit, în mijlocul unei nenorociri. Cât timp tu erai în excursie, m-au sunat, să vin la spital. Aș fi vrut să nu fie ea pe patul ăla. (*MEHDI îl cuprinde pe băiat*). Dacă aș fi știut... Acum suntem doar noi.
ALAN: Doar, doar noi... ? Adică mama nu se mai întoarce?

Peste o săptămână. Același decor, MEHDI bea o cafea, ALAN desenează stând pe covor.

MEHDI: Alan? La tine-n cameră e mai multă lumină. Du-te să desenezi acolo.
ALAN: Bine. Dar... îmi place mai mult să stau așa... cu tinee.
MEHDI: Foarte bine, Alan. (*MEHDI amestecă tot mai repede în cafea, dând puțin pe jos.*) Puiule, ce-ai spune dacă într-o zi, ne-am muta într-un loc cu clădiri foarte mari?
ALAN: Vrei să zici că mergem să trăim într-un zgârie-nori? Dar mi-e frică de înălțime.
MEHDI: Nu trebuie să stăm noi acolo. Putem să locuim într-o casă cu grădină.
ALAN: În alt cartier?
MEHDI: Ceva mai departe.
ALAN: În alt oraș? Nu putem să plecăm. Mai ales fără mama. Știi bine că voia să plecăm împreună.
MEHDI: Ți-a spus asta și ție?
ALAN: Da. În fiecare zi o spunea.
MEHDI: Tocmai pentru că i-ar plăcea să ne știe în siguranță. Nu mai putem rămâne aici, Alan. Strada e plină de pericole din care doar norocul ne poate salva, iar eu nu am de gând să mă rog pentru noroc,

înțelegi? Fie că vrei sau nu, o să plecăm.

ALAN: Dar dacă mai așteptăm puțin...

MEHDI: E prea periculos pentru noi să mai rămânem. Ești tot ce am și nu vreau să pățești și tu ceva.

ALAN: Dar eu nu vreau să plec. Aici îmi place aproape tot. Și știi cât s-a străduit mama să-mi fac prieteni noi.

MEHDI: (*schimbă subiectul*) Ce nu-ți place?

ALAN: Orele de desen. De două săptămâni desenăm doar pătrate și cercuri. Când ajungem acasă, trebuie să le colorez fără să depășesc conturul. Sunt multe. Doamna învățătoare spune că ajută să ne facem ordine în minte. Dar eu n-am nevoie de așa ceva. Mama zice că ne ocupă timpul inutil cu prostiile astea. (*îi arată caietul cu desene*)

MEHDI: Tu le-ai făcut pe toate?

ALAN: Mhm.

MEHDI: Și în celălalt album ce mai ai?

ALAN: Ă... Nimic. Tema asta nu-mi mai lasă timp și de altceva. 5 planșe A3 pentru mâine, toate cu cercuri și pătrate. Nu mai sta și te uita și vino să mă ajuți. Odată, învățătoarea l-a pedepsit pe Arnie, colegul meu de bancă. Cred că nu-i place numele lui. A zis că nu a avut timp să-și termine planșele după bairam și învățătoarea...

MEHDI: Ce i-a făcut?

ALAN: L-a lăsat o săptămână să stea în clasă. Cât timp noi ieșeam afară în pauză, el se uita la noi pe geam. În rest, nu i-a făcut nimic. E chiar drăguță cu noi.

MEHDI: Înțeleg. Uite ce e, puiule. Azi m-a sunat un vechi prieten. Lucrează pentru o familie cu mulți copii și, au nevoie de un grădinar.

ALAN: Și vrei să te faci grădinar? Cine o să se asigure acum că toate statuile de la muzeu se află la locul lor în fiecare seară, dacă tu pleci? Și că atelierul de caligrafie e mereu în ordine?

MEHDI: O să găsească ei. Mai e și Jeremiah. El o să aibă statuile mele în pază, iar eu... o grădină.

ALAN: Și unde, mai exact, e grădina asta ?

MEHDI: În mijlocul unei așezări ce obișnuia să fie pe vremuri un regat de care ascultau multe teritorii de pe planetă.

ALAN: Și acum nu mai e regat?

MEHDI: Nu. Dar și-a păstrat obiceiurile, cultura, artele. În țara spre care mergem noi o să poți desena în voie, fără să trebuiască să mai umpli cercuri și pătrate ca să i le arăți învățătoarei.

ALAN: Fără cercuri și pătrate? Și o să am și o cameră a mea...

MEHDI: Și un studio pentru desen la fel ca Walt Disney.
ALAN: Și promiți să mă lași să dorm cu tine, uneori?
MEHDI: Da. Promit. Hai, treci și ajută-mă cu valizele astea!

ALAN aduce o valiză mare în care cei doi încep să pună diverse obiecte. După ce termină, se așează pe podea. ALAN ține în brațe macheta cu căsuța și adoarme în poala lui MEHDI.

Scena 2 sau „Despre hărți și probe"

Cei doi se află într-o dubiță, în drum spre tabără. ALAN se trezește.

ALAN: Tată, mi-e frig.

MEHDI încearcă să-l încălzească pe ALAN, care ține în continuare căsuța.

MEHDI: O să fac rost de o pătură la următoarea oprire. Încearcă să te odihnești.
ALAN: Mai e mult ?
MEHDI: Puțin, fiule. Cred că suntem aproape.
ALAN: Aproape de grădină?
MEHDI: Nu încă. Mai întâi, avem de traversat câteva obstacole și de întâlnit câțiva oameni care ne vor da o hartă. Ne trebuie ca să ajungem teferi în regat.
ALAN: O hartă? Da' pot să desenez și eu una. Așa, scutim din timpul de așteptare.
MEHDI: Chiar mi-ar plăcea tare mult. Dar... Harta asta e făcută de oamenii născuți în regat. Ei știu fiecare colțișor și fiecare pericol pe care noi nu-l putem anticipa.
ALAN: Aaa! De-asta trebuie să așteptăm... S-a oprit! Dacă rămânem aici?
MEHDI: Uite ce e, fiule. Când ne dăm jos, trebuie să fim foarte atenți la tot... Trebuie să ne comportăm cu grijă cu cei care ne opresc din drum. Vom avea multe probl... probe... care să demonstreze dacă merităm sau nu să intrăm în noul regat și e posibil ca asta să dureze. Dar vreau să-ți amintești că fix atunci când un obstacol pare foarte mare, noi devenim mai mari decât el. Să nu uiți asta niciodată, Alan.

Scena 3 sau „Inspecția"

Între scena 2 și scena 3 trec doi ani și jumătate, petrecuți într-o tabără din Serbia, unde cei doi primesc azil politic dar MEHDI refuză.

Cei doi au ajuns în tabăra din Ungaria. Coboară din dubă

JOZSEPF: Hai, mai repede! Nu sunteți singurii de care trebuie să avem grijă! Voi doi? Doar voi ați ajuns azi? Așteptam 7. Ce s-a întâmplat cu restul, Petra?
PETRA: Duba lor s-a răsturnat la granița cu Serbia.
JOZSEPF Și ei?
PETRA: Ei erau în cealaltă dubiță, care dispunea de jante pentru iarnă...
JOZSEPF: Au avut noroc! Câți ani zici că are băiatul?
PETRA: Zece.

MEHDI se îndepărtează de paznic împreună cu ALAN. Băiatul scoate din rucsac o brioșă și o împarte cu tatăl său

JOZSEPF: E bun să ajute măcar la lădițele cu zarzavaturi. Nu-i dau de lucru prea mult. Na, e copil. Și tac-su?

PETRA scoate o hârtie pe care sunt scrise date despre cei doi

PETRA: 37.
JOZSEPF: Tot 37 și până la vârsta asta nu s-a realizat. Ce ciudat. De mama lui știi ceva?
PETRA: Aici scrie că au divorțat demult.
JOZSEPF: Bietul copil!
PETRA: Se pare că femeia nu se mai interesase de el.
JOZSEPF: Minciuni! O mamă se interesează mereu de copil. Cine știe de ce l-o fi lăsat nevastă-sa! Cu o femeie, știm cu toți cum trebuie să te comporți.
PETRA: Cine știe. Nu-s foarte multe detalii aici.
JOZSEPF: (*ia hârtia din mâna PETREI.*) Ia să vedem de unde vii. Țară de proveniență... Iran... Vârstă... mhmm. 1,76, 65 de kilograme. Nume Mehdi Landal. A petrecut un an și jumătate în tabăra din Serbia, dar a refuzat azilul politic. Ăsta a plecat de la el din țară ca să fure alocațiile altora. De-asta nu le crește alor noștri nimic, că vin prea

mulți de la ei.

PETRA: Ei, nici Serbia nu e chiar raiul de pe pământ.

JOZSEPF: Nu, dar oricum e mai bine ca la ei. De ce n-au rămas acolo dacă au avut ocazia ? Firește, toți vor să trăiască mirajul occidental.

PETRA: Credeam că te-ai obișnuit. Fiecare are motivul lui, iar treaba noastră e să ajutăm cum putem.

JOZSEPF: Să ajutăm, da. Nu vreau eu să învârt cuțitul în rana inamicului? Nu! Pentru că și violența e, până la urmă, o formă de a-l face să se simtă băgat în seamă, da, da. Iar eu nu sunt o persoană violentă. Dacă inamicul nu e est-european sau cel mult vest-european, să facă bine să rămână la el acasă.

PETRA: Probabil casa lor e o ruină.

JOZSEPF: Cel puțin, e o ruină existentă și aparține țării lui. Iar datoria impune să o ia de la zero și să reconstruiască. În satul nostru, părinții așa ne-au învățat de mici. Și timp de 30 de ani, nimeni nu a intrat și nimeni nu a ieșit. Și am trăit frumos în căsuțele noastre.

PETRA: Și dacă peste căsuțele noastre ar arunca cineva cu o bombă?

JOZSEPF: Au aruncat ei în război cu destule. Și totuși, ne vezi? Ne vezi, Petra, ne vezi pentru că am rămas aici, în sătucul nostru! Am rămas și am construit tot, tot, până la ultima turlă de pe ultima bisericuță.

PETRA: Am construit în vreme de pace.

JOZSEPF: Aici ai dreptate. Dar știm noi cine își mai amintește de eforturile făcute de bătrânii noștri pentru independență? De lupta lor pentru întregirea națiunii?

PETRA: Luptăm și ne luptăm cu cine suntem nevoiți. Dar trăim vremuri în care națiunea nu mai e la fel ca acum 20 de ani. Azi, națiunea începe să se piardă încă din primul oraș în care numele țării se schimbă.

JOZSEPF: Orașu' ca orașu'! Da' la graniță nu-ți stă vreo metropolă. Ci satu'! În care națiunea se naște și renaște când e nevoie!

PETRA: Să ne gândim – câți dintre noi mai respectă vreo tradiție sau…

JOZSEPF: La noi găsești câte puțin pentru sufletul fiecăruia. (*la public*) La care, după cum vă imaginați, inamicul și copiii lui nu sunt poftiți. (*către PETRA*) Hai să nu ne mai contrazicem și să ne ocupăm de nou-veniții noștri, vrei? (*are un fluier la gât, începe să fluiere cu el*) Haideți, haideți mai repede! Mâine dimineață ne apucăm de lucru. 7 rânduri de săpat până la 12. Petra, să ai grijă de băiat. Noi ne retragem puțin, să vorbim despre procesul de... acomodare.

JOZSEPF și MEHDI se retrag de o parte. PETRA pleacă cu băiatul.

Scena 4 sau „Avertismente"

MEHDI: Bună ziua... Eu...

JOZSEPF: Așa! După o vreme încep să te asculte toți. Te avertizez, ați face bine să nu creați probleme aici.

MEHDI: Alan... Nu. Noi nu…

JOZSEPF: Da' ce crezi, că o să stați aici pe gratis?

MEHDI: Nu.

JOZSEPF: Apă, mâncare. Proaste sau bune, au un preț. Costă. Eu lucrez, tu lucrezi. S-a înțeles? Nu mă face să mă repet. C – o – s – t – ă. Preț. Capiș?

MEHDI: Alan. Acolo, înapoi. Unde e?

JOZSEPF: Ți-am zis nu mă face să mă repet. O să munciți.

MEHDI: Da.

JOZSEPF: Văd că nu ești prost. Cu atât mai rău. Începem de mâine. Mi-am terminat tura de azi și n-am vreme de povești. Ia, semnează aici. (*îi întinde o hârtie*) Acte aveți?

MEHDI: Da. (*MEHDI ia hârtia și o ține pentru sine, îi dă pixul înapoi lui JOZSEPF*)

JOZSEPF: Ți-am zis să semnezi. Uite!

MEHDI: Plecat, legal. (*ia înapoi pixul și semnează hârtia*) Legal, noi am ajuns legal. Alan, noi, împreună. Apă, aveți niște apă?

JOZSEPF: (*râde sarcastic*) Alan e pe mâini bune.

MEHDI: Într-adevăr?

JOZSEPF: Nu. Unde ți-e pașaportul ?

MEHDI: Aduse, lucruri. Nu multe.

JOZSEPF: Tu n-auzi ? Te-am întrebat de pașaport.

JOZSEPF face o fotografie în aer, apoi arată spre MEHDI. MEHDI scoate pașaportul, JOZSEPF se uită la el, punând mâna pe unul din colțuri, dar MEHDI se retrage și îl bagă înapoi.

JOZSEPF: Ho, că nu fur.

MEHDI face un semn spre JOZSEPF că ar vrea să bea ceva. JOZSEPF ia din ghiozdan o sticlă cu palincă. MEHDI ridică să bea destul de repede și se îneacă.

JOZSEPF: Prea tare pentru voi, a?

MEHDI îl privește pe paznic speriat.

JOZSEPF: O să te obișnuiești tu.
MEHDI: Alan. El rămas cu mine. Noi…
JOZSEPF: Nu ți-a plăcut, așa-i?
MEHDI: Ba da. Acum?
JOZSEPF: Vezi, să nu te-nveți. Acum haide, e târziu.
MEHDI: Alan?
JOZSEPF: Alan, Alan. (*ca și cum ALAN ar înseamna da*)

JOZSEPF îi face un semn către ieșire, se apleacă reverențial. Când MEHDI ajunge în dreptul lui îi dă un șut care îl dezechilibrează.

MEHDI: (*mai mult pentru sine, în Farsi*) Dacă vrea să ne trimită înapoi, trebuie să stăm departe de el. Cât avem pașapoartele, existăm. Cât timp ne avem unul pe altul suntem în viață.
JOZSEPF: (*pentru sine, în maghiară*) Mai vedem noi cât de departe o să ajungeți să vă mai reproduceți voi pe teren european! Să fii recunoscător dacă mai ai norocu' să treci de gardul ăsta.

Scena 5 sau „Un aliat"

PETRA și ALAN se află într-un container. E seară.

ALAN: Nu văd nimic.
PETRA: Da. (*PETRA ia o lanternă reîncărcabilă cu manivelă pe care o aprinde Așează bagajul lui ALAN.*) Mai ai și altceva?
ALAN: (*arată către rucsacul său*) Doar asta. Culori, desene.
PETRA: Desenezi?
ALAN: Învăț. Pe drum un om rău. Tata... (*ALAN își scoate afară buzunarele de la pantaloni, unde nu se află nimic*) Banii...
PETRA: A fost violent cu voi?
ALAN: Apoi tata... inelul. El înapoiat desene și culori. Tata zice...
PETRA: Sunteți în siguranță acum.
ALAN : Inel. Sunt frumos, primit. Cadou...
PETRA: (*e stânjenită, vrea să-i întindă mâna, dar se retrage.*) Petra. Și tu ești?
ALAN: Eu? (*încurcat*) Alan. 10 ani și 6 luni. Tu ai câți ani?

PETRA: 31.
ALAN: Asta înseamnă cât, vârsta mea.
PETRA: Mai mult. De 3 ori mai mult.
ALAN: Și omul rău?
PETRA: Și mai mult.
ALAN: Și, el... desenează?
PETRA: Nu înțeleg...
ALAN: Cel rău. Omul. (*ALAN arată spre desenele lui*)
PETRA: Ăăă... Oamenii răi nu au fost mereu așa.
ALAN: Când o să cresc... desenator. Asta... vreau. Nu om rău și mare.
PETRA: O să fii ce vrei tu.
ALAN: Stăm mult?
PETRA: Plec când vine tatăl tău.
ALAN: Aici.

ALAN arată spre fereastra containerului. MEHDI intră între timp în container.

PETRA: Câteva luni. Cel puțin.
ALAN: Luni?
PETRA: Peste mai multe... luni.
MEHDI:(*în Farsi*) Alan, puiule, ieși te rog puțin până afară. Vreau să vorbesc cu doamna.
ALAN: Bine.
MEHDI: Doamnă.
PETRA: Petra.
MEHDI: Uitați, doamnă.... Petra. Locul pentru el... obstacol. Noi trecem obstacolul. Altceva... să nu-i spuneți. Nu tabără, nu plecat. Refugiat nu. (*schimbând tonul*)
PETRA: El știe... de oamenii răi. De aici.
MEHDI: Vă rog, scuze. Probleme nu facem. Nu noi. Eu, Alan.
PETRA: Înțeleg, domnule Mehdi. Am av... am și eu un copil.
MEHDI: Ani?
PETRA: 7. Ar fi avut acum vârsta lui Alan
MEHDI: Să vă trăiască!
PETRA: Da, i-am arătat unde veți sta. Astea sunt condițiile. Deocamdată sunteți singuri.
MEHDI: Mulțumim. Un lucru... Alan.
PETRA: Da?
MEHDI: Departe de aici.

PETRA: Nu îl vom lua de lângă dumneavoastră. Minorii neînsoțiți sunt cea mai ușoară pradă. E periculos pentru ei.

MEHDI: Departe de periculos, Alan. (*încearcă să imite statura și gesturile unui paznic de tabără*)

PETRA: Din păcate, nu pot să aplic tratament special nimănui, domnule Mehdi. Sunt mulți oameni de care mă ocup aici. Mulți sunt foarte bolnavi. Iar eu sunt infirmieră.

MEHDI: Infirmieră? Vă rog.

PETRA: Voi încerca. Dar nu promit nimic.

MEHDI: Promit, da...

Scena 6 sau „Diferențe și obiceiuri"

MEHDI taie pâine și pune niște bucăți de salam pe pâine. Vine ALAN.

ALAN: Tata, doamna asta o să ne ajute să primim harta?

MEHDI: Harta? (*îngândurat*) Da, fiule. De asta trebuie să ne purtăm bine cu ea... Va fi prietena noastră... Singura.

ALAN: Ceilalți oameni de aici ne sunt dușmani?

MEHDI: Nu. Dar sunt prea ocupați cu treburile lor ca să mai aibă timp să fie prieteni cu cineva. Ia, mănâncă...

ALAN: Ce e asta?

MEHDI: Salam. E de pui.

ALAN: Are gust ciudat. (*scuipă primă înghițitură*)

MEHDI: Așa e mâncarea de aici.

ALAN: Dar eu vreau ce făcea mama. Nu-mi place chestia asta. Are un gust oribil.

MEHDI: Ei... nu ți-ar plăcea nici ca ei să spună că plăcinta noastră sau ayranul nu sunt bune, așa-i?

ALAN: Dar ayranul și plăcinta sunt minunate.

MEHDI: Chiar și așa, nu tuturor le place. Hai, mănâncă până mă duc eu să mă spăl.

MEHDI își pune apă rece dintr-o sticlă de cinci litri într-un lighean. ALAN se pune pe burtă și începe să deseneze. Tatăl său merge în spate și își toarnă ligheanul cu apă peste haine. Ud leoarcă pune restul apei din sticlă la încălzit într-o cană de metal, pe un reșou. Ia de pe scaun un rând de haine gri, își stoarce propriile haine și își pune la gât o cruciuliță pe care o găsește în buzunarul pantalonilor. Oprește reșoul.

MEHDI: Alan, la spălat.

ALAN: Bine, dar îmi spui o poveste? Ea mereu îmi zicea una, înainte de culcare.
MEHDI: Da. O să-mi amintesc eu ceva.
ALAN: Sau mai bine îmi spui una despre mama, de când v-ați cunoscut...
MEHDI: (*încurcat*) Treci aici și bagă mâinile în apă.

MEHDI se așează pe un scaun alături, de sub care ia o biblie, începe să citească. ALAN se spală pe față și mâini, apoi se șterge cu un prosopel. MEHDI își pune cruciulița sub bluză

ALAN: Am terminaat! Era ca naiba de rece.
MEHDI: Alan?
ALAN: Ce? (*pauză*) Îmi pare rău.
MEHDI: Va trebui să ne obișnuim pentru ceva vreme cu condițiile astea. (*ALAN se așează lângă MEHDI*) Odată, bunicul tău a zis că profetul Mohamed e mesagerul lui Allah. Dar ce a uitat el să ne spună e că, undeva, departe de noi, oamenii au alți mesageri. Ca Musa sau Ibrahim. Ei se numesc creștini, de la religia creștină. Au mulți sfinți. De altfel, ei ne-au inspirat pe noi să păstrăm legătura cu mesagerii noștri pentru a ne apropia de Allah. Fiul lui Dumnezeu se numește Iisus. A fost foarte nobil și a iubit foarte mult oamenii. S-a sacrificat pentru ei. De asta, noi trebuie să ne amintim și să-l slăvim în fiecare zi. La fel cum ne duceam să-l rugăm pe Allah să ne vegheze, acum ne vom închina lui Iisus. Pentru că el știe răspunsurile de care noi avem nevoie.
ALAN: Tu mi-ai spus mereu despre credință că nu se poate nega.
MEHDI: Credința se schimbă. Allah se schimbă și el.
ALAN: Vrei să spui că Allah s-a transformat în Iisus iar eu trebuie să mă închin lui?
MEHDI: Allah rămâne Allah. Dar nu mai e al nostru. E al celor rămași acasă. Iar noi nu ne vom mai întoarce acolo.
ALAN: Și dacă ne rătăcim și nu găsim drumul? Sau harta? Ne putem întoarce.
MEHDI: Nu ar fi o decizie prea înțeleaptă.
ALAN: Dar eu vreau să-l păstrez de partea mea pe Allah. Pot?
MEHDI: Sigur, fiule. Vreau să zic, atâta timp cât suntem doar noi doi, aici. Și știm că nimeni nu vede.
ALAN: Asta înseamnă să nu mă mai rog? Tu mereu spui cât de important e să te rogi. Și tu... o să-l păstrezi?
MEHDI: Eu deja am luat o decizie, Alan. O să vezi, Iisus ne va duce mai

aproape de hartă. Te poți ruga în continuare dacă asta e ce vrei, dar trebuie să ai grijă.
ALAN: Crezi că mamei i-ar fi plăcut asta?
MEHDI: Mamei i-ar plăcea să te știe în siguranță.
ALAN: Dacă așa spui tu, tata. Dar eu nu vreau să mă schimb... Noapte bună.
MEHDI: Noapte bună, fiule.
ALAN: Tata?
MEHDI: Da...?
ALAN: De ce n-ai putut să o salvezi pe mama?

MEHDI ezită să răspundă. ALAN adoarme cu capul în poala tatălui său, la fel ca în scena 1

Scena 7 sau „Autoritate și dogme"

MEHDI curăță o pereche de bocanci. JOZSEPF citește un ziar

JOZSEPF: Ai terminat?
MEHDI: Terminat? Da, aproape...
JOZSEPF: Bun. După ce termini aici, apucă-te să aranjezi alimentele de ieri. Te așteaptă un camion plin.
MEHDI: Așteaptă. Unde?
JOZSEPF: Afară.
MEHDI: Ghetele. (*îi dă lui JOZSEPF ghetele*)
JOZSEPF: Mai are o urmă.
MEHDI: Mai are o zgârietură și nu iese cu cremă.
JOZSEPF: Bine. Hai, la muncă cu tine.
MEHDI: 9 luni. Ne-am plâns, nu. Răspuns la cerere… Vrem un răspuns la cerere.
JOZSEPF: Nu a trecut suficient timp.
MEHDI: Alții au plecat la o lună.
JOZSEPF: Asta pentru că erau oameni singuri. Sau familii cu un singur copil. Au avut noroc. Îndeplineau condițiile.
MEHDI: E una pe care noi nu o îndeplinim?
JOZSEPF: E suficient să treci printr-o altă țară și să refuzi condițiile pe care ți le oferă. Sau ai uitat de unde vii?
MEHDI: Copilul. În Iran, pericolul…
JOZSEPF: Iran! De Serbia vorbeam. Mai bine le acceptai oferta… Totuși, te-au ținut mai bine de un an.

MEHDI: Mai departe de acolo, cât mai departe...
JOZSEPF: Nu înțeleg ce zici. Mă rog. Treaba mea, păzesc pe voi aici.
MEHDI: Vreau ca fiul meu să aibă educație. Civilizată.
JOZSEPF: Atunci, fă-i-o singur. A, porți cruce? E pentru civilizația de acolo? Ca să te ia-n primire.
MEHDI: E respect și credință.
JOZSEPF: Jignire pentru creștini. Dacă ai credință, rămâi la a ta.
MEHDI: Dumnezeul tău.
JOZSEPF: Nu e și al tău.
MEHDI: (*în același timp cu JOZSEPF*) E și al meu.
JOZSEPF: Zi-le și la restul de musulmani. Curajos, să te închini.
MEHDI: Nu vrem să ne întoarcem.
JOZSEPF: Nu e după cum vreți voi.
MEHDI: Nu putem.
JOZSEPF: Lucrurile nu se execută la noi în țară după cum vrei tu, dușman al poporului și al familiei! Ai face bine să-ți actualizezi rugăciunile, Coranul și credința ta, oricare ar fi aia, pentru că zilele tale în această tabără sunt numărate. Cărați-vă din Europa! Nu ne mai pune copiii în pericol! Aici trăiesc oameni simpli și nu au nevoie de vecini din țări exotice de care nu au auzit! Dispari!
MEHDI: Deci... o să fim trimiși înapoi?

JOZSEPF face un semn către pistolul de la brâu, MEHDI se îndepărtează.

JOZSEPF: Agha, Agha!
AGHA: Aici!
JOZSEPF: De azi, să faci bine să-l urmărești pe Landal și pe băiatul lui. Ai priceput?
AGHA: Da... priceput.
JOZSEPF: Tot ce ți se pare suspect, să vii și raportezi. Ai înțeles?
AGHA: Da, da. Am înțeles.

JOZSEPF iese

Scena 8 sau Speranțe și soluții

ALAN și MEHDI, în container, de dimineață.

MEHDI: Alan! Alan, trezește-te.

ALAN: Nu vreau.
MEHDI: Fiule...
ALAN: Nu mai vreau să merg iar să-i car bucătăresei zarzavaturile. De când suntem aici am făcut numai desene urâte. Nu mai am timp pentru nimic.
MEHDI: Alan...
ALAN: Nu-mi mai place să desenez. Devine plictisitor și singurul care-mi vede desenele ești tu. Seara nu am lumină suficient de bună. Uite, e mai urât decât cercurile pe care le aveam de făcut la școală.

MEHDI se îmbracă cu hainele de muncă.

MEHDI: Mai avem foarte puțin, fiule. Gândește-te că fiecare roșie cărată e un punct în plus la cursa cu obstacole la care participăm. Un punct care te duce mai aproape de hartă.
ALAN: Dacă primim puncte în plus, de ce spune domnul Jozsepf că sunt un leneș care va sfârși cărând roșii? A zis că, în cel mai bun caz, voi ajunge în Spania.
MEHDI: (*mânios*) Asta a zis? (*încearcă să se calmeze*). Vrea să se asigure că treaba e terminată la timp și că tu primești zilnic punctul ca să putem trece la următorul nivel.
ALAN: Eu nu mai vreau să dureze atât. E normal să treacă timpul așa de greu? Nivelul ăsta pare interminabil. Tu nu te joci cu mine. Muncești tot timpul aici, iar când vii, eu deja dorm. Mă plictisesc și mi-e frig în sera de zarzavaturi. Mi-e dor de tine, tata.
MEHDI: Așa se întâmplă, Alan. Obstacolele sunt mai numeroase decât ne așteptam când am ajuns. Răbdarea e singura care ne poate ajuta acum. Și, încă ceva... Acum că am ajuns la nivelul următor, vom începe să ne înregistrăm progresul.
ALAN: Cum?

MEHDI scoate o cameră de filmat.

MEHDI: Am păstrat-o pentru că știam că va fi nevoie de ea. Ziua nu o pot folosi, pentru că fiecare trebuie să-și continue misiunea pe care o are de îndeplinit.
ALAN: Când vrei să facem asta? Și ce vrei să filmezi cu ea?

MEHDI învârte camera pe toate părțile.

MEHDI: Am nevoie doar ca tu să desenezi ce știi mai bine. De fapt, poți desena orice. Oriunde - pe foi, pe tăbliță, pe mochetă. Iar eu voi păstra desenele tale, filmându-le.
ALAN: Eu pot să iau planșele cu mine. Mama zice... zicea mereu să păstrez planșele ca să văd cât am progresat.
MEHDI: Alan, e foarte posibil ca pe drum să nu putem să le luăm. În schimb, camera are card de memorie. Îl scoți, îl ascunzi repede undeva și gata. Nimeni n-o să-l găsească.
ALAN: Deci filmulețele astea sunt ca să păstrăm desenele?
MEHDI: Indiferent de ce se întâmplă.

MEHDI pornește camera și se apropie de ALAN

MEHDI: Ia, zâmbește la cameră.
ALAN: Înregistrezi?
MEHDI: Mhm.
ALAN: Bună ziua tuturor! Numele meu e Alan și îmi place să desenez. Am 11 ani și 7 luni și am plecat de acasă cu tata după ce mama… Astea sunt desenele mele, pe care nu mai am cui să i le arăt. Tata spune că au potențial, dar eu nu prea-l mai cred. (*către cineva, din public*) Și tatăl tău ți-a zis asta măcar o data, nu? Uite, ăsta e primul meu elefant.

Scena 9 sau „O mână de ajutor din partea vecinului"

ALAN își pune desenele în acuarelă afară, la uscat. MEHDI îl filmează

AGHA: Bună dimineața.

MEHDI închide și ascunde camera

AGHA: Am venit cu gânduri bune. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Agha.
MEHDI: Mehdi. El e Alan, fiul meu. (*merge cu ALAN în container.*) Vezi ce-i spui.
ALAN: Pare prietenos.
MEHDI: Și păianjenii par prietenoși. Stai înăuntru până văd ce vrea de la noi. (*MEHDI iese la AGHA*) Deci, și tu vii tot din Iran. Ești demult aici?
AGHA: Am ajuns cu 5 luni înaintea voastră.

MEHDI: Și te-au trimis să ne spionezi…
AGHA: Jozsepf, paznicul, vrea să știe ce-nvârtiți. Dar nu-ți face griji. Nu te dau în gât.
MEHDI: Și eu ce garanție am?
AGHA: E un risc. Mă crezi sau nu. Dar cred că ne-am asumat unul mai mare când ne-am imaginat că să ajungem în Europa și să o luăm de la zero e mai ușor. Nu e în interesul meu să fiu împotriva ta. Cred că ai văzut, în tabără. Cum se folosesc de ajutoare. Mâncare, medicamente, parcă-ar fi de aur. Stăm și așteptăm, muncind pe rupte și ne împingem unul pe altul în noroi pentru o pereche de pantofi sau pentru o bucată de pâine.
MEHDI: Nici ție nu ți-au acceptat cererea, așa-i?
AGHA: N-are niciun sens. Am rămas fără pașaport. L-am pierdut când au vrut să ne mute în altă parte. Jozsef mi-a spus că l-a găsit el, în noroi, dar sunt sigur că nu e așa.
MEHDI: De unde știi?
AGHA: El spune asta multora dintre noi, mai sunt vreo 3 cu aceeași poveste.
MEHDI: Mhm. (*scurtă pauză în care se privesc insistent*)
MEHDI: Tu cum ai ajuns aici?
AGHA: Părinții nevestei mele nu mă mai suportau. M-au dat afară. Nu aveam unde să mă duc, așa că m-am adăpostit provizoriu într-o baracă. În aceeași zi, în piață a explodat o mașină. Eram la un interviu. În fine, ție ce ți-a explodat?
MEHDI: Sufletul. Atunci l-am luat pe Alan și am știut că nu mai e cale de întoarcere.
AGHA: Ești poet și-n vreme de război. N-o să-ți cer explicații. Tot ce vreau, la fel ca tine, e să plec odată de aici. Să știi că voi doi și ce puneți la cale cu filmulețele voastre, sunteți în siguranță.
ALAN: Tată, ce vrea domnul ăsta de la noi? Vine din același oraș?
MEHDI: Nu, dar ne leagă mult lucruri.
AGHA: Uite, asta e pentru tine. (*scoate o figurină din buzunar*)
ALAN: Mulțumesc.
AGHA: O să-i prindă bine să se mai joace și el cu altceva. Pe curând, Landal. Gândește-te bine la ce ți-am zis.

AGHA pleacă

ALAN: E puțin ciudat domnul ăsta. E și el tot un obstacol?
MEHDI: Nicidecum. S-ar putea să ne poată ajuta.

Scena 10 sau „Negare"

MEHDI strânge desenele lui ALAN. Băiatul ia camera și începe să-l filmeze pe tatăl său.

ALAN: Vezi? Și eu pot să fac asta.
MEHDI Foarte bine. (*MEHDI curăță mere.*)
ALAN: Ce faci?
MEHDI: Mere cu nucă și zahăr.
ALAN: Și unde le coci? Aici nu avem cuptor.
MEHDI: O să le mâncăm așa.
ALAN: Mama nu ar fi făcut niciodată așa ceva, mai bine nu le mai pui nimic.
MEHDI: Știu ce ar fi făcut mama, dar nu avem cuptor aici, Alan.
ALAN: Dar…
MEHDI: Poți, te rog, să-mi aduci zahărul și să nu-mi mai amintești de fiecare dată ce ar fi făcut sau nu, mama? Nu-mi faci lucrurile mai ușoare.
ALAN: Bine. Uite, poftim. Dar să știi că nu-i corect.
MEHDI: Pentru cine nu e corect, Alan?
ALAN: Pentru mama. Ea a murit. Eu nu. Ea a vrut să plecăm. Eu nu. Ar fi trebuit ca eu să fiu în locul ei. Uneori pare că ai uitat de ea, că vrei să ne trăim viața ca și cum ea nu a existat. Eu nu mai sunt așa mic cum crezi tu.Văd... Ura din tabără, noroiul care nu se curăță așa de ușor de pe hainele noastre când plouă, răutatea paznicilor, care cred că au dreptul să se comporte ca și cum ar fi stăpânii noștri. Știu că ăsta nu mai e joc, ci o cursă.
MEHDI: A fost vina mea, bine? Eu nu voiam să plecăm, pentru că știam unde vom ajunge. Ea insista. Ne-am certat foarte rău când tu erai plecat.
ALAN: (*plânge*) Vrei să spui că totul ar fi putut fi evitat? Și că mama ar fi fost în viață?
MEHDI: La naiba! Crezi că mai contează ce am fi putut evita sau nu? Am făcut tot ce ar fi vrut mama ta. Mult prea târziu, da. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Alan! Întoarce-te!

ALAN iese.

Scena 11 sau „Accident”

JOZSEPF își curăță pușca. PETRA vine cu o compresă cu gheață pe care i-o pune pe frunte.

JOZSEPF: De la 12 simt că o să explodeze. A devenit insuportabil. Ploaia, mirosul, frigul... Te admir, sincer.

PETRA: Pentru ce?

JOZSEPF: De când ai venit aici, ai îndurat tot ca o eroină. Ți-ai făcut mereu treaba, nu te-ai plâns niciodată de condiții, de vreme, de insalubritatea de care suntem înconjurați. Ai fost un umăr de sprijin pentru toți nenorociții ăștia. Și nu ai uitat niciodată de mine. (*se întoarce și o sărută pe frunte*)

PETRA: Asta am ales să facem, nu-i așa? De ce să ne plângem noi, Jozsepf, când ei sunt cei peste care viața s-a prăbușit mai rău decât un avion în flăcări în mijlocul Amazonului? Am vreun motiv să mă plâng, când înainte de culcare pun capul pe patul și perna mea? Pot să mă plimb liberă unde vreau și nimeni nu-mi spune ce să fac. Aș putea să renunț foarte bine la acest post oricând. Dar nu vreau. Am venit aici cu un scop.

JOZSEPF: Ești admirabilă.

PETRA: Și totuși, nu am nevoie de admirația nimănui. Întotdeauna m-am întrebat de ce ai venit să lucrezi aici. Pe zi ce trece, pari tot mai ursuz, mai nefericit și când te întreb ce ai îmi spui că e de la vreme. Iar dacă insist te faci că plouă. De ce te chinui singur?

JOZSEPF: Nu vreau să te amestec și pe tine în problemele mele, Petra. Atâta tot.

PETRA: N-am să mai insist. O să fiu încă aici să te ascult când te decizi.

JOZSEPF: Nu face de-astea.

PETRA: Crezi că m-am supărat? Ei bine, nu. Dar trăiești ca și cum viața ta ar fi o mare enigmă pe care nu ți-ar plăcea ca eu să o descopăr.

JOZSEPF: Pe mine nu m-au trimis benevol aici. Îți amintești că înainte lucram la poliție, așa-i?

PETRA: Da, și că ai renunțat pentru că nu mai suportai cazurile mușamalizate.

JOZSEPF: De fapt, m-au obligat să renunț ca să nu facă scandal și să mă dea afară.

PETRA: Și-ai demisionat?

JOZSEPF: Da. Conduceam cu viteză. Am frânat brusc. Omul ăla... Nu a pățit nimic grav, dar băusem înainte, așa că am plecat. Știam că

n-o să mă ierte nimeni pentru că eram în serviciu. Așa am ajuns aici.

PETRA: Și de ce nu mi-ai zis până acum nimic?

JOZSEPF: N-am vrut să crezi despre mine că sunt un laș.

PETRA: Oricum am aflat. Ce mai contează?

JOZSEPF: Nu ești supărată?

PETRA: De ce să fiu supărată? Doar nu ai omorât pe nimeni. Am auzit atât de multe minciuni în viața asta, încât a ta nu mă miră. Și dacă zici că-ți pare rău. (*îl fixează cu privirea*) Îți pare rău, nu-i așa?

JOZSEPF: Da. Dar am plătit mai mult decât era nevoie.

PETRA: Nu mai mult decât cei veniți aici, Jozsepf. Să nu uiți că dintre toți, tu ești cel norocos.

Scena 12 sau „O înțelegere și un dezacord”

În tabără, lângă baraca lui JOZSEPF

JOZSEPF: Agha, ia vino-ncoa și spune. Ce căutai aseară la punctul de control?

AGHA: Aseară, eu am fost la Landal și la fiul lui.

JOZSEPF: Așa? Și unde mă rog e cutia cu paș… În fine, deci, ai fost la el și... zi... era totul în regulă? Niciun incident?

AGHA: El da, fiul lui, nu.

JOZSEPF: Adică?

AGHA: Mi-a zis că e înăuntru... nu se auzea niciun zgomot. L-am pus să-l cheme afară să-i dau o jucărie, dar mi-a zis să i-o las lui, pentru că băiatul doarme.

JOZSEPF: N-ai insistat?

AGHA: Nu. Aș fi dat de bănuit. Când am plecat, m-am ascuns ca să nu mă vadă. Pleca. Probabil să-și recupereze fiul.

JOZSEPF: Hai să le facem noi o vizită, să văd cum o mai duc. (*cei doi ies din scenă și revin.*)

AGHA: Nici aici. Nimic

JOZSEPF: Nimic? (*cei doi caută afară*) Ia uite, ce-am găsit.

AGHA: V-am spus că nu eu l-am luat. Ce era acolo ?

JOZSEPF: Lucruri importante care nu te privesc.

AGHA: Am înțeles.

JOZSEPF: Dar ia uite cine-a apărut. Micuțul Alan. Bună seara, băiete, de unde te-ai teleportat?

ALAN: Bună seara.
JOZSEPF: Agha, lasă-ne singuri. Ai căscat destul gura azi.

AGHA se retrage într-un colț de unde să îi poate vedea pe cei doi.

JOZSEPF: Ia spune, micuțule Alan, nu te-a-nvățat tatăl tau să nu-ți bagi nasul în lucrurile oamenilor?
ALAN: Tata, mi-a zis, da.
JOZSEPF: Și atunci? Ți-a spus și apoi s-a răzgândit și te-a pus să cauți unde nu trebuie?
ALAN: Nu știu.
JOZSEPF: Atunci de ce mama dracu' nu l-ai ascultat, dacă ți-a spus? Dacă tăică-tu zice ceva, îl asculți, că e taică-tu! Chiar dacă e un nenorocit, înțelegi?
ALAN: Ce spuneți? Tata!
JOZSEPF: Degeaba-l strigi. Am avut grijă să aibă de lucru. Ia spune-mi tu mie: știi ce pedeapsă primesc musulmanii care se convertesc la creștinism, după ce se întorc cu coada între picioare din Europa înapoi la ruina lor? Știi? (*ia de pe sârmă desenele lui ALAN și le rupe.*) Când o să te întorci acasă cu nemernicul de taică-tu, Islamul o să-i facă felul, iar tu vei fi un nenorocit de orfan musulman care va sfârși foarte-foarte rău. Și tu și el o să putreziți pe drum înapoi spre casă, ai auzit?
ALAN: Lasă-mă!
JOZSEPF: Vrei să te las să-ți faci rugăciunea? Corcitură orientală ce ești. Ne rugăm împreună? Vrei? Repetă după mine – Tatăl nostru care ești în ceruri (*ALAN rămâne tăcut, JOZSEPF îl strânge mai tare*) Repetă, până nu-ți mut dinții ăia din gură, am spus! După mine... Tatăl nostru care ești în ceruri...
ALAN: Tată nostru care ești în ceruri...
JOZSEPF: (*îl ia pe ALAN și îl trântește la pământ*) Sfințească-se numele tău.
ALAN: Sfințească-se numele tău.
JOZSEPF Mai tare că n-aud. Spune mai tare.
ALAN: Sfințească-se numele tău.
JOZSEPF: Acuma tu. Spune rugăciunea mai departe.
ALAN: Sfințească-se numele tău.
JOZSEPF: Mai departe, am zis. Continuă cu ea până la Amin.
ALAN: Nu...
JOZSEPF: Nu te-a-nvățat taică-tu până la capăt rugăciunea? Nu s-a gândit

să te civilizeze și pe tine până să intrați în Europa? Aaa, te crezi la vamă, sau la poza de pașaport, ca să plângi! Zi mai departe rugăciunea, fiară ce ești!

Vine MEHDI

MEHDI: Ia mâna de pe el!
JOZSEPF: Poți să-ncepi să-l înveți să se roage creștinește de acum!

MEHDI îl împinge pe paznic de pe fiul său. La rândul lui, JOZSEPF se năpustește asupra lui MEHDI pe care îl lovește, cei doi se luptă, după care pleacă. MEHDI rămâne pe jos, ALAN se ridică și vine lângă tatăl său. Îi ia brațul și îl pune după gât.

JOZSEPF: Data viitoare, dacă vă mai băgați botu' unde nu trebuie, vin și vă împing pe amândoi cu capu-n pământ, ca pe struți. S-a înțeles?

Scena 13 sau „Un pașaport și multe explicații"

JOZSEPF stă pe o băncuță și bea dintr-un păhărel de palincă. Vine AGHA

JOZSEPF: Să vezi ce i-am pus cu botul pe labe. Ce, cred că-și bat ei joc de mine?
AGHA: Ce-au zis?
JOZSEPF: Nici n-au apucat să vorbească. (*îi toarnă și lui AGHA în paharul lui de palincă, iar el bea din sticlă.*) Hai, bea și tu. Ai fost băiat bun. Hai, mă, bea că meriți! (*AGHA ezită, dă pe gât un păhărel. În timpul scenei JOZSEPF îi mai toarnă câteva*) Bună, așa-i? De prună.
AGHA: Îhî.
JOZSEPF: Ți-arde gâtu', ai? E bună, te mai curăță de microbi. Nu și de păcate, da' ce să-i faci?
AGHA: Nu mai vreau.
JOZSEPF: Încă unu' și gata.
AGHA: Nu trebuia să-l pedepsiți așa.
JOZSEPF: Dacă a greșit, să sufere. Nu așa vă zice și Allah, ai? E frumoasă libertatea, ai? Mai o dușcă-două, mai o femeie. Ia zi, de pe-aici, de când ai venit, ai pus ochii și tu pe vreuna de-a ta? N-o să-ți prindă rău. Vă trimitem pe amândoi... Întotdeauna doi e mai bine decât unul, dacă mă-nțelegi.
AGHA: O am pe-a mea de-acasă.

JOZSEPF: E, da' ce, ți-ajunge una? Dacă eram eu în locul tău, până acum aveam trei... zeci. (*râde*) Dar aici nu, nu-i voie! Mă mulțumesc cu una! Măcar e cea mai bună din toate.

AGHA: Infirmiera?

JOZSEPF: Care că-s vreo trei...

AGHA: Roșcată și cu ochii verzi.

JOZSEPF: Ia uite, mă, că bine te mai pricepi. Îți place, ai?

AGHA: Io știu. Dacă vă place dumneavoastră, îmi place și mie. E bună.

JOZSEPF: Bună sau nu, legea voastră nu se aplică și invers. O femeie ca ea poate să panseze rănile doar la unu' singur, pricepi? (*îl ia de brațe și-l strânge.*) Așa că... ai grijă cum umbli. Priceput?

AGHA: Cum să nu.

JOZSEPF: (*îi dă drumul, se așează pe bancă. AGHA se pune pe pământ lângă el, amețit.*) Mai zi și tu ceva.

AGHA: (*tace*) Da'... pașaportu' mai aveți de gând să mi-l înapoiați?

JOZSEPF: De ce n-ai zis așa de la început? (*JOZSEPF scoate din buzunarul interior pașaportul lui AGHA*) Chiar aveam de gând să ți-l dau. Să fac și io o faptă bună astăzi, să mă ierte D... să... Ia de-aici. (*îl întinde, dar apoi îl retrage foarte repede.*) Dar mai întâi... bea. Până la capăt. (*scoate o altă sticluță cu palincă*). Arată-mi că-l vrei. (*dă peste cap sticla, JOZSEPF aruncă pe jos pașaportul. AGHA se așează.*) Nu-l mai vrei? Du-te după el. (*AGHA se târăște după pașaport.*) Curăță! Nu cu mâna. Hai, ia cu cârpa! (*AGHA își scoate tricoul și îi curăță bocancii lui JOZSEPF*) Apasă, să iasă jegu! Mai poți? (*AGHA ajunge la pașaport târându-se, JOZSEPF îl calcă pe mână.*)

AGHA: Îhîî.

AGHA reușește să ia pașaportul, dar leșină.

JOZSEPF: Sus! Sus, am zis!

PETRA: Uite, ai acolo și un analgezic, în caz că revine durerea.

JOZSEPF îi aude vocea PETREI, îl ia pe AGHA și-l târăște în spate, unde se ascunde.

MEHDI: Mulțumesc.

PETRA: Altă dată să nu mai intrați în probleme. Cu cine ziceai că v-ați încăierat?

MEHDI: Unu' de aici... Nu mai știu cum îl cheamă.

PETRA: A, și să nu uit, să te dai cu asta. E pentru cicatrizarea leziunilor. (*se*

apropie de el cu un flacon)

JOZSEPF: Landal! Ce cauți aici? N-aveai treabă?

PETRA: Ce dumnezeu țipi în halul ăsta la el? Nu vezi în ce stare e?

JOZSEPF: N-are nici pe dracu'! Uită-te și tu ce rumen e și cum îi sclipesc ochii.

ALAN vine târând un balon spart în care a fost odată heliu.

ALAN: Tata! Hei! Tata! Te caut de juma' de oră. L-am găsit azi. M-am certat pentru el cu un băiatul din baraca de pe deal... zicea că el i-a văzut sfoara primul. Dar eu am fost mai rapid. (*îl vede pe JOZSEPF și se ascunde în spatele lui MEHDI*)

MEHDI: Alan, te rog, du-te de aici.

PETRA: Ce vrea să-nsemne asta?

JOZSEPF: Ia zi, ce i-ai făcut săracului copil ca să-i iei balonul?

AGHA: Pașaportul! Mie să-mi dați înapoi pașaportul. E dreptul meu! (*se duce la ALAN*) Spune-i să-mi dea înapoi pașaportul!

PETRA: E adevărat?

MEHDI: Ăă...

PETRA: I-ai luat pașaportul? E beat mangă.

JOZSEPF: Aberează. Am ajuns când deja se băteau parte în parte. Ăsta urlă că să-i dea pașaportul, iar Landal râdea.

PETRA: Și tu de ce nu i-ai despărțit? Ați băut amândoi? Mai nou, te iei cu oamenii de care se presupune că ai grijă?

JOZSEPF: Am ajuns prea târziu. Landal îi aruncase deja pașaportul în noroi. Și eu am vrut să-l înveselesc puțin.

PETRA: Este adevărat ce spune?

JOZSEPF: Da' ce-l mai întrebi pe el?

MEHDI: Da.

AGHA: Mie să-mi dați pașaportul înapoi, spune-ți-le!

JOZSEPF: Hai acasă, Petra. N-ai ce să le faci, îți zic eu.

PETRA: Spune-mi, Alan, ce s-a întâmplat între Agha și tatăl tău?

MEHDI: ALAN!

PETRA: Nu vă băgați! Vreau să aud ce are el de spus.

AGHA: La dracu'! Dați-mi, mă, înapoi pașaportul. (*plânge*)

ALAN: Eram afară când domnu'...

JOZSEPF: Domnu' Dumnezeul tău... că așa te-a învățat tati să-i zici lui Allah, nu? Știai, Petra, că dragul nostru Landal a luat calea creștinismului?

PETRA: Și băiatul? Eu nu l-am văzut rugându-se niciodată.

JOZSEPF: Tocmai.

ALAN: Domnul ăsta m-a pus să repet după el... Tatăl nostru care ești în ceruri...

JOZSEPF: Ca să verific dacă l-a învățat corect. Nu vrem să ajungă în vreo Biserică și spună greșit rugăciunea!

PETRA: Jozsepf! Jozsepf oprește-te. Continuă, Alan...

ALAN: Eu n-am vrut să repet după el (*MEHDI îi pune mâna la gură lui ALAN*) Aaaaaa, lasă-mă. (*ALAN îl mușcă de mână, MEHDI îl ia pe sus și pleacă cu el*).

JOZSEPF: E nebun. Nu m-ar mira dacă el l-a caftit în halul ăsta.

PETRA: Jozsepf, cară-te de aici și nu mai spune tâmpenii.

JOZSEPF: Unde să mă duc?

PETRA: Unde vrei, numai pleacă odată să nu te mai văd ... (*JOZSEPF o strânge de mână*) Ia mâna, ce faci?

JOZSEPF: Nu-mi dai și mie un pansament cu rivanol, Petra?

PETRA: Ce zici acolo? Te-ai țicnit?

JOZSEPF: (*o lasă*) De ce, Petra, de ce-mi faci asta? Cu ce ți-am greșit?

AGHA: Pașaportul! Mie să-mi dați pașaportul înapoi.

Scena 14 sau „Un plan și o evadare mai mult sau mai puțin reușită"

Lângă containerul celor doi, ALAN îi îngrijește rănile tatălui său

ALAN: Dacă voiam să fim bătuți, am fi rămas acasă. Nu trebuia să mergem mii de kilmometri.

MEHDI îl privește. ALAN îi pune o compresă rece pe față.

ALAN: Am fi continuat să ne vedem de viețile noastre. Aș fi mers la școală, unde desenam cercuri și pătrate. Și nu ar fi trebuit să văd niciun om rău care îți fură inelul de la mama pentru desenele mele. Sau vreun paznic care să mă îngroape cu fața în noroi și să mă numească nenorocit de orfan musulman. Îmi venea să-i spun că deja sunt unul și că nu-i rămâne decât să mă omoare și pe mine dacă e atât de puternic.

MEHDI: Să nu mai zici asta niciodată.

MEHDI se ridică încet și umblă cu camera de filmat pe care o îndreaptă către public,

apoi se oprește lângă ALAN.

ALAN: Tată?

MEHDI: Continuă să vorbești…

ALAN: Nu mai știu... a, da... de fapt, nu are niciun sens să-ți amintesc de lucrurile sau de oamenii pe care i-ai uitat deja, nu? (*vorbește foarte tare cu camera, dar mesajul e clar adresat tatălui*) Bună seara, tuturor. Eu sunt Alan și îmi plăcea să desenez. Sau nu, mai bine... Bună ziua și a fost odată un copil căruia îi plăcea să deseneze până când desenele lui au fost aruncate în noroi. Ar fi vrut să continue dar... Nici așa nu e bine... Ăă... Paznicii zic că sunt copilul taberei, dar eu știu că nu e așa. Am venit cu tatăl meu acum nu știu cât timp. Mi-a promis că o să plecăm de aici peste nu știu cât timp, care nu mai vine. În drumul nostru sunt foarte multe obstacole și un singur om bun care ne vizitează din când în când să vadă dacă suntem bolnavi sau nu. Ce a rămas din desenele mele sunt amintirile.

MEHDI: (*se uită la bucățile de desen împrăștiate*) O să plătească pentru asta.

ALAN: Mă bucur că le-am păstrat undeva. (*ALAN arată spre cameră*)

MEHDI: M-am gândit că într-o zi o să vrei să le vezi. Când o să fim departe de locul ăsta.

ALAN: Chiar crezi că vom ieși de aici?

MEHDI: Da. Și am un plan pentru asta. Ultimul. (*văzând reacția contradictorie a lui ALAN*) Îți cer doar să ai încredere în mine, pentru ultima dată. Va funcționa. Dar trebuie să crezi.

MEHDI aduce o foaie de hârtie A3 și un marker roșu.

ALAN: De unde ai astea?

MEHDI: Le păstrez de ceva vreme. Și acum a venit timpul să le folosim.

AGHA: Landal! E cineva aici?

MEHDI iese afară din container.

AGHA: Am venit să văd ce mai faceți.

MEHDI: Dacă nu mi-ai fi spus, bruta aia l-ar fi făcut bucăți pe fiu'miu. Doar ce l-am liniștit. Îți mulțumesc.

AGHA: Uite ce e, Landal, nu mai suport viața din tabăra asta plină de mucegai. O să fug departe. Altfel... (*face un gest care ar însemna*

mort) Nu mai am zile aici... și nici speranță că o să ies pe altă poartă decât aia spre Iran, înțelegi?

MEHDI: Când vrei să pleci...?

AGHA: Cât mai repede. În seara asta. Veniți cu mine, tu și fiul tău. Am nevoie de ajutor.

MEHDI: (*ezitând*) Vom atrage atenția.

AGHA: Am un plan. Jozsepf e furios. Probabil va veni iar la voi acasă mâine dimineață să vă anunțe că vă trimite înapoi.

MEHDI: Ăă…

AGHA: Vrei sau nu? Eu fug în seara asta. Fie că vii sau nu cu mine.

MEHDI: Vom face cum spui tu. Dar să nu zici nimănui. (*își amintește ceva*)... Odată ajunși în altă parte... Ce-ai să faci fără pașaport, Agha? N-o să te recunoască nimeni și n-o să poți trăi nicăieri.

AGHA: O să fac ce știu mai bine. Va trebui să mă țină aici până să-mi decidă expatrierea. După ce ies, mai văd.

MEHDI: M-am chinuit să-l să creadă în iluzia unei libertăți. Acum îmi dau seama că probabil l-am dezamăgit.

AGHA: La dracu', termină cu regretele și filozofiile! Dacă nu plecăm mai repede de aici, o să ne taie. Îi zic eu o poveste lu' fii-tu. (*AGHA intră în container, MEHDI îl urmează*) Băiete, cum ziceai că te cheamă?

ALAN: Alan! Ce vreți de la noi? Plecați de aici! Caramba, nene. Nici eu, nici tata nu te placem.

AGHA: La naiba și cu tine, piticanie! Mai ai figurina pe care ți-am dat-o?

ALAN: (*scoate figurina soldățel din buzunar.*) Da. M-am tot jucat cu el de când mi s-au terminat culorile.

AGHA ia markerul și începe să deseneze cu el pe hârtia A3. MEHDI filmează desenul lui AGHA, care va fi proiectat live pe fundal.

AGHA: Uite, aici suntem noi. Am zis să te uiți. Și aici e un zid. De cealaltă parte a zidului e libertatea, sunt zilele în care desenai și te jucai liniștit, iar seara făceai baie cu spumă. Nu s-a pierdut nimic, e pus pe... pauză. Ă… Noi, ă... adică ăștia, va trebui să sărim zidul. Vom avea nevoie de curaj, pentru că e posibil ca soldatul să ne urmărească. (*pune soldatul lângă cei trei omuleți desenați*). El e mic, iar noi trei suntem puternici. Ia arată, ai mușchi? Încordează. Vezi? Dacă vrem, facem cât o armată.

ALAN: Dar eu nu vreau să fac parte din nicio armată!

AGHA: Ho, că nu te înrolează nimeni, puștiu'. Dacă îl vezi pe omuleț în

spatele tău, fugi, fără să te uiți în spate. Eu și taică-tu avem grijă că tu ești ăla care sare primul... Suntem la gard. Sari de pe umerii noștri pe cealaltă parte. Acum. Așteaptă! Dacă îl auzi pe taică-tu sau pe mine fluierând, atunci o iei la goană (*amândoi fluieră cu putere în același timp.*) Accelerează.

MEHDI: Nu te uita înapoi.

AGHA: Du-te, Alan... Fugi!

MEHDI: Fugi și nu privi în urmă!

AGHA: Fugi, Alan, fugi!

Se aude un sunet de pușcă, MEHDI se întoarce și ține camera îndreptată către public, AGHA ține foaia A3 căreia îi dă foc; e o foaie specială cu ardere rapidă. ALAN stă cu fața la public fără să se miște.

AGHA: Landal, eu rămân aici. E gata. Nu vreau să mor, Landal. Înțelegi? Dacă viața mea nu are nicio valoare pentru oamenii ăștia, măcar moartea să fie de folos cuiva. Acum nu mai contează nimic. Nopțile în care mă rugam ca să trăiesc au rămas departe, între Afghanistan și Turcia. Poate că era mai bine să rămân totuși acasă. Nu ar fi fost cu mult mai diferit. Pleacă de-aici, Mehdi. Salvează-ți fiul.

ALAN: Tată, mai avem mult?

MEHDI: Încă puțin...

ALAN: Nu mai pot.

JOZSEPF: Landal!

Se aude din nou un sunet de pușcă, MEHDI se lasă în genunchi, ține camera îndreptată spre fața lui JOZSEPF proiectată live, ALAN vine în spatele lui. Apare PETRA, care se uită prima dată la proiecția mare și apoi se întoarce către JOZSEPF.

PETRA: Jozsepf.

ALAN: Tată.

AGHA: Fugi, Landal!

JOZSEPF: Petra?

MEHDI: Fugi!

ALAN: Tată?

JOZSEPF: Petra?

MEHDI: Alan?

ALAN: Tată?! Mamă? Tată? Nu vreau să fiu aici fără voi.

Scena 15 sau „Scrisoarea”

ALAN stă cu spatele la public, îl filmează pe MEHDI live.

MEHDI: Dragul meu Alan,

Îți scriu pentru că mi-e teamă că gardul ăsta ar putea fi ultimul obstacol pe care îl vom traversa împreună. Poate nu ar trebui să mă gândesc la un plan B pentru viitorul nostru. Când o să crești și o să fii părinte vei înțelege mai bine la ce mă refer. Și de ce ei spun aici că planul B, odată ce te gândești la el, aduce cu sine mult ghinion. Au trecut aproape doi ani de când așteptăm să primim harta care să ne conducă spre regatul îndepărtat despre care eu doar ți-am vorbit. Ar fi trebuit să te ascult când te-ai oferit să desenezi una, ca să scutim din timpul acestei călătorii. Fiule, te rog să nu te superi pe mine. Știu, o să fii furios. Ai tot dreptul. Dar te rog să încerci să uiți amărăciunea provocată de eșecul meu. El nu a fost altceva decât o încercare de a ne salva. Poate planul și schița hărții mele nu au fost la fel de bune cum ar fi fost ale tale. Chiar și așa, am făcut asta pentru că vreau ca tu să continui să desenezi și să arăți lumii darul cu care ai fost înzestrat. Eu mă voi duce într-o împărăție în care, alături de EL voi putea veghea asupra ta. Te voi iubi mereu și mă voi gândi la tine atât timp cât vom fi departe unul de altul. Ce va rămâne din desenele tale sunt amintirile.

Continuă să ai grijă de visul tău și arată-l oamenilor.

Cu dragoste,

Tatăl tău.

MEHDI se ridică și pleacă. ALAN rămâne în încăpere. Lucrurile rămase care vor fi afișate pe ecran: obiecte din valiză, un bic de ras, haine, figurinele de lemn cu elefantul și șoimul de la început, balonul spart din scena anterioară, bucăți de desene și cretă, un pașaport, macheta cu căsuța de la începutul piesei.

PETRA: Hai la masă, Alan.

ALAN: Imediat. (*pune lucrurile în valiză., ia o bucată de cretă cu care desenează pe un șevalet improvizat un „?” și scrie EU*)

Scena 16 sau O adopție și câteva imagini în oglindă

ALAN desenează pe o foaie mare A3. PETRA îl filmează.

PETRA: Și așa arătau dinozaurii la începutul lumii... ăsta ce e?
ALAN: Un șoim.
PETRA: Un șoim care stă pe umărul unui dinozaur?
ALAN: …da.
PETRA: Foarte frumos, Alan. Profesoarei tale o să-i placă.
ALAN: Ție îți place? Nu ți se pare ciudat?
PETRA: Nu. E unul din cele mai frumoase desene pe care le-am văzut.

Cei doi desenează împreună.

Joc MEHDI – ALAN. MEHDI îl joacă pe ALAN mare.

MEHDI: Eram mic. Aveam, poate, 5 ani când unul din prietenii mei a propus să ne jucăm „ce ai lua pe o insulă pustie". E puțin prostesc și dificil, pentru că ai de ales un singur lucru de care va depinde încercarea ta de a trăi în acel loc. Eram mici și nu ne gândeam niciunu' la avioane, pașapoarte sau bărci. Nu te gândești la ceva de care nu ai nevoie. Oricum de ce să te duci pe o insulă pustie, dacă trebuie să iei un singur obiect? Și cum să trăiești acolo de unul singur, fără nimeni dintre ai tăi ? Prietenii mei voiau însă un răspuns. Puteam eu să-i refuz ? Să le zic „lăsați-mă în pace, eu nu o să plec niciodată pe o insulă pustie ?"
ALAN: Atunci am ales să duc cu mine o sticlă cu dop de plută, ca să le pot trimite mamei și tatei un mesaj, să vină să mă salveze, în caz de pericol. Când am crescut, am realizat că nu mai aveam cui să trimit nici dopul, nici scrisoarea și nici sticla. Mama și tata nu mai erau acolo.
MEHDI: Prietenii mei… erau probabil și ei în alt colț al lumii. Unii dintre ei aveau unde să se mai întoarcă, alții nu.
MEHDI și ALAN: (*împreună, la distanță de câteva secunde*) Zilele treceau și întrebarea asta îmi tot răsărea în minte, de nicăieri, ca alarma unui ceas deșteptător. Nu întreba niciodată pe cine aș lua cu mine, ci ce.

Sfârșit

LOCUL ÎN CARE NU MĂ MAI ÎNTORC NICIODATĂ

Personaje

DAN
IANA
RICK
OBSERVATORUL NEPOFTIT SAU CONȘTIINȚA LUI DAN

Scena 1

Dan și Iana acasă, înaintea primei misiuni în Afganistan

IANA: Deci… Ai aici tot ce-ți trebuie pentru bărbierit. Să vedem, lamele de ras, un pămătuf. A, da, vezi să nu uiți de creme…
DAN: Da, le iau mâine.
IANA: Să-ți iei una și cu SPF mare, bine?
DAN: Bine, bine... SPF 50+ scrie pe mine. (*o sărută*)
IANA: Aa... și în buzunarul interior ai 15 perechi de chiloți de rezervă, 20 de perechi de șosete și bermudele tale preferate cu țestoase...
DAN: Cremă de ghete?
IANA: Am uitat.
DAN: E ok, mă descurc.
IANA: Știi, o să-mi fie dor de tine.
DAN: Și mie.
IANA: O să mă suni des?
DAN: Da. Cât o să pot de des.
IANA: Promite-mi că o să fie bine.
DAN: (*oftează*) O să fie bine.
IANA: Dan?
DAN: Da?
IANA: Și dacă rămâi, totuși?
DAN: Nu pot.
IANA: Bine.
DAN: Iana?
IANA: Da?

DAN: O să mă aştepţi?
IANA: Ce fel de întrebare e asta ?
DAN: Zic și eu, mereu poate să mai apară altcine…
IANA: O să fiu aici. Nu-mi imaginez viața fără tine. Îți amintești, când ne-am cunoscut și nu vorbeam o săptămână pentru că erai prea timid și arogant ca să recunoști că mă placi?
DAN: Ce zici? (*glumind*) Se întrerupe... (*tușește*)
IANA: Hai, fugi și sigilează bagajul ăla. (*DAN pleacă*)
DAN: Așteaptă-mă aici.
IANA: Unde aș putea să mă duc?
DAN: Nu știu.
IANA: Mă duc după scotch... Chiar o să-ți fie dor de mine?
DAN: Mai mult decât crezi.
IANA:Nu vreau să pleci. Te… te iubesc.
DAN: Nu mă duc acolo doar pentru viitorul nostru, ci și pentru viitorul... Cum să-ți explic ca să înțelegi?
IANA: Nu poți să-mi ceri să mă gândesc la viitor, bine?
DAN: Nu o să las niciun război să ne despartă.

IANA povestește

IANA: Printre sutele de întrebări și neliniști, există acum un loc pentru altcineva în relația noastră. Să fii singur după 7 ani în care te-ai văzut zilnic cu o persoană devine un rău necesar. Cel puțin la început, când începi să realizezi cine ești, de fapt, în singurătate. Recunosc, nu mai ies din casă... Știți punctul ăla în care te simți atât de nașpa, încât nici pijamalele nu te mai suportă și încep să țipe la tine „hai fă ceva cu viața ta sau du-te-n mă-ta”? La început aveam mult timp liber. A trebuit să găsesc ceva de făcut ca să-l umplu și m-am angajat.
Acum lucrez la o firmă de design grafic. Nu, nu vă gândiți că cineva poate deveni sociabil peste noapte. 4 zile pe săptămână sunt acasă. La birou merg doar vinerea, când plictiseala devine insuportabilă. E ciudat să fii angajat undeva, dar să simți că te transformi ușor-ușor în Yeti din cauza lipsei de interacțiune, iar șefu să te întrebe mai în glumă-mai în serios, „domnișoară, ați venit pentru interviu?”. O relație de lungă durată te face uneori mai puțin sociabil. Deci, nu e nicio diferență dacă vin la birou sau lucrez de pe canapea.

Scena 2

Robotul telefonic: „Pentru operator Iana, apăsați tasta 3.”, „Operator Iana, avem o nouă comandă din partea unei companii britanice, care așteaptă să fie preluată. Mulțumim.”

IANA: Rahat, începem iar.

În planul II, IANA se spală pe dinți la computer, mănâncă și lucrează. În planul I, DAN face flotări, e îmbrăcat în uniformă.

DAN: Alo? Da? (*vorbește pentru sine*) Toți proștii de acasă îmi dau mesaje sau mă sună să mă întrebe cum e la armată. Sunt curios ce așteaptă să le zic. (*la telefon*) Foarte bine. N-am timp să vorbesc prea mult. Da, da, ne antrenăm cu trupele speciale. Auzi la el, trupe speciale. Da… Interesant. A, ce trist, ai luat amendă că ai umblat fără rovinietă? Îmi pare rău, e cel mai grav lucru din lume, vreau să zic, mie prietenul meu afghan poa' să vină să-mi tragă un glonț în cap, chiar dacă dimineața mi-a zis we brotha... (*acoperă iar receptorul*) Da, rahat și cu americanii ăștia. E tot ce vă interesează... Să-i spionați pe americani de pe canapea. Normal că primești amendă dacă mergi cu 200 la oră. Ce zici, se întrerupe? Ce surpriză, și la mine. Taci naibii din gură și achită-ți rovinieta.

DAN și IANA se află într-un apel video.

DAN: Hei, draga mea. (*pauză*) Cum ești?
IANA: Lucrez.
DAN: La ora asta?
IANA: Da, am o comandă de terminat.
DAN: E și mâine o zi. (*pauză*) Ce bine arăți. Ieși în oraș, după?
IANA: Nu, dar m-am gândit că puțin ruj nu strică. Și, cum e pe la tine?
DAN: E soare, încă... Nimic interesant, până acum.
IANA: Ați ieșit pe teren?
DAN: Da.
IANA: Și… care-i planul pentru următoarele zile?
DAN: Deocamdată rămânem la bază.
IANA: Ai mâncat?
DAN: Nu. Am poftă de plăcintă de-aia cum făceai tu... cu mere și scorțișoară.
IANA: N-am mai făcut de ceva vreme... adică, de când ai plecat... Știi doar,

nu poți să te oprești niciodată după o singură felie... (*pauză*) Mi-e dor de tine.

DAN: Și mie. Cum e la muncă?

IANA: Nimic notabil.

DAN: (*râde*) Sigur.

IANA: Merg vinerea la birou. În rest, lucrez de acasă.

DAN: Și... ceva interesant pe acolo?

IANA: Nu prea. E cam plictisitor. Birouri cu scaune țipătoare și multe scări de urcat. În schimb, avem un portar de treabă. E filipinez... Îl cheamă Juan Jose. Zice că mama lui e din Mexic. Ne-a adus paella săptămâna trecută.

DAN: (*râde*) Asta tre' să fie tare amuzant.

IANA: Să zicem. Vorbește română destul de bine. Dar are un accent... E cel mai plin de viață dintre toți angajații de aici. La voi cum e?

DAN: Ok. Totul e sub control.

IANA: Oricât de bine ar fi, asta nu schimbă nimic... (*pauză*) Ce se aude?

DAN: O alarmă de incendiu. Mă duc să verific.

Din stația radio se aude: „Baza 15 este pe chihlimbar. Atac la vest de Kandahar, inamicul se află la ora 12."

IANA: Pe chihlimbar? Ce vrea să-nseamne asta?

DAN: Trebuie să fug.

IANA: Ai grijă. Te iubesc

DAN: (*întrerupând-o*) Și eu.Vorbim mai încolo.

Scena 3

DAN: În război, când cineva zice că e „pe chihlimbar", asta e de rău. Înseamnă că muniția a ajuns la jumate. Trebuie să chemăm ajutoare și să ne reorganizăm. (*Scoate o foaie de hârtie pe care începe să scrie și să deseneze*)De aici încolo există multe posibilități, dar strategiile au la bază aceeași regulă: planificarea inteligentă a resurselor disponibile. Estimez, calculez și trag linie. Lucrez doar cu informațiile esențiale. Doar așa îmi dau seama ce funcționează și ce nu. De obicei, nu durează mai mult de 5 minute.

Stația de radio: „Baza 14, ieșire de urgență la vest, talibanii au pregătit defensiva". Se aud sunete de împușcături.

DAN: În transportor, fiecare lucru trebuie pus la locul lui, de la mitraliera AK-47 la ceai, medicamente și pâine. Aici am învățat să apreciez hainele curate, apa și zilele sub 45 de grade. Adică, lucrurile simple pe care le ignori când ești acasă, cu aerul condiționat dat la maxim.

Se aud bombardamente.

DAN: Uneori te lupți cu inamicul, alteori îl lași să plece, pentru că nu este înarmat. Nu ne coborâm la nivelul celor pe care încercăm să îi combatem. Nu mai suntem barbari. Sau, măcar încercăm. Omorâm doar dacă nu avem de ales. Omorâm când trebuie să ne salvăm. Războiul are regulile lui, indiferent de cât de mult dezastru produce în jur. Ce înseamnă războiul pentru mine ? Nici măcar nu am timp să mă gândesc la asta. Aici nu e loc de teorii sau de momente de meditație. Acasă o să am vreme să scriu un to-do list pentru război. Sau un survival list.

DAN scrie ceva pe o foaie de hârtie.

DAN: A lăsa inamicul să plece pentru că nu este înarmat. A lupta cu inamicul alături de cei care vor să-și recapete liniștea. A cădea fără vlagă după ce ai fost împușcat în rinichiul drept. A te târî prin beznă. A fi aproape strivit sub transportorul asaltat de o ploaie de gloanțe. A înfrânge inamicul. A salva de la moarte un sat afghan. A-ți da seama că, de fapt, era splina și nu rinichiul. A fi mort de frică. A te lupta până la capăt chiar dacă ești mort de frică. A dormi 4 ore în 3 zile. A realiza că sângele care se scurge e de fapt transpirație și că glonțul a trecut pe lângă tine. A privi stelele de pe cer. A te gândi „Azi nu a fost ziua mea". A fi recunoscător pentru asta. A te întoarce acasă. A te întoarce acasă fără să realizezi cât de mult te-ai schimbat. Uneori, nu ne conștientizăm vulnerabilitatea. Aici, dacă gândești prea mult, ești mort. Mi-ar plăcea să am un dublu care să mă privească din exterior și să-mi aducă aminte de cine eram înainte să mă bag în asta. Până atunci, mă aflu aici cu un scop mai puternic decât mine. (*pauză*) Chiar și așa, încă aud uneori „Uite-l pe puștiul care are tărâțe-n loc de creier." Chiar dacă sunt mai aproape de moarte decât altundeva, meseria asta îmi dă senzația că sunt util, că fac ceva… măreț. E un sentiment pe care cred că doar un

soldat îl înțelege. O combinație de furie, adrenalină și testosteron... Pentru asta lupți și pentru asta trăiești. Și mergi mai departe când gustul de metal și praf îți inundă gura. Mergi mai departe când nu-ți mai poți auzi propriile urlete din cauza exploziilor. Războiul e despre a merge mai departe, atâta timp cât mai poți face asta de unul singur.

Scena 4

Acasă la IANA. DAN se află în permisie după prima misiune.

DAN: Și... ți-era dor de mine?
IANA: Da...
DAN: Ești pregătită? Am vești.
IANA: Deci?
DAN: Am fost avansat. Sunt caporal de gradul II.
IANA: Wow. Nu mă așteptam la asta. Adică…
DAN: Asta înseamnă mai mulți bani și mai multe responsabilități.
IANA: Și mai puțin timp petrecut împreună?
DAN: Cu toții trebuie să facem sacrificii. Misiunile vor rămâne aceleași. Datoria-i datorie.
IANA: Dan? (*pauză*) De ce mai așteptăm?
DAN: Ce să așteptăm?
IANA: Să ne căsătorim.
DAN: Încă nu ne permitem.
IANA: Cât o să mai dureze?
DAN: De ce ești egoistă și te gândești doar la tine?
IANA: Mă gândesc la noi. Știi, 6 luni. Aseară am avut un vis. Când m-am trezit, era exact ca în vis: tu nu erai aici.
DAN: Ne păzim spatele unul la altul pe cât posibil, bine? Știi, prefer să mor acolo într-o baltă de transpirație și sânge, decât să-mi cadă aici o grindă în cap și gata. Chiar așa de mult înseamnă un an pentru tine?
IANA: Eu nu pot să mai aștept atât. Ce vrei să fac ? (*îl sărută.*)
DAN: Nu am chef acum.
IANA: Bine.
DAN: Iana?
IANA: Da?
DAN: Mă mai iubești?

IANA: Tu ce crezi? (*pauză*) Știi, și eu trebuie să-ți zic ceva.
DAN: Spune.
IANA: Am obținut postul.
DAN: Nu te cred.
IANA: Da, am primit ieri un mail.
DAN: Chiar crezi că să-ți schimbi job-ul e cea mai bună alegere?
IANA: Poftim?
DAN: Uite, le trimiți frumos un mail în care le spui că deja ai un job de la 9 la 5 și că nu te interesează să te amesteci în afacerile lor aviatice. Ia, dacă ți-e rușine să le scrii, dă-mi telefonul și le scriu eu.
IANA: Ce? Chiar e oportunitate bună pentru mine.
DAN: Opor... ce? Te pomenești că ai devenit o mică oportunistă acum?
IANA: E un job bine plătit.
DAN: Pentru care trebuie să te muți la dracu-n-praznic? Ești nebună?
IANA: Nu mai locuim împreună. Deci, ce mai contează?
DAN: Nu te gândești la ai tăi? Și la ce-o să zică atunci când fata lor o să plece ca să defileze pe culoarele avioanelor?
IANA: Și să asigure siguranța pasagerilor și blabla-uri și să mai vadă și ea altceva decât ăștia 4 pereți?
DAN: Da, la enșpe mii de kilometri distanță.
IANA: Uite cine vorbește.
DAN: Nu-mi place deloc asta, știi?
IANA: Gândește-te măcar: e un salariu bun. Cine-ți mai dă 2 mii pe lună?
DAN: 2 mii de lei?
IANA: De euro. Plus sporuri. O să avem bani de nuntă. Și nu va trebui să mai pleci în misiuni. Poți rămâne la baza de aici până avansezi.
DAN: Dacă tu crezi că eu merg în misiune pentru bani...?
IANA: N-am vrut să sune așa. (*pauză*)
DAN: Știi bine că motivu' pentru care mă duc…
IANA: Da, știu. Dar înțelege că am și eu motivele mele.
DAN: Motivele... Vrei să spui, banii?
IANA: Cu toții trebuie să trăim din ceva, nu?
DAN: Bine, da'... nu-ți ajunge salariul de la firmă? Îți mai trimit și eu, dacă ai nevoie. Nu e nevoie să faci tam-tam din asta.
IANA: Tam-tam ? Nu mai suport să stau singură și să aud zilnic aceleași lucruri.
DAN: Spune-mi... O vezi doar ca pe o chestie de moment? Vreau să zic, un job temporar?
IANA: Nu e ca și cum vreau să fac asta toată viața. Deci, mă lași să mă duc?

DAN: De ce mă mai întrebi, dacă oricum faci ce vrei?
IANA: Știi, ai putea aprecia măcar puțin că îți cer părerea. Mai ții minte când înainte să pleci ai zis: „Mă trimit în misiune... Într-o lună mă duc”. Cum poți să-mi reproșezi că vreau și eu să trăiesc altcumva?
DAN: O să te muți într-o țară străină, unde nu cunoști pe nimeni. Sunt îngrijorat pentru tine.
IANA: Dacă e așa cum zici, hai să ne căsătorim odată, ce zici ?
DAN: Nu vreau să ne grăbim cu asta. Știu cât de important e pentru tine să punem la punct toate detaliile. Uite, eu o să fiu plecat în misiune, iar tu o să ai timp să te gândești la cum o să arate toată chestia asta, bine ?
IANA: Chestia?
DAN: Nunta. Doar nu te aștepți să-ți aleg eu rochia, nu-i așa ?
IANA: Știi ceva? Poate că ai dreptate. Poate că un an nu înseamnă atât de mult, până la urmă.

Scena 5

DAN se află singur în transportor.

DAN: Pentru cine luptă un soldat în război? Ei bine, nu luptă nici pentru țară, nici pentru mă-sa și cu atât mai puțin, pentru vreun oarecare om sau interes politic. În ziare se mănâncă mult rahat. Se vorbește despre cum tinerii dau șpagă ca să plece pentru banii luați în misiune. La mine n-a fost cazul. Se scriu articole în care America e diavolul cu care ne-am înrudit. Da’ când ești aici, uiți de toate astea. Uiți și de familie și de țara din care vii. Când vezi că un coleg e aproape secerat în bătaia puștii talibane, atunci îți amintești motivul pentru care lupți. Lupți pentru ăla de lângă tine. Lupți pentru libertatea și integritatea oamenilor care sunt fizic aici. Dincolo de toate, asta înseamnă războiul. Să fii prezent pentru celălalt, chiar și în somn. Și dacă ții spatele cuiva, e foarte posibil ca mâine colegul ăla să-ți salveze, la rândul său, viața.

Scena 6

DAN și IANA dansează pe o melodie rapidă. DAN o lasă pe IANA singură. Ea continuă să danseze. Apare RICK, o preia și încep să danseze amândoi.

RICK: Should I call a taxi after we finish here?
IANA: I can't. I am working tomorrow.
RICK: Mmm… What do you do?
IANA: I am a cabin crew.
RICK: Oh, so you love to be high?
IANA: Yeah, let's say so. (*râde*)
RICK: Where are you from?
IANA: Romania.
RICK: Oh. I've been there once. At some music festival.
IANA: Untold?
RICK: No, Rockstadt. Do you like rock music?
IANA: Kind of.
RICK: Even if you don't, the energy is amazing. And Brasov is quite cool.
IANA: Yeah, here comes the Dracula joke.
RICK: (*râde*) Okay, I am gonna skip it.
IANA: Thanks. Everytime is getting worse.
RICK: I don't wanna get you mad so...
IANA: So… Where are you from?
RICK: Amsterdam.
IANA: Oh, shit. And what brought you here?
RICK: Hey, it's me that I am asking the questions. Ummm, I am an artist. You know, this is what happens with us, the artists…
IANA: Ummm?
RICK: We meet someone… (*râde nervos*) And we… I thought… We think that someone is the love of our life and… You know, I just decided to move here 20 years ago for a girl. Pretty naive, isn't it?
IANA: Oh… You didn't ask her to marry you in front of the Eiffel Tower?
RICK: Nope… Actually, we were up there and… Yeah.
IANA: And… Did you marry her?
RICK: (*râde*) Yeah, but… Marriage is just as volatile and useless as essential oil. Life doesn't get better if you… jump in someone's life with a contract. But this is a talk for your 30s.

Scena 7

DAN se află în planul II. În plan I, IANA și RICK stau așezați unul lână altul.

DAN: Mă dor creierii de la bufnituri. Încă aud urletele colegilor mei. Alerg repede spre transportor. Sar din ascunziș cu arma pe umăr. E

imposibil să trec neobservat. Costumul de camuflaj nu mai ajută. E mult praf. Nu mai văd nimic, am buzele uscate. Mă bucur că am ales să nu mă spăl pe picioare aseară… Mai avem apă cât să nu murim de deshidratare. Îmi storc tricoul de transpirație și-l pun la soare. Mă culc pentru câteva ore. Mă trezesc la fel de repede cum am adormit. Noaptea mai înaintăm câțiva kilometri în deșert, spre Kandahar. Fac un ceai negru pentru colegii afghani. E aproape la fel de fierbinte ca deșertul, dar e mai bun decât energizantele. Și e un mod de a te împrieteni cu oamenii. Ai zice că băieții ăștia au fost alăptați cu ceai negru când erau mici. Sau că au temperatura corpului foarte scăzută. Pauza s-a terminat. Începem iar. Azi cucerim o bucată pe care talibanii o cred a lor. Azi vrem să ieșim învingători, să dăm înapoi copiilor afgani școala pe care au fost forțați să o părăsească.

Scena 8

În apartamentul lui RICK - ca spațiu propriu-zis de joc se va folosi apartamentul IANEI . IANA gătește ceva, iar RICK o ajută.

IANA: So...
RICK: Should I help you with that?
IANA: No, no… It's okay.
RICK: You are so... Oh my god...
IANA: Shut up. I don't really like to talk when I do this. There's no need to say things to impress me, okay?
RICK: Mmmm, okay.
IANA: Even if I really like the way you speak and… think. Can you take my picture?
RICK: Sure… Wait. This is definitely a composition.
IANA: Really?
RICK: Yeah. So, are you gonna come to see me tomorrow?
IANA: I don't know.
RICK: You don't have to give me an answer now. I'll be here. Just don't think about it. We can have a great time and… Nothing more, don't worry. I won't stress you.
IANA: Hmm. Tomorrow at 4?
RICK: Whenever you want.
IANA: Someone's becoming quite spontaneous.

RICK: I’ve been like that my whole life.
IANA: I think I can learn from you.

Scena 9

DAN se întinde pe jos, pe o saltea subțire, ca și cum s-ar târî pe sub un gard de sârmă ghimpată.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Bună ziua.

DAN se rostogolește lipindu-se cu urechea de podea. Îl lasă pe OBSERVATORUL NEPOFTIT pe salteaua lui

DAN: Dumneavoastră ce căutați aici?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Am venit în vizită.
DAN: Nu așteptam pe nimeni.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Cred că vă pot fi de folos.
DAN: Sunteți jurnalist?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Să zicem că sunt un fel de... observator dornic să vă dea o mână de ajutor.
DAN: Am totul sub control, nu cred că…
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Aveți răbdare, de ce vă pripiți?
DAN: Pare că vă cunosc de undeva.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Poate v-am apărut în vis.
DAN: Îmi sunteți foarte familiar. Vreți să bem un ceai?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Nu vă deranjați. Am băut dimineață vreo cinci ceaiuri. Într-o companie foarte agreabilă.
DAN: Nu mai văd pe nimeni lângă dumneavoastră...
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Am venit singur.
DAN: Dar tocmai ați spus că v-ați băut ceaiul într-o companie...
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Într-adevăr. Oamenii au plecat și și-au văzut de treaba lor.
DAN: Unde au plecat?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Unde? Să lupte. Mă faceți să râd.
DAN: De unde ați apărut?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Am venit în același timp cu dumneavoastră. Eu și tatăl dumn… Auziți, mă simt aiurea că sunt nevoit să păstrez această cordialitate. Pot să…?
DAN: Da. Sigur.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Am fost prieten cu tatăl tău.
DAN: Nu-mi vorbiți de tata.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ei, ei… Nu vreau să te enervez din prima. Cred că ți-ar prinde bine să dormi puțin. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar arăți ca dracu'.
DAN: Credeți că o să mor?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Nu, dar o să ai nevoie de ajutor. Dacă nu vrei să mori, ai face bine să fii mai atent în cine ai încredere.

OBSERVATORUL NEPOFTIT face câțiva pași înapoi, se întoarce cu spatele la public. DAN se întoarce, la rândul său. Cei doi rămân nemișcați în planul II.

Scena 10

RICK îi face câteva fotografii IANEI, care pozează lejer pentru el

RICK: And now... (*îi trage ușor cămașa de pe un umăr.*) Perfect.
IANA: How do I look?
RICK: Amazing.
IANA: Great, cuz I am feeling quite awkw...
RICK: Shhh... Just imagine you are somewhere under the palm trees and the sun is the only thing that's bothering you.
IANA: But...
RICK: C'mon. It's not that hard.
IANA: Okay. (*IANA se strâmbă*)
RICK: What?
IANA: I think the sun is blinding me.

Râd amândoi.

RICK: Don't move. (*o sărută*) Tell me something about you.
IANA: Where to start…?
RICK: This guy. How long have you been… together?
IANA: Mmm… We have 7 years of relationship ahead of us.
RICK: So, why are you here? I am joking. It's obvious.

IANA tace.

RICK: Are you guys getting married?
IANA: We should...

RICK: Should you?
IANA: He's in the army now. Things are changing…
RICK: Oh, I see. Do you like tough guys… Am I the exception from your rule?
IANA: Something like that.
RICK: If you ask me, I cannot stand sensitive girls.
IANA: Do you think I am sensitive?
RICK: You wouldn't be here, right? I am the melancholic artist. This house cannot face a double drama.
IANA: Sometimes when I am watching a movie, I am crying, too. Do you want to hangout today?
RICK: We can go for a drink tonight.
IANA: (*dezamăgită*) Or a walk, maybe?
RICK: I got some work to do. But you can go in the other room if you want. (*o sărută.*)
IANA: Ok. I am gonna write my schedule for the next… month.
RICK: Don't forget to put me on your to-do-list.
IANA: Let me see what I can do about it.

Scena 11

DAN: Unde vă duceți?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Să zicem că merg să trag un pui de somn.
DAN: De ce mi-ați vorbit de tata? Unde l-ați cunoscut?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: (*râde*) Uite ce e, puștiule, n-am chef de întrebările tale. Ne știm din același loc în care te-am cunoscut și pe tine.

DAN se întoarce brusc cu fața la public.

DAN: Ce faceți dumneavoastră se numește violarea intimității. (*sentențios*) Am să vă dau în judecată.

OBSERVATORUL NEPOFTIT vine foarte aproape, în spatele lui.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ar înseamna să te bagi singur la zdup, sau să-ți tragi un glonț în cap. Și nu vrei ca asta să se întâmple… Nu înainte de a simți cum e să zbori creierii cuiva și să trebuiască să rememorezi fiecare secundă… (*pauză*) O să fii bine.

DAN: Heeeei, omule!? Întoarce-te… Crezi că mă cunoști?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Nici n-ai idee.

Scena 12

IANA primește un apel video de la DAN. RICK dă muzica tare.

IANA: (*nervoasă*) Can you turn the volume down, please?
RICK: What?
IANA: (*revine la RICK și arată spre telefon*): Turn that shit down.
RICK: The tough guy is calling you? (*brusc, foarte serios*) Okay, okay.

IANA pleacă.

IANA: Alo? Da? Eram la bucătărie, scuze.
DAN: Ce găteai?
IANA: Nu mare lucru. Am fiert macaroane.
DAN: Nu-i rău... Mi le arăți și mie?
IANA: Sigur, fac o poză mai încolo. Le-am lăsat pe balcon, la răcit.
DAN: Mmm, ok. Și-n rest, cum mai ești?
IANA: Obosită, cu munca. Au devenit destul de epuizante cursele. Ieri m-au anunțat că o să fac 2 zboruri pe zi, timp de o lună.
DAN: Și weekendurile?
IANA: Mă rog, 4 zile pe săptămână, dar tot e mult...
DAN: Măcar ești mulțumită... că... ai reușit. Eu zic să nu te mai plângi.
IANA: Poftim?
DAN: Nu ziceai tu că asta vrei să faci?
IANA: Și tre' să începi cu reproșuri? Sunt obosită, bine?
DAN: Crezi că eu nu-s obosit? Măcar eu fac ceva important.
IANA: Și eu fac.
DAN: Da, te freci de pantalonii piloților și stai și-o arzi prin tot felul de destinații exotice.
IANA: Poftim? Dacă tu crezi că de-asta m-am angajat să știi că...
DAN: Mă scutești, te rog?
IANA: Nu mai spun nimic, domnule „sunt-important-pentru-că-uite-îmi-dau-viața-pe-front." Du-te-n mă-ta.
DAN: Ce-ai zis?
IANA: Nimic.
DAN: Explică.

IANA: Ăăă…
DAN: Nu sunt aici doar pentru…
IANA: Pentru tine? Nu fi ipocrit, pentru că nu te-ai dus acolo pentru binele amândurora.
DAN: Ă, bine, hai că ies. Ne-au chemat afară. Sună-mă când ai chef.
IANA: Bine. (*închide*) Aaaah, ești un dobitoc.
RICK: What happened, honey?
IANA: You don't make it better, you know?
RICK: Come here. (*o ia în brațe pe IANA.*)
IANA: I cannot stand this.
RICK: Did you ever think about… you know, breaking up with him?
IANA: Yeah. But I still love him.
RICK: You really love him or you can't imagine yourself alone for a while?
IANA: I don't know… I mean, I miss him and…
RICK: You have me, don't forget that.
IANA: Yeah. Thank you. It's weird.
RICK: Sometimes things change… Do you feel guilty?
IANA: I don't think I could ever tell him about… us.
RICK: Oh, you definitely shouldn't. I don't know him, but this kind of information could make him… You know… blow our brains out. Just sayin'.
IANA: Better safe than sorry, hm?
RICK: (*ia aparatul.*) Exactly. Now… Go to the window. I wanna capture this.
IANA: I was serious.
RICK: Me too. 'ey, relax.

RICK o fotografiază, apoi iese. IANA își încheie cămașa. Muzică pe fundal. RICK și IANA dansează pe o melodie antrenantă. Apare DAN care îi privește. DAN o ia pe IANA și începe să danseze cu ea. RICK și IANA pleacă. DAN rămâne singur.

Scena 13

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Neața.
DAN: Toast cu șuncă?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Sigur, îl pui pe pietre?
DAN: Nah. Chiar avem un toaster.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Wow, cineva chiar și-a permis luxul de a aduce un toaster de acasă. Știi, omule, nu e chiar pe lista cu obiectele esențiale din kitul de supraviețuire.

DAN: Și-n război trebuie să te bucuri de viață, nu-i așa?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Cât mai poți…
DAN: Vrei și cafea la asta? Poate un ceai?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Un ceai ar fi bun. Fără zahăr. Un ceai neîndulcit e o băutură perfectă înainte să… Ai și gheață?
DAN: Gheață? E un lux mai mare decât un prăjitor de pâine. Ori aștepți, ori îl bei așa.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Dacă n-am de ales…
DAN: Hai, fă-te comod.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Gata.
DAN: Da' te-ai instalat bine, nu glumă…
OBSERVATORUL NEPOFTIT: O să te obișnuiești cu ideea.
DAN: (*nervos*) Na, mănâncă. (*îi întinde farfuria*) Mănâncă și taci din gură.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Așa i-ai spus și lui la ultima masă?
DAN: Am zis să mănânci!
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ești un laș. (*pauză*) N-ai fost în stare să-l salvezi, fătălăule. Știi, de fapt nu pe tine trebuia să te sune comandantul să te întorci înapoi la transportor.
DAN: De unde știi?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Te simți vinovat, ai? De-aia te faci că plouă? Răspunde! Pe tine voiau să te cheme. Dar cineva s-a plâns că-l doare piciorul. Ce, nu ți-a mutat comandantul bine rotula la loc? Văd că poți să mergi. Lașule! (*îi scuipă mâncarea în față.*)
DAN: Nu e vina mea. Nu poți să controlezi lucrurile astea…
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Te pomenești că tu ești victima. Să-i spui și soției lui același lucru când te întorci acasă. Știi că urmează să aibă un copil? Acum e doar al ei… Dacă Iana ar urma să... Și apoi cineva ar veni și poc… poc…

DAN îl ia și-l trântește pe OBSERVATORUL NEPOFTIT.

DAN: Taci, că altfel…
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Altfel... Ce? O să mă faci bucățele? Nu fi naiv, n-ai cum să omori de la rădăcină ceva cu care trăiești de când erai mic. Nu voiai tu un dublu care să-ți amintească de cum erai înainte? Ce? Soldatul curajos de la început e de fapt un laș, un dezertor! Vânează adrenalina și când e în pericol își face rugăciunea. Ce, credeai că războiul te transformă peste noapte din fătălău în erou?
DAN: Vorbești exact ca el.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Sunt exact ca el. Mama a plecat și copilul a explodat. Tic-tac, tic-tac. Să nu pășești niciodată pe un câmp minat. Tic-tac, pic-pac.

DAN: Ce vrei de la mine ca să dispari?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Absolut nimic. Trebuie să înțelegi că nu mă poți cumpăra. Tăcerea nu e de vânzare. Tic-tac, tic-tac. Și tăticul a explodat. Tic-tac, tic-tac. Hai, ce mai aștepți? Dă cu pumnul. Ia sacul de box și imaginează-ți că exist cu adevărat.

DAN: Cară-te naibii odată. Nu ești mai puternic decât mine.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Oho, și-ncă cum! Hai să ne testăm limitele reciproc, ce zici? Tic-tac…

DAN: (*ironic*) Tic-tac, pic-pac. N-o să-mi trag un glonț în cap doar pentru că așa ți se scoală ție, să știi.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Nu e nevoie. Mai sunt metode prin care poți să-mi faci pe plac. Ah, un afgan, un taliban, o femeie însărcinată, o victimă colaterală. Care crezi că o să fie următorul, ă? Care ți-ar plăcea să fie următorul? (*OBSERVATORUL NEPOFTIT scoate câteva fotografii.*) Ea? Sau el? Mmm? Omul 54? Sau omul 5054? Nu mai zici nimic? De ce sunteți toți muți când vă gândiți pe cine veți ucide următoarea dată? Tic-tac, tic-tac.

DAN: Știi ceva? Atâta timp cât există războaie de purtat, nu am nici timp și nici nevoie de tine, domnule. Așa că ai face mai bine să te ca…

Din depărtare se aude o voce: „Baza 54 către vulturii negri, suntem pe chihlimbar. Repet, suntem pe chihlimbar și avem nevoie de întăriri". OBSERVATORUL NEPOFTIT iese. DAN rămâne cu fotografiile în mână.

Scena 14

Pub 42. Seară de stand-up comedy. IANA și RICK stau la masă. RICK se fâstâcește agitat.

RICK: Do you really think this is a good idea?

IANA: Oh, come on. You can do this.

RICK: And if they don't like it?

IANA: You are safe, no one's gonna throw tomatoes at you.

RICK: What if they do?

IANA: I'll take your spotlight until they go out. And you can leave the stage. I won't let you be a bad actor.

RICK: Agh, okay. But don't forget, you promised me… and no more martini

or wine until I finish.

IANA: Tell this to the ones that are already drunk.

RICK: (*se uită la public*) Oh shit… At least I'll have an honest opinion from you.

IANA: Okay, this is the last. (*bea dintr-un pahar.*) Now go, it's your moment.

RICK: Hello everybody. Y'all know who I am because I am coming here every Friday. I often get asked by couples if I can go with them in the woods for a photo shooting. The second question is „Can you make us a discount?". Do I look like the guy that's offering coupons for deals at McDonald's? Yeah, maybe I am a little drunk. It's stupid - why do you want a couple photo shoot if you should've actually broken up years ago? Why don't you take the money of your partner and run away to have fun somewhere else? Oh, you have kids. (*râde*) So cute… I guess love is a pretty old thing these days. If you ever had a yo-yo you should know how it works. It goes along, nice, smooth but if you lose your focus for one moment, it never comes back to you. So… I am a photographer, but usually people call me „hey, you asshole come here and immortalize our shiny fake smiles". You cannot act like a human being with those guys. The last couple I've worked with, they dared to ask me why I killed their cat after they used it as a decoration, 'cause... you know... their love was simply just not enough. It's funny how I get stuck with a person without even noticing, I ask her to marry me on some cool rooftop… And then I get drunk because I can't admit „yeah, that was me." Next morning I almost crawl to the kitchen. And guess what? I find her in the middle of the living room with two of her maids searching for the perfect napkins we will have on our wedding table. But, you know what, pale lavander serviettes are not the end of the fucking world. You can always get a divorce like you can a burger at the McDrive station. So, anyone who's getting married this year?

Scurt moment de tăcere penibilă în care RICK se reîntoarce la masă, lângă IANA.

IANA: Oh, well.

RICK: So, what do you think?

IANA: Umm.

RICK: Was it that bad?

IANA: Mhm. I mean, you may be a great lover, but I am sure you were an

awful husband.
RICK: I don't wanna talk about this.
IANA: Well, that's not the way you avoid problems.
RICK: Mmm?
IANA: You don't simply do that if you don't want to talk afterwards.
RICK: Do what?
IANA: Roasting relationships in a stand up comedy show after a nice couple of beers…?
RICK: Yeah, whatever. Overdrinking was definitely…
IANA: A really bad idea, wasn't it?

Scena 15

Scenă petrecută la telefon care se va muta ușor-ușor în realitate.

DAN: (*serios*) Hei.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ok, deci acum îi spui. Exact cum am repetat, bine? Ha-hai că poți, hai că poți.
IANA: Bună. Cum ești?
DAN: (*schimbând tonul*) Bine, de data asta am ieșit cât de cât ok. Am recuperat școala. Talibanii s-au retras.
IANA: Mă bucur să aud asta. Spune-mi când vrei să vii încoace ca să-ți rezerv un bilet de avion.
DAN: Iana, trebuie să vorbim.
IANA: O să avem destul timp când… Chiar, vrei să mergi mai întâi acasă?
DAN: Da. Vreau să-l văd pe tata.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Sigur că mergi prima dată acasă.
IANA: Ok. Și după, dacă totul e bine, vii aici?
DAN: E ciudat. Eu…
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ciudat ? Spune-i că, pur și simplu, nu ai chef de ea, ok?
IANA: Știu că nu e comod pentru tine să călătorești după toată oboseala asta, dar …
DAN: Încerc să vin, dar o să-mi iau eu bilet după ce mă asigur că taică-miu e cât de cât bine, ok?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Poftim? Și cu ce am vorbit noi înainte cum rămâne? Aloo!!!
IANA: Ok.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ok?

DAN: Vorbim mâine.
IANA: Dă-mi un semn. Și, ai grijă de tine, bine?
DAN: Da. Vorbim. Pa, pa.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Pa, pa.

DAN închide înainte de ultima replică a IANEI .

IANA: Mi-e dor de tine.

Scena 16

RICK: So, any news?
IANA: Not really.
RICK: If he comes to see you just tell me and I'll become invisible for a while. I don't wanna get you in trouble, you know.
IANA: Invisible?
RICK: Yeah. I mean, we are something to each other, but… you know.
IANA: Well. You are right.
RICK: You are really young. Why do you want to marry him?
IANA: It's not because of this idea of the first lover that comes into your life, or maybe (*ironic*) you know. This is it…
RICK: Ummm.
IANA: It's more about… everything we kind of built together during these years… I cannot give up that easy.
RICK: Should I tell you that if you really love someone you don't…
IANA: Cheat?
RICK: Yeah.
IANA: Is this a problem for you?
RICK: What?
IANA: I mean the fact that I was… I am already with him?
RICK: Haha. If this would be a problem we wouldn't be here.
IANA: Oh, so it was like a challenge.
RICK: You can call it so… but you were… more than that, I guess. But things are what they are. I am a lonely wolf. (*ironic*) And you have to marry the love of your life. Just don't put so much pressure on yourself.
IANA: Easy to say.
RICK: People are doing awful things. Cheating is not the worst, trust me. (*pauză*) 'ey, relax. Everything's gonna be alright.
IANA: Sure. (*ironică*) Relax? Alright? Pe bune, totul se duce de râpă și se

presupune că ar trebui să fiu alright? Adică, cum vine asta? Azi te culci cu un gând și mâine, bam, gata, ești zen și nimic nu te mai supără? Știu că e foarte târziu, dar abia acum văd cum fiecare dintre noi a fost înlocuit de un altul. Un altul mai puternic și mai nepăsător, o alta mai relaxată și mai puțin anxioasă. „Sunt gata să-ți curăț rănile din război. Ce dacă te-ai schimbat?". Și chiar cred că pot să fac asta, da. O să fie totul ca înainte.

RICK: I don't understand what you're saying, but it sounds sexy. I am gonna miss you.

IANA: Yeah, me too.

RICK: Call me when you arrive home, or text me. I wish you the best.

IANA: (*ironică*) I will send you a letter.

RICK: And don't forget to invite me to your wedding.

IANA: (*ironic*) I will keep that in mind.

RICK: C'mon. You really love him, right? When my ex-wife left, I was so fed up. Nothing worked anymore. All I was doing was working and drinking beer. People aren't meant for each other. And if a relationship doesn't work anymore, it's not your fault.

IANA: Oh, shit. Can you stop, please? It sounds like you are a fake relationship guru.

RICK: (*pauză*) You know...

IANA: (*îl întrerupe*) You can never unlove someone you grew up with.

RICK: Sooner or later you'll have too.

IANA: Well. Goodbye, Rick. It was… nice to meet you.

RICK: If you ever feel like… coming back. You know where you can find me.

IANA: I don't think I'll give this a second shot.

RICK: Who knows. Oh, take care with the stairs, I've just cleaned them.

IANA: Don't worry, I am good.

RICK: If you say so.

Scena 17

OBSERVATORUL NEPOFTIT: I-ai dat a doua șansă?

DAN: Cred că merită măcar să avem discuția asta fața-n față.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Când ai fost acasă de Crăciun ți-a zis că vrea să se facă stewardesă. Mă aștept ca acum să-ți zică, „știi, vreau să ne despărțim." Trebuie să-i zici tu primul, până nu te ia de fraier. Nu-i pasă de nimeni. Ai pierdut-o deja de când a plecat, ce mai aștepți ? Să vină să te convingă că totul o să fie ca înainte?

DAN: Nu te mai amesteca, că nu e treaba ta, bine? Dacă vreau să vorbim e pentru că țin, vreau să zic, pentru că am ținut unul la altul o bucată bună de timp, okay?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ți-e frică de singurătate, așa-i?

DAN: Arată-mi tu pe cineva căruia nu-i e frică.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Mie.

DAN: (*cu aroganță*) Atunci ar însemna că nici mie nu ar trebui să-mi fie frică, nu?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Te-ai prins. Dar totuși, îți e.

DAN: Da. Dar e un lucru de care nu mi-e frică.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Așa?

DAN: De moarte. Deci, se presupune că singurătatea e mai ușor de îndurat, nu-i așa?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Wow, se pare că cineva începe să-și raționalizeze propria psihologie a războiului.

DAN: Ă, poate.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Îmi place cum începeți să faceți lecții de analiză și introspecție ca să nu o luați randeaua când vă întoarceți acasă. E chiar amuzant. Dar, ghici ce, chiar dacă mai ai sentimente pentru ea, relația voastră nu o să funcționeze, pentru că pur și simplu, v-ați creat două moduri paralele de gândire. IT'S OVER. Gata.

DAN: Cum poți fi atât de sigur?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Tu ai fost în Kandahar. Ea nu. Ai ucis oameni. Ești plin de sânge, chiar dacă fiecare crimă e justificată de oamenii nevinovați pe care i-ai salvat. E egoist. Dar nu o să te înțeleagă așa cum îți dorești tu. Pentru că nu poate. Nimeni nu înțelege. E adevărul, Dan. Ești un ucigaș. Ai salvat alți oameni, dar asta nu te face mai puțin ucigaș. Ce mai aștepți?

DAN: Să…?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Să o suni și să-i spui că s-a terminat. Gata, finito. Treci peste.

DAN: Nu e așa simplu. Știi, după 8 ani…

OBSERVATORUL NEPOFTIT: După 8 ani pierduți din viață în care ai fi putut să te distrezi și să-ți trăiești și tu tinerețea…

DAN: Ăsta e argumentul tău ? Și responsabilitatea?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Nu fi ipocrit și recunoaște că ți-ar fi plăcut s-o arzi și tu pe la party-uri și să ți-o tragi cu gagicile alea mișto din facultate. Da', nu… Tu ai vrut să joci rolul băiatului bun.

DAN: Încetează.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Las-o să se ducă unde-o vedea cu ochii. O să vă fie mai bine singuri. Pe pariu că nu te mai iubește? (*râde*) Cum crezi că o femeie poate să iubească un criminal? Știi cu câtă scârbă și ură te privesc oamenii cărora le-ai omorât rudele? Ce dacă era un criminal gata să bombardeze un sat întreg ? Nu era și el om? Crezi că el nu are o mamă sau poate un copil…?

DAN: Și copiii nevinovați pe care i-am salvat? Și mamele lor? Și toți afganii amărâți alături de care ne-am spus speranța ca să salvăm un sat?

OBSERVATORUL NEPOFTIT: (*râde*) E hilar cum încercați să găsiți tot felul de metode pentru a vă apăra de propriile voastre crime. Tic-tac. În ochii ei ești un om josnic, o brută.

DAN: Nu, asta nu pot să…

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Iubești un om care te consideră un gunoi, un nimic, care nu te va putea aprecia, care nu-ți vede sacrificiile. Sângele… Ăsta e singurul lucru pe care cineva din exterior îl remarcă după ce un soldat se întoarce acasă. Cum să iubești un om care te disprețuiește profund? Hai, pune mâna pe telefonul ăla și spune-i cât de mult o urăști. Mă auzi? Hai, lasă-mă să-ți aduc telefonul.

DAN pune mâna pe telefon.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: După 8 ani… Merită mai mult decât un amărât de mesaj. Sun-o.

DAN: Hei… ? La naiba.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ce?

DAN: A intrat căsuța vocală…

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Și?

DAN: Tot nimic.

OBSERVATORUL NEPOFTIT: Sun-o pe mă-sa. Eu o să iau o pauză. Între timp, te las. Să iei decizia corectă… dacă nu…

DAN: Alo ? (*OBSERVATORUL NEPOFTIT dispare.*) Da, bună seara. Poftim? Și e grav? Înțeleg. O să merg acolo. Da, cred că sunt zboruri și mâine. În regulă. Să mă țineți la curent dacă mai aflați ceva. Da, mulțumesc. La revedere!

Scena 17

DAN vine să o vadă pe IANA acasă. Este însoțit de OBSERVATORUL NEPOFTIT care face diverse comentarii de la distanță, printr-un walkie-talkie colorat, de jucărie.

IANA: Tu, aici?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Hai, spune-i că nu te așteptai.
DAN: Da, am venit să te văd. Mi-a spus mama ta.
IANA: Da. Dar, surpriză, cineva își va lua concediu medical. Dacă nu mă concediazăăștia înainte să mă externez.
DAN: Nu te gândi la asta acum. Nu cred că îți face bine să te agiți. E fracturat? (*se apropie de ea*)
IANA: Da.
DAN: Cum ai reușit? La muncă?
IANA: Aș fi vrut eu. Am alunecat, pe scări. Amuzant, nu?
DAN: Nu e deloc amuzant.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Pentru mine, chiar e.
IANA: Da, mă rog. Nu mă așteptam să vii.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Păi nu trebuia să vină. Ce faci, de ce mă dai pe mut ? Gata, promit că nu mai zic nimic.
DAN: Păi, îți datoram asta…
IANA: Îmi dato… dato-ce? Ăăă... (*pauză*) Ce?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: De fapt, nu-i datorezi nimic. Știi…
DAN: Mi-am făcut griji.
IANA: Vezi cum e?
DAN: Ă, da.
IANA: Și…
DAN: Nu știu.
IANA: Ă,da. Mi-a fost dor de tine.
DAN: Și mie.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Ce plictisitor.
IANA: Vreau să mă întorc acasă.
DAN: Și eu.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Gata, domnule erou, ți-a ajuns războiul?
DAN: Pentru medical?
IANA: Vreau să mă întorc acasă de tot.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Și eu vreau să fiu dat pe speaker, dar cineva s-a gândit să fie drăguț astăzi.
DAN: Și job-ul?
IANA: Nu e de mine. Bine, e frumos, în primele câteva luni.
DAN: Înțeleg, e decizia ta.

IANA: O să vii cu mine?
DAN: De tot?
IANA: De tot. Adică…. Dacă vrei.
DAN: Vreau. Adică… Mai întâi trebuie să te faci bine.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Pe bune ? N-ai avut tupeu să-i dai papucii pentru că și-a rupt piciorul pe scări? Vorbești serios?

DAN îi ia walkie-talkie-ul din mână și îl trântește la pământ.

DAN: Ai fi făcut exact același lucru.
OBSERVATORUL NEPOFTIT: În circumstanțele date. Da, da. Sigur, domnule Corectitudine-În-Persoană. Ce drăguț… Și cât de sensibil. (*ironic*) Știi ce o să facă după ce o să-și scoată atela? Fix lucrul pe care ar trebui să îl faci tu acum. Tic-tac. Tic-tac.
DAN: De ce trebuie să-mi zici mereu ce să fac?
OBSERVATORUL NEPOFTIT: Pentru că tu nu poți altfel. Eu sunt singurul care te mai ține în viață în afara mocirlei nenorocite în care te-ai băgat singur din dorința ta de a face lucruri mărețe.

DAN încearcă să se lupte cu OBSERVATORUL NEPOFTIT care se ferește de orice lovitură. DAN se întinde pe jos, epuizat.

Scena 18

Acasă la IANA, după câteva săptămâni. IANA își dă ghipsul jos.

DAN: Iana, trebuie să vorbim.
IANA: Da, într-adevăr. Trebuie să vorbim.
DAN: Uite ce e, Iana. Nu te mai iubesc.
IANA: Poftim?
DAN: Știi.
IANA: Ă… Ce ?
DAN: S-a întâmplat… nu știu ce s-a întâmplat. Dar, nu mai simt că funcționăm… Împreună. Iartă-mă.
IANA: Să te iert ? Pentru ce? Că zici una și faci alta?
DAN: Îmi pare rău.
IANA: Trebuia să ne fi despărțit de mult.
DAN: Acum mă faci să mă simt vinovat, când de fapt, tu ești aia care are ceva să-mi spună, nu? M-ai înșelat vreodată după ce am plecat?

IANA: Ce te-a apucat?
DAN: Deci recunoști, nu-i așa?
IANA: Dă-mi drumul.
DAN: Știi ceva? Împușcă-mă. Dacă ești așa sigură că am luat-o razna și tu ești nevinovată, împușcă-mă!
IANA: Dan.
DAN: Hai, ia asta și termină cu mine, Iana. (*DAN scoate un pistol pe care îl pune la tâmplă.*) De ce nu spui nimic ? Haide, fă ceva.
IANA: Dan, lasă arma jos.

DAN îi pune pistolul în mână IANEI.

IANA: Cu cine ai vrut să te lupți ? Te-ai dus acolo de bunăvoie. Am fost proști când am crezut că putem să învingem unul fără celălalt. Unul trăgea și altul zbura pe deasupra, fără să știe că acolo, departe de câmpul de luptă, mor oameni. Puteam să rămânem împreună, dar nu, noi am vrut să fim curajoși. Puternici, independenți și curajoși. Spune-mi, de ce-ți place să riști atât de mult? Eu... am simțit mereu că-ți stau în umbră. Și că nu o să mai fiu cu adevărat Iana. Am reușit până la urmă. Tot degeaba. Acum sunt Iana, dar fără tine. Umbra absenței tale. Penibil, nu-i așa?
DAN: Iana?
IANA: Nu mă mai iubești, nu-i așa?
DAN: Nu știu.
IANA: La dracu'. Forțează-mă să plec, dar nu-mi spune asta. Nu mă mai iubești. Știi ce? Nici eu nu-mi dau seama dacă te mai iubesc sau nu. Dar tu sigur nu o mai faci. Nu mai poți s-o faci. (*IANA începe să plângă, se holbează pentru câteva clipe la pistol.*) De ce nu spui nimic? Spune ceva.
DAN: Ce vrei să-ți spun?
IANA: Ce suntem noi acum?
DAN: Nu știu.
IANA: E foarte ușor să zici asta. Ai plecat, te-am lăsat în pace. Ai venit când ai vrut. Timp de 2 ani ai reapărut ca o fantomă în viața mea. O fantomă în permisie. Nici măcar nu pot să-ți cer să fie totul ca înainte. Ai ajuns să iubești mai mult războiul. Eu încă iubesc ce ai fost înainte. De fapt, am impresia că iubesc un om care nu mai există. Noi nu mai existăm.
DAN: Dacă Dan de dinainte nu mai există, cine sunt acum nu mai are nimic

de făcut aici. Nu-ți fie frică: trage și termină povestea. Haide!

IANA ține arma orientată în sus și „trage”. Se aude o împușcătură. DAN ia arma din mâna IANEI, se pune în genunchi și începe să plângă. Urmează un moment de liniște în care cei doi stau unul lângă altul.

IANA: Unde ești?
DAN: Aici.
IANA: Nu te mai văd.
DAN: Nici eu.
IANA: Acum mă vezi?
DAN: Nu. Tu?
IANA: Nu, dar te aud.
DAN: Mă auzi normal?
IANA: Eu da.
DAN: Despre ce vrei să-ți vorbesc?
IANA: Despre ce vrei tu.
DAN: Am vorbit și ieri despre același lucru.
IANA: Nu-i nimic. Mai vorbim o dată.
DAN: Mai vorbim și mâine?
IANA: Despre același lucru?
DAN: Poate.
IANA: Aici nu se întâmplă prea multe.
DAN: Nici aici.
IANA: Mi-e dor de tine.
DAN: Și mie.
IANA: Ai mai auzit voci?
DAN: Nu. (*pauză*) Ce ai făcut azi de mâncare?
IANA: Cartofi prăjiți și piept de pui.
DAN: Vin și eu.
IANA: Te aștept.
DAN: Ajung în jumate de oră.
IANA: Sunt deja aici. Te văd.
DAN: Eu nu.
IANA: Așteaptă-mă acolo unde ești. Vin imediat.
DAN: Nu plec nicăieri.
IANA: Unde ești?
DAN: Aici.

Sfârșit.

POVESTEA PESCĂRUȘILOR PIERDUȚI

sau The dream of the lost seagulls

Personajele:

UN AUTOR ÎN CĂUTAREA PERSONAJELOR SALE (*Autorul*)
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII (*Arkadina*)
PERSONAJUL CU UMBRELĂ (*Treplev*)
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE (*Trigorin*)
PERSONAJUL PIERDUT (*Nina*)
DOCTORUL (*Jucat de personajul pierdut*)

Spațiul: O cameră goală, cu pereți negri, asemănătoare cu o sală de repetiții obișnuită. În lateral se află o masă rotundă, două scaune și o lampă.

Scena 1

AUTORUL stă așezat la masă, scriind la computerul său. Lângă, are o agendă. PERSONAJUL CU UMBRELĂ o ia în mână, o întoarce pe toate părțile și începe să rupă din ea câteva foi, pe care le mototolește, fără să se uite la ele, apoi le bagă în buzunar.

AUTORUL: Scriu pentru că tot ce trăiesc mă depășește.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: În fond, toate personajele pierdute își caută autorul. Când vorbesc singur, cuvintele mele se sparg în sunete ca niște bulgări de calcar peste care a trecut un val uriaș. Când ești singur nu poți să abordezi alt subiect din afara ființei tale. Sună egoist, da. Dar cum poate fi altfel, dacă atunci când deschizi gura nu e nevoie să te adaptezi la un interlocutor?

AUTORUL: Crezi că atunci când vorbești cu ceilalți te adaptezi lor?

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Îmi auziți vocea diferit. Asta deja ar fi primul lucru.

AUTORUL: E vorba de propagarea sunetului prin cutia craniană, știi...

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Da, da, da... Să depășim detaliile de ordin anatomic. Nu cred că vă doriți să abordăm lucrurile din unghiul ăsta.

AUTORUL: Îmi pare rău.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nu-i nimic.
AUTORUL: V-am inhibat?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Poftim?
AUTORUL: Vreau să zic: v-am făcut să vă simțiți mai puțin decât sunteți?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nu știu. Înțeleg că vreți să găsiți o explicație științifică și să desfaceți în bucăți tot ce vă iese în cale. Dar știți ce? Nu este chiar atât de simplu. Mai ales dacă e vorba de o pictură abstractă.
AUTORUL: Ați studiat istoria artei?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Puțin, îmi amintesc fragmente. Imagini din albumele unei femei, mai în vârstă decât mine. Probabil era...
AUTORUL: Mama dumneavoastră...
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Întocmai. Mama mea. (*râde*)
AUTORUL: De ce râdeți?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Ăsta da cuvânt! Mama. Poți să-l pronunți în mii de feluri și, totuși, el rămâne același. Ascultați! MA-MA.
AUTORUL: Și, ce vedeați în tablourile alea?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nu-mi amintesc.
AUTORUL: Haideți, faceți un efort.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Niște membrane albe cu miez galben plutind deasupra unei întinderi lucioase.
AUTORUL: Aaa, vă referiți la nuferii de pe lac! Pictură impresionistă.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Da. O fi. Impresionistă. Im-pressssssss...
AUTORUL: ...ionistă. O reprezentare a unui lac, probabil de Cezanne, Monet sau Manet.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Monet sau Manet?

AUTORUL râde.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Ăsta e un joc de cuvinte? Ca monedă-maneță?
AUTORUL: Umorul dumneavoastră este...
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: MONEDĂ-MANETĂ MONEDĂ-MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ MONEDĂ - MANETĂ (*trage brusc aer în piept*)

AUTORUL: Mai ceva ca respirația prin diafragmă.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Dia... ce?
AUTORUL: Diafragmă. Situată sub torace. Respirați cu ajutorul ei. Mă surprindeți. Știți ce este pictura impresionistă, dar nu aveți habar cum funcționează propriul dumneavoastră corp.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: De ce m-ar interesa ceva ce nu am să folosesc vreodată?
AUTORUL: Corect, corect. Să revenim la lucrurile esențiale.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Esens... ce?
AUTORUL: De bază. Ca datele generale: locul în care v-ați născut, strada pe care locuiați, vârsta exactă la care ați spus pentru prima dată mama.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Și ar trebui să-mi amintesc astea pentru că...?
AUTORUL: Pentru că nu mai avem mult timp și întâlnirea asta se încheie. Am nevoie să știu tot: numele mamei dumneavoastră, al grădiniței la care vă ducea...
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nu știu ce este aia o grădiniță, domnule. Abia mi-am amintit de mama. Cuvântul mama, vreau să zic. Nu am mers niciodată la școală. Tot ce știu am învățat acasă. A-CA-SĂ!
AUTORUL: Deci, ați avut părinți bogați. Știți să cântați la pian?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Eu, nu. Dar mama mea...
AUTORUL: Un gest tipic aristocrației franceze. Cred că ne aflăm pe drumul cel bun. Repetați după mine: oeil.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Eoi.
AUTORUL: Nununu, oeil.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Oil.
AUTORUL: Eo. Pronunțați eo.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: (*ca la un meci de fotbal pe stadion*) EO!
AUTORUL: Nu se poate. (*se ia nervos cu mâinile de cap.*)
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Ce?
AUTORUL: Nu înțeleg cum putem purta o discuție și, totuși, să nu-mi dau seama care este limba dumneavoastră maternă. Haideți să mai încercăm o dată. Repetați după mine tot ce spun, începând de acum. This is a teaspoon.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Disis a tizbun.
AUTORUL: NUNUNU!
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Ceea ce faceți dumneavoastră e un abuz.

V-am cerut o expertiză care să mă ducă la autorul meu, nu un test de lingvistică!

AUTORUL: Gata, gata, asta este ultima încercare. Pronunțați „eto lozhka", ca și cum ați avea gura plină cu găluște.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Eto loșca. Eto loșca. Eto loșca.Blyad'.

AUTORUL: Ați-ați zis... Sunteți, sunteți rus. Minunat.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Bun. Acum că ați descoperit asta, puteți să-mi spuneți în jurnalul cărui autor m-am rătăcit?

AUTORUL: Asta o să mai dureze ceva timp. Vom avea nevoie de o tomografie, o sesiune de terapie prin hipnoză și poate de o după-amiază în pădure.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Domnule, dacă nu aflați mai repede cine este autorul meu, posibilitatea ca eu să apuc ziua de mâine este aproape inexistentă. Înțelegeți? Am să revin la dumneavoastră la ora 6. Aveți la dispoziție 4 ore bune să vă folosiți contactele pentru a mă readuce la viață. (*bagă mâna în buzunar, de unde scoate un pistol.*) Ați înțeles?

AUTORUL: Ne putem înțelege și altfel. O să fac tot posibilul să vă duc la el. Dar să știți că nu răspund de lucrurile neplăcute pe care s-ar putea să le aflați. De acolo va trebui să vă descurcați singur.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: În regulă.

AUTORUL: Sunteți dispus să-l întâlniți chiar dacă e posibil să trebuiască să vă petreceți timpul în închisoare după?

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Vă rog să nu trageți concluzii pripite. (*pauză*) Pistolul – nu știu de unde a apărut – pistolul. Sunteți gata să mă judecați. Dar nici unul dintre noi nu știe prea multe despre mine. (*pauză*) Mergeți, mergeți și căutați-l pe tatăl meu, autorul. El va ști ce să-mi răspundă.

AUTORUL: Poate nici el nu știe încă ce ați făcut cu (*privește pistolul*)… ăsta.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Atunci îl voi obliga să anticipeze. Nu prea are de ales. Eu anticipez, dumneavoastră anticipați. Va fi nevoit să joace după regulile noastre, să găsească un final la toată problema asta cu viața, la problema vieții, la poveste în sine.

AUTORUL: Bine, bine. Am plecat.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: (*ieșind*) Merg să vă aștept.

AUTORUL: Unii bărbați sunt mai dificili decât femeile când e vorba de propria origine. Mă întreb ce reacție ar fi avut băiatul ăsta dacă s-ar fi născut acum 200 de ani. Ciudat personaj. Semăna foarte bine cu un prinț. Nu cumva, nu... E imposibil. Dacă ăsta e Alzheimer și

fișele lui s-au pierdut, Dostoievski va fi foarte dezamăgit. Înțeleg să nu-ți amintești unde te-ai născut, dar să-l uiți pe Dostoievski... Asta nu se poate.

Scena 2

Aceeași cameră, de data asta goală. PERSONAJUL PIERDUT fredonează încet un cântec straniu

AUTORUL: Ce faci aici?

PERSONAJUL PIERDUT: Repet. În gând. De mii și mii de ori. Niciodată cu voce tare. Imobilă. Fără să schițez nici măcar un gest.

AUTORUL: Ce repeți?

PERSONAJUL PIERDUT: Repet o poveste, dar nu am un trecut. Cred că repet povestea altcuiva.

AUTORUL: A fost cineva aici înaintea ta.

PERSONAJUL PIERDUT: Îi place să se întindă și să nu facă absolut nimic. Se uită în tavan preț de câteva minute bune, apoi iese iar afară și începe să scrie. Mereu când termină o poveste, iese la pescuit, chiar și atunci când plouă. Ai zice că respectă mai mult peștii decât oamenii.

AUTORUL se apropie de ea și o mângâie pe obraz.

AUTORUL: Vino. Îți voi oferi puțină tandrețe.

PERSONAJUL PIERDUT: Nu pot. Trebuie să repet. Îl aștept să se întoarcă de la pescuit. Simt că azi a terminat de scris ceva important. Iar eu sunt aici de dimineață și nu am reușit să rețin aproape nimic.

AUTORUL: Ești așa... fragilă. Dă-mi voie să te ajut. Eu o să stau aici în colț și, până se întoarce, o să te corectez... O să mă simți doar atunci când ai nevoie de mine. Și cine știe, poate în felul acesta, voi găsi și eu un subiect pentru o scurtă povestire.

PERSONAJUL PIERDUT: Poți rămâne, dar te avertizez că merge foarte-foarte lent.

AUTORUL: Nu-i nimic. Mă pricep s-aștept. Știi, unii detestă profund starea asta. Așteptarea îmi umple ușor-ușor singurătatea. Rătăcesc pe străzi singur, fără să am o destinație exactă sau un scop. Rătăcesc pentru că știu că nu mă așteaptă nimeni. Evident, am un loc în care să mă întorc… Sper. Dar nu am idee când m-am așezat ultima dată

la masa de scris și am fost sincer cu mine însumi. Nu-mi amintesc nici măcar când am sărutat ultima dată pe cineva. Poate în urmă cu 2 ani, da... (*pentru sine*) Să fi avut 14 ani?

PERSONAJUL PIERDUT: Mi-ar plăcea să te mai ascult, dar chiar trebuie să-mi amintesc ce repetam înainte ca el să plece.

AUTORUL merge și se așează deoparte. În scenă apar o masă rotundă și un scaun. AUTORUL se așează pe scaun picior peste picior, scoate o agendă și un stilou, rămânând în expectativă.

PERSONAJUL PIERDUT: Chiar era nevoie de asta?

AUTORUL se miră de întrebarea PERSONAJULUI PIERDUT.

AUTORUL: N-am de gând să renunț la obiceiurile mele. Și... Recunosc, nu mi-au plăcut niciodată chestiile la modă. Am nevoie să stau la masă și să simt cum cerneala se usucă printre particulele de praf. Altfel, nu pot. Gata, tac. Hai să ne vedem fiecare de treaba lui, bine?

PERSONAJUL PIERDUT: Am să încep.

AUTORUL: (*pentru sine*) Încerc doar să-i aduc împreună, dar nu-mi iese. De exemplu, ea... E o ciudată și nu-mi dau seama cu cine s-ar potrivi. Nu știe pe ce lume trăiește, dar e frumoasă. Aș vrea să facă parte din povestea mea.

PERSONAJUL PIERDUT: Atom ! A-tom! Ce cuvânt frumos ! Nu, nu e asta. (*la public*) Aș putea să vă spun cine sunt, dar mai întâi ar trebui să știu câte ceva despre dumneavoastră și… De ce mă priviți atât de insistent? (*cuiva din sală*) Spune-mi, tu de ce ai venit să mă vezi?

Improvizație, în funcție de răspunsul spectatorului

PERSONAJUL PIERDUT: Ce idee! Milioane de idei aflate în nas, în porii pielii, pe buze, în urechi și în papilele gustative. Milioane de particule care se dezintegrează printre toate aceste idei. Celule, idei, teorii și teoreme cu aplicabilitate infinită și universală. Demonstrații matematice, opere demne de Nobel, formule pentru medicamente care vor vindeca boli incurabile. Trebuie doar să-mi amintesc, da, doar să-mi amintesc. Da! Când a scris cuvântul ăsta pe tablă m-am îndrăgostit de el. Despre ce vorbeam? Nu mai știu. Da! Atom! A-tom!

AUTORUL: Am vrut să pun capăt scenei în care jucai, dar mi-a fost teamă

să te opresc. M-am gândit că nu ar fi prea drăguț din partea mea să te fac să-ți conștientizezi propria singurătate.

PERSONAJUL PIERDUT: Trebuie să plec.

AUTORUL: Unde?

PERSONAJUL PIERDUT: Nu știu. Simt doar că trebuie să o fac. Nu pot aștepta să dispar în neant. Ar fi umilitor pentru tot ce am însemnat vreodată, dacă am însemnat ceva. Trebuie să descopăr lumea înainte să plec cu adevărat. Ce faci atunci când vrei să te îndepărtezi de propria viață ?

AUTORUL: Iei trenul!

PERSONAJUL PIERDUT: Și mai ce ?

AUTORUL: O valiză!

PERSONAJUL PIERDUT: Și mai ce?

AUTORUL: Ei, mai știu eu ce poți să faci... Poți să citești o carte.

PERSONAJUL PIERDUT: O carte? N-am timp de așa ceva, eu vreau să trăiesc.

AUTORUL: Atunci mergi la gară și ia-ți un bilet de tren dus-întors. (*pauză.*) Să știi că am început să te îndrăgesc.

PERSONAJUL PIERDUT: Ne cunoaștem doar de zece minute.

AUTORUL: Iată un subiect pentru o scurtă...

PERSONAJUL PIERDUT: Amintire.

AUTORUL: Am să scriu cuvântul ăsta pe tablă.

PERSONAJUL PIERDUT: Ca să ne amintim! Da, o scurtă amintire pe care am putea-o povesti cândva, cuiva. (*bagă mâna în buzunarul fustei.*) Mi-e și rușine să vă zic, dar...

AUTORUL își bagă și el mâna în buzunar, scoate câteva monede și i le dă.

AUTORUL: Uite. Cu condiția ca biletul să fie dus-întors. Încă ceva. Înainte să pleci, vreau să-mi spui o poveste.

PERSONAJUL PIERDUT: Nu mă pricep la povești. Pot capta atenția cuiva atâta vreme cât pot să mă joc cu cuvintele altora, dar când e vorba de propriile mele gânduri, mă pierd pur și simplu.

AUTORUL: Asta pentru că lași impresia că te grăbești tot timpul, ca și cum ai vrea să scapi din arena cu lei. Trebuie să ai răbdare cu tine, să faci pauze cât mai dese. Fii atentă aici. (*pauză; își drege glasul.*) Nu contează foarte mult ce spui, ci (*pauză.*) cum o spui. Observi cum devin dintr-o dată (*pauză.*) mult mai fermecător? Și, încă ceva. Nici măcar nu trebuie să fii prea deștept ca să faci asta. Doar încetinește

puțin ritmul, și (*pauză.*) pare că știi deja mai multe decât știi de fapt.

PERSONAJUL PIERDUT: Chiar funcționează?

AUTORUL: Încearcă.

PERSONAJUL PIERDUT: Îmi aduc aminte rar de visele din timpul nopții. Poate pentru că ziua stau trează, ca și cum aș fi într-un vis. Al meu sau al altcuiva. Cred că în timp ce dorm, trăiesc mai mult decât atunci când sunt trează, iar când visez cu ochii deschiși, e ca și cum aș fi mereu într-o stare de anticipare, pierzând (*pauză*) – pierzând orice formă de prezență sau, (*pauză*) de luciditate. E trist să uiți ce ai visat trăind și să trăiești uitând ce ai visat. (*pauză.*) Da. (*pauză*) Se face că adorm pe banca de alun, sub nucul din spatele visului meu. (*pauză*) Când mă trezesc a doua zi (*pauză*) lângă mine doarme o rață sau un pescăruș, nu-mi amintesc ce era, exact. Știu doar că (*pauză.*) are deasupra o pânză de păianjen. O pânză de păianjen fără păianjen. Mă ridic, nucul e demult dispărut, banca nu mai e acolo nici ea, iar păianjenul – (*pauză*) sper să fie el – umblă tăcut prin urechea mea dreaptă. (*pauză*) Îl las să se miște liber, pentru că nu știu ce să fac. Nu te pregătește nimeni pentru momentul în care te trezești cu o arahnidă plimbându-se liberă prin tine. (*pauză*) Ce să fac? Poate are ceva important să-mi spună. Scot, deci, păianjenul și să-l las să umble liber? Îl strivesc cu putere, chiar dacă risc ca veninul lui să se scurgă în timpan? Sau poate că trebuie să aștept fără să mă mișc ca rața – (*pauză*) sau pescărușul – să vină să-l scoată de acolo. Am trei variante. Din trei aleg una. Trebuie să aleg una pentru că, nu-i așa, dispun de număr de variante din care e obligatoriu să aleg. Și totuși, mai există și a patra variantă, care nu le exclude însă pe celelalte, pentru că totul se poate realiza la fel de bine și în interiorul urechii mele. Îl las deci în urechea mea dreaptă. Așa, ca să ne vindecăm unul pe altul de singurătate. Ce rău îți poate face până la urmă un păianjen, și viu pe deasupra? Sper că nu te-am plictisit prea tare cu povestea asta. Cum ziceam, îmi amintesc rar ce visez. Te rog să nu mai povestești asta nimănui până mă întorc.

AUTORUL: Până atunci, am timp să uit totul. Da, iată un subiect pentru o scurtă amintire.

PERSONAJUL PIERDUT iese din scenă. AUTORUL ridică iar agenda și începe să scrie.

Scena 3

AUTORUL: Orice text are nevoie și de o femeie fermecătoare. Hmm... Meseria contează mai puțin. Important e să fie înaltă, elegantă și să poarte rochii lungi și strânse în talie, părul aranjat atent și machiaj impecabil. Da, mă gândesc că ar putea fi, la fel de bine, actriță. S-ar bucura să trăiască mai multe vieți prin cuvintele mele. Ar trebui să fie, totuși, inteligentă și greu de sedus. Și să aibă o voce clară și puternică.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII intră cântând: „Je rêvais sur l'amour, ton absence, ton absence. Je ne savais pas comment faire, my darling, my darling."

AUTORUL: Vocea dumneavoastră este minunată.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Mulțumesc. E singurul lucru care mi-a mai rămas.
AUTORUL: Beți des?
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Nu chiar. Am impresia că făceam asta ocazional, cred că îmi plăcea să primesc invitați și să ne amuzăm împreună.
AUTORUL: Păreți genul de gazdă atentă la detalii.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Sunteți de mult aici?
AUTORUL: Nu chiar. Am apărut când ați început să cântați.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Cred că putem vorbi la per tu. Pare că avem aceeași vârstă, chiar dacă, de fapt, nu-mi amintesc câți ani am. (*pauză*) Ai un chip neutru care nu-mi spune prea multe. Mă recunoști, cumva?
AUTORUL: E prima dată când te văd cu adevărat.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Oh, Doamne... Ești cumva, autorul meu? Sau poate… un alt personaj din aceeași poveste?
AUTORUL: Sunt autor, dar nu sunt sigur că dacă sunt al dumneavoastră sau nu.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Cum adică, nu ești sigur?
AUTORUL: Ce, dacă un personaj are voie să-și piardă memoria și să-și uite autorul, scriitorul nu poate face, la rândul său, același lucru?
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Asta nu. Un autor e obligat să-și amintească cine sunt personajele lui. Mort-copt, nu poți să uiți un personaj. E ca și cum ai uita prima persoană pe care ai iubit-o.

AUTORUL: Mama. (*pentru sine, tulburat*) Cred că i-am uitat numele. Dacă stau să mă gândesc, poate chiar sunteți personajul meu. Ați putea să vă descrieți mai amănunțit?

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: S-ar putea să fiu expresia unei femei pe care ai iubit-o în tinerețe, dar care te-a rănit atât de tare, încât ai dori să o ștergi cu buretele din viață. În rest, sunt ceea ce se vede: arăt bine și se pare că am o voce plăcută, dar nu am idee cu ce mă ocupam înainte să fiu expulzată din povestea pe care cred că o repetam seară de seară într-un loc cu mulți oameni.

AUTORUL: Știu, cred că sunteți actriță.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Sunt?

AUTORUL: Adică ești, da. O actriță pe care am îndrăgit-o nu demult.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Și, ce roluri mi se atribuie?

AUTORUL: Roluri pe măsura talentelor deja evidente. (*o măsoară din cap până-n picioare.*)

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Nu îmi amintesc nici măcar un monolog. Deși vorbesc singură de o lună de zile, orice urmă a personajelor pe care le-am jucat vreodată a dispărut complet.

AUTORUL scoate o foaie de hârtie, PERSONAJUL CU BUZE ROȘII citește.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Să vedem. „Eram mici și nu se gândea niciunu' la avioane, pașapoarte sau bărci. Nu te gândești la ceva de care nu ai nevoie. Oricum, de ce să te duci pe o insulă pustie dacă trebuie să iei un singur obiect? Și cum să trăiești acolo de unul singur, fără nimeni dintre…" Ce tâmpenie. Ăsta e sigur un monolog scris pentru un adolescent. Sună bine, dar are o urmă de tristețe în el.

AUTORUL: Bine, să încercăm altceva. Uite.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: „Femeia asta nu înțelegea de ce preferam eu să citesc Anna Karenina și Idiotul în loc să-mi fac temele la mate. Una peste alta, mi-era frică de ea și mi -era frică și de domn' profesor de sport, dar nu același fel." Îmi pare rău, dar nu o să funcționeze așa. Subiectul ăsta e prea actual pentru mine. Anna Karenina e o lectură de bază la noi, iar monologul ăsta pare extras dintr-un spectacol foarte prost.

AUTORUL: M-am gândit că ți-ar plăcea să știi cum vor gândi autorii de peste 150 de ani. Și cum vor fi văzuți Tolstoi și Dostoievski de profii de mate.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: E imposibil ca tu să fii autorul meu. Eu cred că am existat într-un timp mai vechi și tu vrei doar să profiți de vulnerabilitatea mea.

AUTORUL: Să profit?

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Da, să mă păcălești că aș putea să fiu personajul tău și să mă faci să mă trădez. Să devin altcineva, să caut forme noi. Nu știu ce ar trebui să fie alea, (*nervoasă*) chiar nu știu, dar sunt sigură că mie nu-mi trebuie așa ceva. De ce ai venit aici să mă deranjezi, pretinzând că mă cunoști?

AUTORUL: Am crezut că poate ți-ar plăcea să trăiești altfel. Să fii un personaj al prezentului, o actriță de comedie, sau așa ceva.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Eu o să plec. Am lăsat niște socoteli neîncheiate. Posibil să fi rănit pe cineva. Sper totuși ca acel personaj să-și amintească încă de mine.

AUTORUL: Singurul care știe care e povestea ta sunt eu. Ceilalți și-au pierdut, la rândul lor, memoria. Deci, dacă eu uit și refuz să vă las să vă recuperați drepturile de personaj, s-a terminat cu voi.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Nu te cred în stare.

AUTORUL: O, ba da, crede-mă. V-ați uitat complet viețile, autorul vostru e mort, iar documentația cu datele lui complet pierdută. (*râde*) Eu am intrat în lumea voastră de bună voie, sperând că am să reușesc să vă contemporaneizez, să vă fac actuali...

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Ești un om meschin.

AUTORUL: Un om speriat și lipsit de creativitate, care trebuie să producă și el ceva.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Pe spatele celorlalți.

AUTORUL: Nu e vina mea că totul s-a mai făcut, ok?

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Dacă e așa, de ce mai continui să scrii?

AUTORUL: Există idei fundamentale. La baza lor stau principii care au schimbat odată lumea. Eu nu fac decât să actualizez memoria afectivă a autorilor care au dat peste aceste idei. Autori pe care îi iubesc și-i respect. Cum este și scriitorul dumneavoastră.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: (*țipă la el*) Dacă îl iubiți așa de tare, spuneți-mi cine este.

AUTORUL: Nu v-ar folosi la nimic.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Ar fi mult mai util să mă întorc la ce eram. Nu vreau să devin o actualizare, un alt personaj modern. Nu am datele necesare pentru a redeveni ceva când momentan, fără colegii mei-personaj nu mai sunt nimic.

AUTORUL: Scuzați-mă, dar merg să-mi beau cafeaua și să dau un telefon. Revin.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Te aștept până la 6, în caz că te hotărăști să vii să mă eliberezi de uitare. E ultimul lucru care îmi mai rămâne de făcut.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII rămâne pe loc, AUTORUL merge în spate; se aude sunetul unui telefon. Îl auzim cum răspunde. Revine în scenă cu un receptor cu Bluetooth atașat la telefonul mobil.

AUTORUL: Alo?

Se află acum în primul plan. PERSONAJUL CU BUZE ROȘII iese prin spatele lui, de unde intră PERSONAJUL PIERDUT, îmbrăcat într-un halat, asumându-și rolul de DOCTOR.

DOCTORUL: Bună ziua, domnule Cehov.
AUTORUL: Bună ziua.
DOCTORUL: Aveți nevoie de ceva?
AUTORUL: Eu? Nu chiar.
DOCTORUL: M-ați sunat. V-ați luat astăzi medicamentele?
AUTORUL: Medicamentele! Da, de asta v-am sunat. Știți cumva ce culoare are cutia cu pastilele de azi?
DOCTORUL: Pentru că azi e joi, cutiuța corespunzătoare este cea albastră. Vă mai pot ajuta cu ceva?
AUTORUL: Nu. De fapt, ba da. Când mi-ați răspuns, cum v-ați adresat?
DOCTORUL: Cehov, Anton.

Pauză.

AUTORUL: Interesant joc de cuvinte.
DOCTORUL: Eu zic să vă luați medicamentele. Spuneți-mi, câte cifre ați tăiat din calendar luna asta?

AUTORUL scoate agenda și se uită în ea.

AUTORUL: Patru.
DOCTORUL: Domnule Cehov, vă anunț că astăzi suntem în 27 ale lunii.
AUTORUL: Nu-i nimic, abia am făcut economie. Nu cred că se va supăra cineva.

DOCTORUL: Nu, dar dacă vreți să vă mențineți sub control condiția, ar fi bine să țineți pastilele aproape. Am să vă sun mâine... (*pauză; pe un ton trist.*) să vă verific...
AUTORUL: Pastilele? Aş avea nevoie să mi-l dați la telefon pe Charles, trebuie să discutăm despre cursele de cai de săptămâna viitoare.
DOCTORUL: Pe mâine, domnule Cehov.
AUTORUL: Auzi la el, domnule Cehov. Eu nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât un magician care a uitat însă pe ce stradă stă sau cum îl cheamă. Și totuși, Cehov e un nume care sună chiar bine. Cred că m-aș putea obișnui cu asta. Curios, Cehov!

AUTORUL se duce în spate, de unde ia o cutie de medicamente și un pahar cu apă. În scenă se află PERSONAJUL CU PĂLĂRIE.

Scena 4

AUTORUL: V-am căutat toată ziua.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Sunteți de la poliție?
AUTORUL: Se poate spune și așa. Dropsuri ?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu, mulțumesc. Nu de alta, dar dacă accept ceva de la dumneavoastră, o să vreți, cu siguranță, ceva la schimb.
AUTORUL: Așa e normal, nu ? Asta fac, până la urmă, autoritățile. Luați una, pentru prima nu am să vă cer nimic.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE ia o pastilă din cutiuța AUTORULUI. AUTORUL își bagă cutia în buzunar.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Vă anunț că în ultimele două luni nu am făcut altceva decât să-mi imaginez și să scriu. (*oftând*) Mă simt aproape mort.
AUTORUL: Despre ce scrieți?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Asta nu vă pot spune.
AUTORUL: Înțeleg, nu vreți să descoperiți secretele unei mari capodopere înainte de vreme.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: De fapt, nu sunt prea vorbăreț. Cu ce vă ocupați?
AUTORUL: Ca și dumneavoastră, scriu.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Înțeleg.
AUTORUL: Vreau să zic, scriu ceea ce există deja. Rescriu cuvintele altor

oameni. Uneori mai adaug o virgulă, pe ici, pe colo.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Sunteți editor?
AUTORUL: Se poate spune și așa.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Și nu-mi împrumutați și mie o virgulă?
AUTORUL: Bineînțeles. Dar înainte să mă ocup de opera dumneavoastră, trebuie să știu care e piesa din care v-ați rătăcit.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: La ce bun? Pot să scriu și fără să știu unde am locuit înainte. Lacul rămâne la locul lui.
AUTORUL: Lacul! Iată...
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Da, da, un subiect pentru o scurtă povestire, singurul lucru pe care mi-l amintesc din mizeria asta de viață.
AUTORUL: Sunteți nefericit?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Cum aș putea să fiu nefericit când pescuiesc în fiecare zi?
AUTORUL: Dacă sunteți așa fericit și mulțumit cu ce faceți, de ce aveți nevoie de cineva care să vă pună virgulele la locul lor?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Cu toții avem nevoie de cineva mai slab ca noi care să ne măgulească orgoliul, rezolvând munca de jos, nu-i așa?
AUTORUL: Nu-ți permit să-mi vorbești așa!
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu te cunosc, deci am să vorbesc cum vreau.
AUTORUL: Am să-ți mut virgula aia de nu te vezi.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Încearcă numai.
AUTORUL: Nu mă provoca.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu te cunosc, deci, am să vorbesc...
AUTORUL: Așa, cum vrei tu. Până o să uiți cu totul cine ești. Dar eu, eu încă o să-mi amintesc. Iată, un subiect pentru o scurtă povestire.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Când o să-ți amintești de mine, n-o să mai ai habar de nimic despre viața ta reală. Mai bine ți-ai canaliza energia ca să faci altceva, ca de exemplu să scrii o rețetă sau o poveste scurtă, pe înțelesul tuturor.
AUTORUL: O poveste pe înțelesul...

AUTORULUI îi cade din buzunar cutiuța cu medicamente. Toate pastilele se împrăștie.

AUTORUL: Te rog să mă scuzi, eu o să mă retrag pentru o clipă.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Dacă mă întrebi pe mine, poți să nu te mai întorci. E destul de aglomerat aici, în lumea scriitorilor. Ți-ai lăsat

dropsurile peste tot, ești un…

AUTORUL iese. PERSONAJUL CU PĂLĂRIE rămâne în întuneric. Lângă el vine PERSONAJUL PIERDUT.

PERSONAJUL PIERDUT: Ești un dobitoc.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Probabil.
PERSONAJUL PIERDUT: Ești un ipocrit.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Posibil.
PERSONAJUL PIERDUT: Ești un impostor.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Mai mult ca sigur.

Lumina crește, lăsând să se vadă chipul PERSONAJULUI PIERDUT.

PERSONAJUL PIERDUT: Arăți ca un om pe care l-am iubit demult.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: (*surprins*) Și totuși, nu sunt om. Iar de iubit, nici nu se pune problema.
PERSONAJUL PIERDUT: Ce cauți aici?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Îl caut pe individul care m-a inventat. Trebuie să-l găsesc până diseară, dacă mai vreau să scriu vreodată. De altfel, dacă nu-l găsesc, s-ar putea să dispar complet. Tu ce cauți?
PERSONAJUL PIERDUT: Nici nu știu. M-am trezit aici, dar nu-mi amintesc nimic. E foarte posibil să caut același lucru ca și tine. Uite, azi am studiat puțin din cartea asta de bune maniere. Și totuși, simt că lipsește ceva, sau cineva, care să-mi dea câteva indicații.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Dacă vrei, după ce-l găsesc pe el, pot scrie eu ceva pentru tine.
PERSONAJUL PIERDUT: Nu cred că asta mi-ar rezolva problemele. Aș rosti cuvintele tale, fără să știu ce înseamnă ele pentru mine și de unde vin.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Dacă-i așa, să știi că nu putem merge pe același drum.
PERSONAJUL PIERDUT: Și dacă autorii noștri sunt unul și același?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Imposibil.
PERSONAJUL PIERDUT: Poate au copilărit împreună.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Improbabil.
PERSONAJUL PIERDUT: Sau au învățat să scrie de la același maestru și s-au influențat reciproc. Poate suntem două personaje din povești diferite care ar fi trebuit să se afle, de fapt, în aceeași poveste.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Cred că glumești.

PERSONAJUL PIERDUT: Ești crud și egoist. Poate acest maestru, din dorința de a face bine celor doi elevi ai săi, a vrut să-și împartă sfaturile în mod egal. E un gest foarte nobil, dar chiar și așa, a sfârșit prin a crea un dezastru: noi nu ne-am întâlnit niciodată în aceeași poveste, iar acum ne irosim timpul și energia căutând doi oameni diferiți care pot fi la fel de bine unul și același.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Vorbești prea repede și nu înțeleg ce spui.

PERSONAJUL PIERDUT: Asta pentru că te-ai plictisit să cauți adevărul.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Adevărul?

PERSONAJUL PIERDUT: Da. Ai obosit.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu-mi place să-ți dau dreptate, dar în momentul de față aș prefera să stau pe marginea unui lac și să pescuiesc sau să admir greierii, decât să-mi caut autorul. Chiar dacă știu că acestea sunt ultimele ore de viață și că oricine m-ar judeca pentru indiferența mea față de viață și cuvinte.

PERSONAJUL PIERDUT: Și cum rămâne cu textul pe care ai zis că vrei să-l scrii pentru mine?

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Ai zis singură că nu ai ști cum să-l spui. La ce bun să-ți scriu un text din care oricum nu înțelegi nimic?

PERSONAJUL PIERDUT: Poate scriind acel text ai descoperi mai multe decât în...

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Decât în peștii morți sau în armatele de cărăbuși?

PERSONAJUL PIERDUT: Da.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu știu ce să zic. Îmi amintesc că odată am fost cuprins de entuziasmul unei noi cărți. Era scrisă de un prieten de-al autorului meu. Între pernele canapelei, cuvintele curgeau prin mine unul după altul. Când am ieșit în grădină și m-am așezat pe bancă, am fost absorbit de verdele de mai al copacilor. Nu mai eram atent la ce citeam. Cum poate să te mai entuziasmeze o carte când deja exiști în mijlocul naturii, alături de alte ființe mult mai complexe decât tine? Hrănești iluzia de personaj complex, dar când ieși afară îți dai seama că nu știi să trăiești și, de fapt, nici n-o să știi vreodată. Pentru că autorul tău nu s-a gândit la nicio șmecherie pentru asta.

PERSONAJUL PIERDUT: Nu avem ce să facem. Trebuie să ne mulțumim cu cuvintele lor. Cel puțin, eu... Tu mai ai totuși o șansă.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Sunt la fel de pierdut ca și tine. Nu mă ajută să-mi amintesc că am fost un personaj-scriitor, dacă am nevoie de

el să-mi dicteze ce să scriu.
PERSONAJUL PIERDUT: Crezi că e mort?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Asta nu are importanță. Există arhive. Fișiere, dosare, teancuri de foi și miliarde de megabytes înregistrați. Trebuie doar să le găsim.
PERSONAJUL PIERDUT: Și dacă au luat foc?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Eu unul nu pot să-mi fac scenarii.
PERSONAJUL PIERDUT: Pot să te sărut?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu. Sunt șanse foarte mici să ai dreptate, dar dacă e adevărat și facem parte din aceeași poveste, asta ar putea schimba întreaga acțiune.
PERSONAJUL PIERDUT: Ceva îmi spune că ne-am mai sărutat înainte.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu poți fi sigură.
PERSONAJUL PIERDUT: Rămâne de văzut. Eu merg să-l caut. Ar trebui să faci același lucru.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Dacă îl găsești înaintea mea, să mă anunți. Poate ai dreptate.

Întuneric, cei doi ies.

Scena 5

Același spațiu, acum mult mai luminat. PERSONAJUL CU BUZE ROȘII cară o valiză mare din care scoate o masă pliabilă, o umbrelă, o pălărie, o pereche de mănuși lungi de mătase și o scrisoare. Le așează pe masă, apoi le privește câteva clipe. Își ia mănușile, își aranjează pe cap pălăria și deschide umbrela. Se așează nemișcată cu fața la public, ca și cum ar aștepta ceva. În scenă apare PERSONAJUL CU UMBRELĂ, care, după cum vă imaginați, nu are umbrelă și caută ceva.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Bună ziua. Așteptați pe cineva?
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Nu știu. Tu?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Eram în trecere. Cred că am pierdut ceva. Sunt sigur că semăna cu asta. (*arată spre umbrelă*)
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Afară e soare. Te poți lipsi de ea.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Cu atât mai mult. E bună și pentru soare.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Dar e neagră.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Uite ce e, chestia asta e singura care reușea să mă apere de... părerile celor din jur. Bine, acum nu mai am pe nimeni. I-am uitat. O vreau înapoi. În caz că cei pe care i-am uitat se vor hotărî să se întoarcă vreodată.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: (*tranșantă*) Și, ce dai la schimb?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nu am prea multe de oferit.

Apare PERSONAJUL CU PĂLĂRIE.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: În sfârșit, material pentru o scurtă povestire! Minunat. Habar nu am cine sunteți, dar simt că o să-mi fiți de ajutor!

Scoate carnețelul, vede pălăria de pe capul PERSONAJULUI CU BUZE ROȘII, înaintează ca și cum ar fi gata să o ia.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Rămâi acolo unde ești.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Dar...
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Lasă-mă să ghicesc, ai nevoie de ea pentru că...
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Pentru că simt că fără ea am creierul absolut gol și nu pot așeza pe foaie nici măcar un cuvânt.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Și eu care credeam că nu vrei să ți se încingă creierul de la soare. Da, e și ăsta un fel de a spune. (*amândurora*) Am să vi le dau, dar cu o condiție. Amândoi trebuie să-mi povestiți câte ceva despre trecutul vostru.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ și PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Trecutul nostru? Dar... Asta e prima noastră întâlnire.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Și totuși, sunteți capabili să vorbiți în același timp. M-ați înțeles greșit.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Aș putea să încep eu? Mă cam grăbesc.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Sigur, am tot timpul din lume.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Cum vrei. (*pauză*) Ă, cred că domnul (*arată spre PERSONAJUL CU UMBRELĂ*) tocmai a folosit o metaforă. Așteptăm, deci, să vă amintiți ceva, dar nu avem chiar toată seara la dispoziție.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Cele două femei... Le iubeam pentru că se luptau pentru mine și asta era o formă de a-mi hrăni orgoliul personal. Una cred că era actriță. Cealaltă îi călca pe urme. Între ele era o diferență mare de vârstă, dar nu se vedea prea tare... Poate pentru că prima refuza să-și accepte vârsta și asta o făcea să se comporte ca o copilă de 20 de ani.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Suficient.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Doar ce începusem să-mi amintesc.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Ai spus destule. Continuă tu...

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Cântăm la pian împreună și mâncăm șerbet de fructe. Îi place ceaiul de mentă. Nu se dă în lături de la serile interminabile de dans. Îi place să mă tachineze cu cruzime și nu mi-a spus niciodată că mă iubește, nici măcar în glumă.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Iubirea se câștigă în timp.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: De când eram mic tot încerc. Nimic nu o face să se oprească din agitația continuă de care se lasă purtată. Citește ziarele cele mai scandaloase, dar nu își face timp pentru a arunca măcar o privire peste ce scriu eu. Poate vă sună cunoscut, sper că nu ați crescut și dumneavoastră cu o asemenea ma...

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Pagina 121. Lineas 11 y 12... Aqui esta: „Si alguna vez nececitas de mi vida ven y tómala."

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Pronto tendremos los caballos preparados.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: (*pentru sine*) Dacă vreodată vei avea nevoie de viața mea, vino și ia-o.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Sper că ai împachetat totul. (*îi pune, atentă pălăria.*)

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Oui, oui... Pourquoi ai-je senti de la tristesse dans cet appel d'une âme pure, pourquoi mon coeur s'est-il si douloureusement serré? Si jamais tu as besoin de ma vie, viens la prendre. (*brusc*) Să mai rămânem încă o zi! O zi măcar.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Nu, dragul meu! Știu ce te reține! Dar trebuie să fii stăpân pe tine. Ești puțin amețit. Hai, gata, trezește-te! Am zis să te trezești!

PERSONAJUL CU UMBRELĂ înșfacă nervos umbrela cu care reușește să-i dea jos de pe cap pălăria PERSONAJULUI CU PĂLĂRIE, apoi se așează ca și cum l-ar provoca la duel. Cel din urmă sare ca și cum ar fi fost complet luat prin surprindere.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Refuz să mai asist la această mascaradă!

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Poftim?

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Nu se cade să bruscați o femeie, și pe deasupra mai în vârstă decât dumneavoastră.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: M-am săturat să te aud vorbind ca și cum lumea ar începe și s-ar termina cu individul ăsta. Auzi, „Dacă vreodată vei avea nevoie de viața mea, vino și ia-o." Dar ce facem aici, adunarea „Viață de împrumut"?

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Ești tare ciudat. Vorbești de parcă aș fi mama ta, iar eu simt că azi e prima dată când te văd.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: De el îți amintești?
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Am impresia că este logodnicul meu.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: E o paiață!
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Cred că merit puțin respect.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Canalie! I-ai spălat creierul maică-mii ca să trăiești pe spatele ei.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Te rog frumos să nu mai vorbești așa, pentru că nu sunt mama ta.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Sincer, eu nu-mi amintesc de voi. Dar tu pari o companie destul de fermecătoare.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: „Dacă ai nevoie de viața mea, vino și ia-o." Nu-ți mai amintești când ai zis asta acum două minute?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: (*râde*) Oi fi zis. Când sunt cu ceilalți, se întâmplă să mă ia gura pe dinainte. Dar ce zic nu are neapărat vreun sens pentru mine. Vorba aia, treacă-meargă, cu toții trebuie să trăim, nu-i așa?
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: (*pentru sine*) Dacă i-aș spune numele, poate atunci și-ar aminti cine sunt.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Te rog să ne lași singuri.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ face câțiva pași. În scenă intră PERSONAJUL PIERDUT.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: (*pentru sine*) Nina! (*către PERSONAJUL PIERDUT, cu entuziasm*) Ce surpriză plăcută! Aseară am avut un vis, iar dimineață mi-am amintit. Mâine urmează să avem premieră. Voi chema pe toată lumea. Și voi doi veți vedea, da. Veți vedea și vă veți aminti! Ce dacă scriitorul nostru ne-a uitat? O să vă fac să vă amintiți cum stăteam împreună pe balansoarul din grădină. Cum ne beam ceaiul și voi vorbeați despre nimicuri, așa, ca oamenii mari.
PERSONAJUL PIERDUT: (*stânjenită*) Cred că mă confundați cu altcineva. (*către PERSONAJUL CU PĂLĂRIE*) Nu am reușit să dau de el, probabil că e mort sau rătăcește prin vreo pădure, încercând să lase o urmă în scoarța copacilor.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Poți să-mi explici cine este această tânără?
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: O cunoștință, mi-a cerut să-i scriu un text.
PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: O actriță! E minunat. Întotdeauna va fi nevoie de cineva care să joace și rolul curtezanei. Ia să vedem,

ai venit cu ceva pregătit, în cazul în care se ivește pe aici vreun director de teatru?

PERSONAJUL PIERDUT: De fapt, chiar am... Trebuie doar să-mi amintesc! Da, doar să-mi amintesc. De ce legi un atom a cărui particule sunt invizibile? Atom, ce cuvânt frumos! Mii și mii de atomi legați între marginile pânzei de păianjen!

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Suficient, suficient. Ne-ai făcut o demonstrație drăguță. Dar îți lipsește talentul. Vezi tu, oricâtă ambiție ai avea, lumea asta pur și simplu nu are loc pentru tine. Să fii în centrul atenției publice e un privilegiu destinat doar unora dintre noi. Fără îndoială, trebuie să fii ales pentru asta.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: O, te rog continuă. Crezi că dacă te-ai născut acum 100 de ani mai ai habar despre cum se spune azi o poveste ? Și pe deasupra, una improvizată!

PERSONAJUL PIERDUT: Cred că am să mă retrag.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: O, ba, nu! Nu o să las doi oameni care habar nu au pe ce lume trăiesc să te facă să nu mai ai încredere în propriile forțe. Am sperat ca măcar acum, când ai ajuns la marginea puterilor tale intelectuale, să poți acționa corect, Irina Nikolaevna. Să te descotorosești de acest parazit căruia nu i-a păsat niciodată de tine sau de capacitatea ta artistică.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Eu cred că cineva a luat-o randeaua. Te rog să o iei pe tânăra ta prietenă de aici. Trebuie să rămânem singuri, ca să-l așteptăm pe autorul nostru.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Autorul nostru, vrei să zici. Înțeleg că nu-ți mai amintești de ea, dar cum poți să-ți uiți propriul fiu?

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: (*către PERSONAJUL CU LĂLĂRIE*) Hai să mergem. Nu avem de ce să suportăm ifosele unui frustrat care și-a uitat scopul în viață.

PERSONAJUL PIERDUT: Trebuie doar să-mi amintesc. Da, doar să-mi amintesc.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Doar fă un efort. Da, Nina, dacă eu am putut să-mi amintesc, ție nu ar trebui să-ți fie greu. Mai știi textul ăla din grădina de vară? L-ai învățat într-o singură după-amiază. Ne dădeam în leagăn. Pe urmă, ai plecat și eu am continuat să te iubesc. Ai plecat fragedă și plină de speranțe și te-ai întors înapoi, ca un pescăruș fără aripi. Ce bine era înainte, Nina, îți mai aduci aminte?

PERSONAJUL PIERDUT: Singurul a cărui figură mi-o amintesc este el.

Cred că e fața unui om pe care l-am iubit demult. Sau, poate nu-i asta.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Dacă vreodată ai nevoie de viața mea, vino și ia-o.

PERSONAJUL PIERDUT: Tu ești! Mi-e jenă să recunosc de față cu ei, dar încă te iubesc. E singurul lucru care mi-a rămas și am să-l uit curând.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Am să scriu pentru tine, de săptămâna viitoare. Am să scriu pentru tine atunci când voi termina de scris pentru mine.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Ce viață caldă, luminoasă, și ce simțăminte! Simțăminte ce semănau cu niște flori, gingașe și delicate. Îți mai aduci aminte?

PERSONAJUL PIERDUT: (*absentă*) Oamenii, leii, vulturii și potârnichile, peștii cei tăcuți ai apelor, stelele de mare și cele ce nu puteau fi văzute cu ochiul liber... Într-un cuvânt, toate viețuitoarele, toate, s-au stins după ce au încheiat tristul ciclul al vieții lor.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nina! (*o îmbrățișează*) Știam eu că o să-ți amintești.

PERSONAJUL PIERDUT: Îmi pare rău, dar nu știu cine ești. Și chiar dacă mi-aș aminti, nu cred că aș putea să te iubesc vreodată.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Prea bine. Spune-mi, înainte să-ți pierzi complet memoria, care e ultima ta dorință?

PERSONAJUL PIERDUT: Să-mi amintesc, ca mai apoi să fiu liberă, ca un pescăruș.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Memoria și libertatea nu merg prea bine împreună. Te-aș sfătui să...

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Nu-ți mai dorești nimic.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Eu sunt mulțumit de viața mea, așa cum e. Cred că uitarea mă va prinde pe lac.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Vin cu tine. O să-l așteptăm acolo și când va veni să ne recunoască, totul va fi ca înainte.

Îi ia pălăria de pe jos și i-o așează pe cap, cei doi rămân nemișcați.

PERSONAJUL PIERDUT: Până atunci, eu voi continua să repet. Și-mi voi aminti totul, ca mai apoi să uit iar.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: La fel ca mine. Voi repeta totul până când nu-mi voi mai aminti nimic despre nici unul dintre voi.

PERSONAJUL PIERDUT și PERSONAJUL CU UMBRELĂ rămân, la rândul lor, nemișcați, față în față. Lumina scade, din spate se aude o muzică stranie care culminează cu un scârțâit ciudat, aproape grotesc.

Scena 6

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Știi... Mai e o oră până la 6.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Crezi că se întoarce?

PERSONAJUL PIERDUT: Eu nu vreau să se întoarcă.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Când m-a scris, am crezut că voi deveni nemuritor.

PERSONAJUL PIERDUT: Minciuni.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Să nu-ți pară rău. Persoana pe care a iubit-o cu adevărat, autorul, trăiește prin tine acum.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Când n-o să mai fim, toți oamenii pe care el s-a străduit să-i țină în viață vor dispărea odată cu noi.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE :Aș da orice să fiu om în loc de personaj.

PERSONAJUL PIERDUT: Eu nu. Mi-e frică de oameni.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Mie mi-e frică de actori.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Mai sunt, totuși, actori care sunt și ei oameni.

PERSONAJUL PIERDUT: Poftim?

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Mi-am amintit de un episod amuzant. Un actor care mă interpreta chiar credea că în timpul liber îmi place să mă cred astronaut.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Oamenii nici măcar nu pășiseră pe Lună când ai apărut.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Exact. Eh, visa și el frumos. Ce-i rău în asta?

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Un tâmpit. (*pauză*) Odată am întâlnit unul care nici măcar nu citise textul. Învățase replicile și știa că e îndrăgostit de ea… Dar nu știa nici măcar cine ar trebui să fie mama lui.

PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Asta da responsabilitate! Nu cred că a ajuns foarte departe.

PERSONAJUL CU UMBRELĂ: A ajuns mult mai departe decât vreunul dintre noi. Nu trebuie să fii foarte profund ca să reușești în viață. Trebuie doar să știi cum să profiți de moment, da. (*pauză*) E 6 fără un minut. (*de afară se aud sunete de ploaie.*) Nu e nimeni vinovat pentru asta. (*bagă mâna în buzunar, se oprește câteva secunde, apoi*

scoate ușor arma pe care o ține pe lângă corp.) Și totuși eu mă simt cel mai nenorocit dintre oameni. Fără niciun motiv. Mă trezesc de dimineață și aștept ca măcar una să vină să-mi cânte lângă fereastră. Ceea ce nu se întâmplă niciodată. Nicio rață sălbatică și niciun pescăruș nu mai zboară la ora asta, nu. Nu e vina lor și nici a lui. (*pauză, își așează pistolul la tâmplă.*)Asta înseamna că nici a mea nu e. Nu. (*pauză*) Astăzi, ziua a fost mai lungă decât ieri. Da. (*bagă pistolul înapoi în buzunar.*) Mai am timp să fac o plimbare. Da. (*pauză*) Să mă plimb fără să mă mai gândesc la nimic. (*merge și ia umbrela din mâna PERSONAJULUI PIERDUT*) Să uit în timp ce mă gândesc la nimic. Să mă gândesc la nimic în timp ce uit să mă plimb. Nu, nu e vina nimănui. O să continui să merg pân-am să uit. Trebuie doar să uit, da, doar să uit.

Iese din scenă. Lumina scade până la întuneric.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Ce ambiție! Să devină nemuritor.
PERSONAJUL PIERDUT: Poate dacă l-ar fi iubit cineva...
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Ar fi fost altfel acum.
PERSONAJUL PIERDUT: Și noi am fi fost altfel.
PERSONAJUL CU UMBRELĂ: Crezi?
PERSONAJUL PIERDUT: Sunt sigură.

Din spatele scenei se aude o împușcătură. Din spate apare AUTORUL, care poartă cu sine umbrela neagră, deschisă.

PERSONAJUL CU BUZE ROȘII: Ce s-a întâmplat?
AUTORUL: Nimic pentru care să vă faceți griji.
PERSONAJUL CU PĂLĂRIE: Și totuși...
AUTORUL: Băiatul cu umbrela... Ăăă, am ținut să-și folosească în mod neapărat arma. Nu știu de ce, dar așa e firea mea. Dau personajelor un obiect, iar ei trebuie să-l exploateze până la refuz. Băiatul cu umbrela s-a împușcat în cap din cauza unui joc, nu trebuie să vă gândiți prea mult la asta. Până mâine, vom uita cu toții de acest incident.

Pauză.

PERSONAJUL PIERDUT: Și acum ce facem?
AUTORUL: Așteptăm.

Cei trei ies din scenă – fiecare parcurge un traseu diferit, neintersectabil. AUTORUL rămâne singur.

AUTORUL: Sunt sigur că nu-i interesează cu adevărat cine este autorul lor și că le e total indiferent dacă vor muri sau nu peste câteva ore. Aș putea să-i ademenesc și să le spun că eu i-am creat. M-ar crede pe cuvânt. Și dacă, totuși, eu am scris această poveste? Nu pot fi sigur. Știu doar că pentru ei Cehov nu mai există. De fapt, nici nu știu dacă a existat vreodată. O să vă spun un secret: fiecare și-a pierdut memoria voluntar, pentru că și-a dorit o zi liberă de la viața de personaj, de la corvoada unei zile în care repeți aceleași cuvinte la nesfârșit. Eu sunt singurul care i-a dat uitării fără să vrea. Sunt seri în care recitesc obsesiv textul în care au crescut, iar și iar, dar nu sunt capabil niciodată să-mi amintesc totul. Dacă îmi aduc aminte începutul, uit finalul. Iar dacă încep cu finalul, începutul nu mai are loc nicăieri. Ce mă sperie cel mai tare e că îmi uit propria viață. Mă întreb în ce an m-am născut, sau cum suna vocea mamei mele. Nu știu. Sper doar că, atunci când mă voi întoarce de unde am venit, ei vor fi deja departe. Nu-mi pasă dacă vor intra sau nu în mica istorie. Vreau doar ca fiecare dintre ei să se simtă iubit. Cât despre mine, cred că cei care pot reproduce încă în minte vocea cuiva drag sunt oameni cu adevărat norocoși.

Lumina devine din ce în ce mai slabă. AUTORUL iese și el subtil din scenă.

Sfârșit

N-am de gând să renunț la obiceiurile mele. Și... Recunosc, nu mi-au plăcut niciodată chestiile la modă. Am nevoie să stau la masă și să simt cum cerneala se usucă printre particulele de praf. Altfel, nu pot. Gata, tac. Hai să ne vedem fiecare de treaba lui, bine?

Încerc doar să-i aduc împreună, dar nu-mi iese. De exemplu, ea... E o ciudată și nu-mi dau seama cu cine s-ar potrivi. Nu știe pe ce lume trăiește, dar e frumoasă. Aș vrea să facă parte din povestea mea.

Iulia MARDAR

Mi-am amintit să spun că mai urmează o criză prin care treci, cea de a juca rolul unei persoane mai ignorante decât tine. O criză prin care e posibil să treci, vreau să zic. Până când devine amuzant. Cineva zicea de o generație a resemnării. Nu poți să fii sosie fără să te resemnezi. Fără să te revolți și fără să te resemnezi. Ar fi trebuit să scriu un manual pentru sosii, nu să-mi scriu memoriile.

Iulia ENKELANA

Eu v-am zis! Oferta rămâne deschisă. Aveţi cei mai sănătoşi copaci din judeţ! Aţi face bani buni. În fine, eu trebuie să merg la un meci cu băieţii.

Andreea LUPU

ISBN: 978-606-37-1111-4